

Giới thiệu Ma Pháp Cẩm Thư

Bạn đang đọc truyện Ma Pháp Cẩm Thư của tác giả Vô Danh trên trang đọc truyện online. Một tiếng động thật nhẹ nhàng, hiện ngay trước mặt Trần Sâm, một lão đầu có gương mặt thật xấu xa dị hoặc, với hàm răng trắng nhồn như mem sứ, trên tay đang cầm một vài quyển sách với những dòng chữ cổ xưa thật lớn. Trần Sâm có điểm nghỉ hoặc liếc mắt nhìn lão, sau đó đưa mắt nhìn vào chồng sách, thấy trên bìa sách mấy dòng chữ to viết theo lối chữ triện cổ 《Xuyên Việt Bảo Điển》

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Truyền Kỳ Gia Tộc

Một tiếng động thật nhẹ nhàng, hiện ngay trước mặt Trần Sâm, một lão đầu có gương mặt thật xấu xa dị hoặc, với hàm răng trắng nhồn như mem sứ, trên tay đang cầm một vài quyển sách với những dòng chữ cổ xưa thật lớn.

Trần Sâm có điểm nghỉ hoặc liếc mắt nhìn lão, sau đó đưa mắt nhìn vào chồng sách, thấy trên bìa sách mấy dòng chữ to viết theo lối chữ triện cổ 《Xuyên Việt Bảo Điển》

Trần Sâm hơi có chút choán váng, những loại sách dùng văn tự cổ xưa này thật hiếm thấy lưu hành, thật là không thể nghĩ đến lại còn có loại sách này xuất hiện, huống chi không chỉ là một quyển.

Trần Sâm trấn định lại ý niệm trong đầu, đưa mắt nhìn xuống chồng sách thấy nào là 《Xuyên Việt Bảo Điển》, 《Xuyên Việt pháp tắc》, 《Xuyên Việt thập đại chú ý sự hạng》, 《Xuyên Việt thị chấm dạng luyện thành đích》, 《nhượng ngã cáo tố nhĩ chấm yêu Xuyên Việt》...

Phóng chừng thấy biểu tình Trần Sâm quá mức kinh ngạc, lão đầu kia hắc hắc cười vài tiếng, tiến lại trước mặt Trần Sâm chào rao bán hàng... cất giọng nói điều: “Tiểu suất ca, ta xem ngươi anh tuấn tiêu sái mi thanh mục tú, thần thể cường tráng cốt cách tinh kỳ, quả thật là kỳ tài trong muôn một, ta đây có một quyển thiên thư tên là 《Xuyên Việt Bảo Điển》, hôm nay thấy ngươi và ta có duyên, nên bán rẻ cho người chỉ mười đồng thôi!”

Trần Sâm cực kỳ bất mẫn, nhưng trong lòng đối với lão đầu này bội phục tới cực điểm, hấn nhin không được nói: “Lão tiên sinh, người tuổi lớn như vậy còn có thể nghĩ ra phương pháp này lừa gạt người ta ư, thật là không thể hình dung nổi a”

Lão đầu kia mất hứng, lão vỗ nhẹ vai Trần Sâm nói: “Người tuổi trẻ, người không hiểu đầu, ta sống mấy trăm năm, đã xuyên việt thành công không ít lần, nếu ngươi tin ta hãy mua một quyển đi, ta bảo đảm ngươi có thể đi tới bất cứ nơi nào ngươi thích, chỉ cần ngươi nguyện ý là có thể, không chỗ nào là không được.”

“Thực sự thần kỳ như thế sao?” Trần Sâm hơi có chút không tin. “Lão hãy làm thử cho ta xem”

“Không vấn đề gì, không vấn đề gì” lão đầu ngúc ngoắc đầu nói: “Ta nói ta từ quá khứ tới đây bán sách cho ngươi, ngươi có tin không? Ngươi phải biết rằng, trên thế giới này có nhiều người đang đợi ta tới cứu vớt đó? Nếu như ngươi tin tưởng ta nói, thì hãy đến đây đi!”

Nói xong, lão đầu chỉ bên cạnh một cái cây bên đường nói: “Ta tin tưởng ngươi đứng vào nơi này, có thể cảm thụ được cảm giác thần bí khi xuyên việt”

Thần kỳ như thế sao?

Trần Sâm tuy rằng biết lão đầu này hơn phân nửa là xạo, bịp bợm, nhưng cũng muốn nhìn một chút thử xem lão làm cái gì đây. Vì vậy hấn đi tới dưới bóng tàng cây nói: “Được rồi, ta tới đây, bắt đầu được chưa?”

Lão đầu lắc lắc quyển sách trong tay nói: “Ngươi đừng vội, ngươi đừng vội, ngươi xem, đứng đó nhìn sang đây... xem thử trên những mặt sách này mơ hồ có chút tiên khí phải không?”

Trần Sâm lắc đầu

Lão đầu lại nói: “Ngươi nhìn kỹ, nhìn thật kỹ, cố gắng nhìn kỹ nha!”

Trần Sâm nheo nheo con mắt lại vài lần, nhưng nhìn cả nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì gọi là “Tiên khí”. Hôm nay trời trở nên oi bức, bầu trời trở nên đen thẫm, nếu mà không mau rời khỏi, có thể gặp phải mưa to.

Trần sâm thở dài một hơi, lấy từ trong túi ra mười đồng đưa cho lão đầu, rồi nói: “Thôi quên đi, Lão tiên sinh, ta mua một quyển, lão cũng lo mà thu thập mau sớm về nhà, trời sắp đổ mưa, ở lại đây cũng không dễ chịu gì.”

Lão đầu nhanh như chớp, chớp lấy tiền trong tay Trần Sâm, thần thái tươi tỉnh sáng lạng nói: “Tiểu suất ca, người thật tốt a, những người khác không chịu nghe ta nói đâu, họ sẽ nói ta là lão già bịp nào dân dốt, ài, thế giới này kiểm soát thật không dễ chút nào a, bất quá người tốt như vậy lão đây cũng sẽ không dễ cho người thiệt hại đâu ha?”. Đây, đây, quyển sách này 《 Xuyên Việt Bảo Điển 》từ hôm nay sẽ là của người đó.

Vừa nói, lão đầu vừa cầm quyển 《 Xuyên Việt Bảo Điển 》nhét vào tay Trần Sâm, sau đó quay người nhanh như chớp chạy mất.

Trần Sâm nhìn quyển sách trong tay, có điểm dở khóc dở cười, nghĩ không ra lão đầu kia lại đem quyển sách gọi là “Thiên thư” giao cho mình, dù ôm bụng hoài nghi, Trần Sâm cũng tính đem cất quyển sách vào túi.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt, quyển sách đang bình thường, đột nhiên trở nên nóng bỏng không gì sánh được, Trần Sâm cả kinh tính đem vứt bỏ, thật nghĩ không ra quyển sách lại đột nhiên biến thành như thức ăn lỏng, nhanh chóng quán lấy Trần Sâm, trên cánh tay hiện lên hình xăm nhọt nhọt, khi hình xăm nhọt nhọt xuất hiện, Trần Sâm phát hiện chung quanh không gian bắt đầu vận vẹo kịch liệt, đầu nóng như là bị hỏa thiêu.

Lẽ nào, đây đích thị là 《 Xuyên Việt Bảo Điển 》? Không lẽ ta cứ như vậy xuyên việt ?

Đây cũng là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Trần Sâm, ngay sau đó hắn cảm thấy trước mắt một màu trắng bạch, cả người dường như mất đi ý thức...

Trần Sâm lần thứ hai mở mắt ra, đầu tiên là thấy một người sắc mặt tái nhợt biểu tình lạnh lùng, đúng là người phương Tây, hắn mặc một bộ sắc phục thuộc loại quý tộc Trung cổ Âu Châu, với ánh mắt băng lãnh, phảng phất như có thể nhìn thấu linh hồn Trần Sâm.

Thật lâu sau này hắn mới biết được, người có biểu tình lạnh lùng này là người phương Tây, mà cả đời hắn sau này phải gọi là phụ thân.

Trần Sâm cảm thấy có chút kỳ diệu, hiện tại hắn còn nhớ lại khi ngay trước thời khắc “Xuyên Việt Bảo Điển” dung nhập vào tay trái, hắn có điểm không thể tin được. Hắn quay đầu nhìn một chút về bốn phía, thì thấy đây là một căn phòng khá lớn, bài trí theo phong cách cung đình thời Trung cổ Âu Châu, thật xa hoa lộng lẫy.

Mà ở cạnh bên giường kẻ người hắn, là một nữ nhân mỹ lệ dị thường, sắc mặt tái nhợt lo lắng nhìn hắn.

Rốt cuộc thì Trần Sâm cũng minh bạch được cảnh ngộ của mình, hắn đã biến thành một đứa trẻ mới sinh ra, trong một gia tộc quý phái, thật là xuyên việt thần bí khó lường.

Mà đầu sỏ gây nên không nghi ngờ gì chính là hình xăm chui vào tay hắn do “Xuyên Việt Bảo Điển”.

Trần Sâm thất thần trong chốc lát, sau đó hắn cũng hiểu được, hiện tại thời gian này không cần phải nghiên cứu cái gì, mà phải giống như là một hài tử bình thường khóc oa oa thôi...

Đây là ký ức của Trần Sâm khi đi tới thế giới này, mà kiếp trước đang là một học sinh phổ thông trung học, khi đến dị giới này lại cảm nhận được kinh nghiệm kiếp trước, thật khó có thể tưởng tượng được, thật là kinh tâm động phách.

Sáu năm kế tiếp trôi qua, Trần Sâm từng ngày càng khôn lớn, những sinh hoạt vận vật đòi hỏi thường không nói, Trần Sâm tại thế giới này sinh hoạt vui chơi cực kỳ nhàn nhã, đích thực là giống như giới quý tộc thời Trung cổ Âu Châu, giống như cuộc sống đầy với một loạt các mùi vị dễ chịu, thoải mái và sang trọng. Điều này cũng dẫn đến sự chấp nhận từ từ mà Trần Sâm với thế giới của kiếm dữ và ma pháp, và bởi vì một cuốn sách kỳ diệu xuyên việt, cảm giác thất vọng của các kỳ quái, trong thời gian qua dần dần mờ dần.

Trần Sâm đang sống trong gia tộc Norah, là một danh môn vọng tộc của đế quốc, có người nói rằng nhiều thế hệ gia tộc tại Norah đế quốc, có ảnh hưởng rất lớn tới quân – chính lưỡng giới, mà công tước với đại danh là Khắc Lạt đế nhĩ đạt Bối nhĩ, là công tước siêu việt đỉnh đỉnh đại danh. Trước khi Trần Sâm sinh ra một năm, đã chấp chương binh quyền Norah đế quốc quân đội, trở thành một quân vụ đại thần trẻ tuổi nhất lịch sử. Bất quá ngay cả như vậy, toàn bộ đế quốc cũng không có người dám đối mặt nói ba, nói bảy, dù sao vương thất đối với gia tộc người rất tín nhiệm, không phải là một hay hai đời của gia tộc.

Vị công tước đại nhân này có ấn tượng thật lãnh huyết, tàn khốc, nhưng đối với hoàng thất thì tuyệt đối trung thành, trừ lần đó ra, trong ngoài đế đô cũng không có bất luận nghe đồn cái gì danh xấu, Trần Sâm cũng hiểu được với sự lạnh lùng của hắn, làm cho Trần Sâm lo lắng, vị công tước đại nhân này chỉ có một thế tử, mà Trần Sâm là người thừa kế chính thống duy nhất.

Cho nên Trần Sâm căn bản là không cần lo lắng, vui chơi cùng họ hàng, không lo sợ máu huyết tương tàn, buồn thì khóc vui thì cười, có thể an ổn vượt qua thời thơ ấu...

Trần Sâm hiện tại tên gọi là Á Lịch Khắc Tư, tên đầy đủ Á Lịch Khắc Tư Bối Nhĩ, trong lịch sử lâu đời của văn hải đại lục, dòng họ này chỉ là dòng họ phổ thông trung bình, Trần Sâm trong lòng minh bạch, với kiến thức trước khi xuyên việt thật độc đáo dị tượng nói như thế nào đi nữa cũng không bình thường, nhưng hắn cũng không ngu xuẩn cho rằng mình là sinh ra trong nhà phú quý, giàu có, kiếp trước hắn là một học sinh nỗ lực học tập, cực khổ, kiếp này cũng chỉ muốn làm một người bình thường hưởng thụ những quyền lợi như quý tộc, danh tiếng, tài phú mấy thứ này có thể đạt được là tốt rồi, thế nhưng nếu vì mấy thứ này mà đánh mất đi cái mạng nhỏ này, thì hắn sẽ không nguyện ý a

Dưới ánh nắng rực rỡ của buổi chiều, Trần Sâm ngồi phơi nắng nhàn nhã ở hoa viên, phía sau hắn là mấy người nữ phó cung kính đứng hầu, tuy rằng những nữ phó này có chút mỹ lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ nhìn, thế nhưng đều rắn chắc... những nữ phó này thật ra giống như pho tượng mặc y phục con người.

"Công tước đại nhân!"

Bỗng nhiên, những nữ phó khô khan đứng phía sau nhất tề quay về một hướng khom người, Trần Sâm híp mắt nhìn sang đó, thấy phụ thân công tước đại nhân cùng với mẫu thân công tước phu nhân đang dắt tay nhau đi đến, phía sau họ còn có vài người đi theo.

“Hắn đúng là không sai biệt lắm.”

Trần Sâm thì thảo lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng đứng lên đi tới trước phụ mẫu cuối chào theo lễ nghi quý tộc, nhỏ giọng nói: “Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân”

Công tước phu nhân đối với biểu hiện của hắn rất thỏa mãn, đi tới dịu dàng vuốt đầu hắn, phu nhân có tên tự là Nhã Các Bi Na Bối Nhĩ, với nhiều tin đồn qua năm tháng, Trần Sâm biết được bà ta xuất thân là bình dân, tổ tiên cũng không có gì nổi tiếng, còn vì sao mà công tước yêu mến bà ta, thật ra mọi người cũng dễ lý giải, người phụ nữ này tính cách ôn nhu, thiện lương, khuôn mặt thanh tú như hoa, rất khó làm cho người khác sinh ra ác cảm.

Sợ rằng, coi như là bị nàng giết chết, e là người ta cũng không có biện pháp hận nàng, Trần Sâm ác ý đoán như vậy... bất quá thật tế tình huống rốt cuộc thế nào sẽ không ai biết.

Công tước đi đến ngay trước mặt Trần Sâm, với ánh mắt băng lãnh, khuôn mặt tái nhợt, nói: “Á Lịch Khắc Tư, con biết hôm nay là ngày gì không?”

Trần sâm lắc đầu, điều không phải hắn không biết, mà là hắn không nên biết.

Công tước đại nhân tựa hồ cũng không có chờ mong Trần Sâm có thể biết, hắn nhìn thật sâu vào mắt của nhi tử mình, sau đó lùi về một bên.

Trong nháy mắt, đáp án đã vạch trần, đứng ở trước mặt Trần Sâm chính là ba người.

Người đầu tiên là một người mặc trang phục kỵ sỹ, hắn mặc một thân ngân lượng khai giáp, mái tóc vàng cùng với khuôn mặt đẹp trai, phong chùng có thể khiến cho không ít thiếu nữ hoài xuân ở để đồ thần hồn điên đảo, điều trọng yếu là trên người hắn sở hữu một loại sát khí nhân nhạ, cả người hắn làm cho người ta có cảm giác giống như là một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ.

Người thứ hai là một lão nhân tóc trắng, mang một đôi kính cận bằng thủy tinh, trên đầu đội một cái mũ nhọn, chòm râu trắng buông xuống tới ngực, trên người khoát một kiện áo choàng hắc sắc rộng thùng thình, trên thân áo choàng đầy những văn tự thần bí, không xứng với khuôn mặt không một chút dao động của lão.

Người thứ ba là một nữ nhân, rất diễm lệ mê người, trên người nữ nhân này tựa hồ có một loại khí chất khiến cho người ta muốn thân cận gần gũi, nàng mặc một bộ y phục có những miếng vá màu trắng, trong tay ôm một quyển tàn thư.

“Được rồi,” công tước đại nhân chậm rãi chỉ vào ba người, “Á Lịch Khắc Tư, con chọn vị nào trong ba vị làm sư phụ của con?”

Trần Sâm đưa mắt nhìn công tước, trong mắt toát ra ánh mắt ngây thơ chỉ có ở tiểu hài tử, hắn ngập ngừng từng chữ hỏi: “Con có thể chọn một người ở chỗ này làm sư phụ?”

“Có thể!” công tước đại nhân nói khẳng định.

Trần Sâm gật đầu, đưa mắt nhìn ba người kia một vòng, sau đó lại nhìn công tước đại nhân, chỉ có công tước đại nhân nghe được âm thanh: “Con chọn người, phụ thân đại nhân.”

Vội về mặt lạnh lùng, trong mắt công tước tinh quang chột lóe, hắn nhân nhạ nhìn nhi tử rất lâu, rồi phất tay nói: “Các người lui xuống cho ta, bắt đầu từ ngày mai, ta mong muốn luôn thấy dung quang ba vị trong phủ công tước của ta.”

Kỵ sỹ mặt áo giáp với lão nhân bạch phát song song gật đầu, sau đó không một tiếng động tiêu thất trong không khí, chỉ còn lại nữ nhân đang nhìn Trần Sâm trầm ngâm, sau một lát suy nghĩ cũng gật đầu rồi đi.

Nhìn nàng rời đi, công tước đại nhân xoa xoa đầu nhi tử, rồi thấp giọng thì thầm cũng nghe không được khẽ nói: “Á Lịch Khắc Tư, con nhớ cho kỹ, một người nữ nhân đối với mình cảm thấy hứng thú, khi người nữ nhân này ghen với người khác thì thật là khó đối phó a”

Trần Sâm mê man nhìn phụ thân mình, nghi hoặc đánh giá, nếu mà lúc này không giả ngu, thì sẽ không biết là thiên tài hay là quái thai đây...

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Huyền Tướng Đại Lục

Mộc tú vu lâm phong tất tồ chi,

Điều thái xuất đầu thương tất đã chi.

(Cây cao trong rừng gió sẽ bẻ gãy,

Chim lớn xuất hiện sẽ bị súng săn)

(“Dịch thoát cho vui thôi: >> Ý là: càng nổi trội càng xuất sắc thì càng dễ bị người ta ganh ghét ...”)

Đạo lý này Trần Sâm cũng hiểu, kiếp trước đây thì vậy, chỉ tiếc là thế giới này thì khác, người có thực lực sẽ quyết định tất cả, người muốn an nhàn muốn tốt, phải có thực lực, người muốn thực lực, muốn mạnh, thì từ nhỏ cần phải tiếp thu một nền giáo dục có hệ thống, mà người muốn học được càng nhiều thứ, người cần phải làm cho mọi người nghĩ rằng người có khả năng này.

Đó là lý do vì sao mà Trần Sâm buồn phiền, rõ ràng là muốn nổi bật, chói sáng, thì phải làm ra một điểm gì đó quang mang vạn trượng..

Ngày đó trước khi rời đi, nữ nhân nhìn Trần Sâm suy nghĩ rất lâu, nghe nói nàng là cung đình giáo sư, chuyên môn giảng dạy cho hoàng thất, thừa kế nhiều loại về những tương quan tri thức, thật không hiểu sao công tước đại nhân có thể mời về làm thầy dạy cho nhi tử mình, điều này Trần Sâm cũng không cần phải suy nghĩ tới.

Trần Sâm nhìn nữ nhân trước mặt, cơ trí, ôn hòa, nội liễm, nếu như không biết chính tay phụ thân đại nhân mời tới, thì Trần Sâm thậm chí hoài nghi nữ nhân này rốt cuộc đến đây để làm gì.

Có điều hiện giờ, thì nữ nhân này nhân nhả thanh lịch ngồi ở một góc thư phòng, đang lật xem quyển sách cù kỹ (tàn quyển) của nàng, vừa xem vừa hỏi: “Người muốn học cái gì?”

Trần Sâm ngăn người ra, tuy rằng không cần phải học cái gì cơ sở tri thức, thế nhưng không cần phải dùng ngữ khí này hỏi trực tiếp chứ? Bất quá nhìn nữ nhân hần nghĩ, cũng không nên thành thật thừa nhận, vì như vậy sẽ giống như là một đứa trẻ khờ khạo chưa biết gì.

Nhìn hần, nàng có chút ngại ngại thương hại, nhân nhật nói: “Ta chỉ dạy người một năm, nếu như người không muốn ta dạy, thì ngay bây giờ có thể đổi Đan Ni Nhĩ Tư sang dạy cho người, ta nghĩ nói vậy người cũng có thể hài lòng.”

Trần Sâm tiếp tục giả ngu, trên mặt biểu tình càng thêm mờ mịt, mù mờ, như không hiểu gì.

Thật là hiếm hoi khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mặt Trần Sâm, rồi thoáng cúi xuống nói: “Có nhiều thứ còn thích thú, hay hơn những gì trong thư phòng này, nếu người thích thì có thể du ngoạn trong rừng hòa với cuộc sống thiên nhiên vạn vật, hơn là ngồi ở đây mổ xẻ phân tích cứng nhắc này.”

Trần Sâm thân thể run lên, biểu tình có điểm cứng nhắc không linh hoạt lắc đầu, lần này hần cũng không dám ... giả ngu nữa, chỉ có thể cúi đầu nói: “Môn Lịch sử.”

Nàng nở nụ cười dịu dàng nói: “Còn hơn các tri thức khác, lịch sử là môn học thâm ảo sâu xa, chỉ tiếc là ta không có nhiều kiến thức để dạy tốt cho người.”

Nói đến đây, nàng đi vào bên trong thư phòng, chứa đầy những thư tịch, từ đó rút ra vài bản thư tịch dày cộm, đem đến để trước mặt Trần Sâm, rồi nói: “Người phải biết rằng hầu hết kiến thức lịch sử đều ở bên trong bộ ‘đại lục thông sử’ này, trong đó 99% khó tiếp thu được, nhưng chỉ cần người trong một năm tiếp thu được 1% là cũng tốt rồi.”

Trần Sâm chậm rãi đi đến trước trước đồng sách, so với mình còn muốn cao hơn, khó khăn nuốt nước bọt, lần đầu tiên, hần cảm nhận được khi đối với một người phụ nữ mình thích thì thật là khó đối phó a.

Đối với một đứa bé sáu tuổi như Trần Sâm, trong một năm phải học những kiến thức mà giáo thụ giao cho, thì so với kiếp trước thật là quá nhiều a.

Trần Sâm đã biết phiền đại lục mà mình đang ở là hải vân đại lục, so với trí tưởng tượng thật là một thế giới quá sức kỳ diệu, thần kỳ.

Thế giới này có vô số đại lục, với bầu trời vô tận... những phiền đại lục này giống như là những hòn đảo nhỏ trôi lơ lửng trên không trung, mảnh lục địa phiêu phù trong không gian, bao bọc bởi những biển mây vô tận... được gọi là hải vân đại lục.

Trong khi đó, trong hải vân này có thời tiết kỳ lạ nhất khu vực, giống như có những đường cong như nhau cùng tâm, chia làm năm mảnh khu vực, tại không vực trung tâm làm chính thể, bốn mảnh khu vực còn lại lấy đó làm phương hướng định vị.

Địa phương mà Trần Sâm sinh ra là phía tây đại lục hải vân, đế đô của đế quốc Nặc Lạp (Norah).

Trên toàn bộ hải vân đại lục có rất nhiều quốc gia, các quốc gia này có kích thước khác nhau, một số với một vài lãnh thổ không đảo, cũng có hai hay ba quốc gia có cùng một lãnh thổ không đảo.

Hơn nữa, đây là một thế giới thần quyền, mọi người cùng có chung một tín ngưỡng tôn giáo, Thần thánh giáo đing.

Ở không đảo đại lục, địa vị của Thần thánh giáo đing tương đối đặc thù, nó không giống như Cơ đốc giáo của thời Trung cổ Âu châu, mà lại có phần giống như tổ chức Liên hiệp quốc của địa cầu vậy, điều khác biệt bất đồng là Thần thánh giáo đing có năng lực chiến đấu cực cao, Thánh điện kỵ sĩ đoàn tại hải vân đại lục phổ biến rộng rãi ở khắp mọi nơi.

Thánh địa của Thần thánh giáo đing, theo truyền thuyết thì là một nơi không thể tưởng tượng được thuộc không vực, mà mỗi người trên mảng hải vân đại lục này đều mơ ước đặt chân đến.

...

Cuối cùng, năm mới lại đến, tiếng chuông lẫn nữa lại vang lên, Trần Sâm rời bỏ những lễ nghi quý tộc phiền phức, cuối cùng về lại thư phòng, giáo thụ xinh đẹp ưu nhã vẫn như cũ, đang đọc sách bên trong. Khi Trần Sâm đến, nàng hơi ngừng đầu lên nhìn Trần Sâm, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Một năm ở đây, nàng ở trong thư phòng này yên lặng chăm chú nghiên cứu như là một bóng ma, mặc kệ Trần Sâm muốn ra vào tùy hứng, thậm chí có nhiều lúc Trần sâm nghi ngờ không biết là nàng có lý khai căn phòng này lúc nào không nữa.

“Sur phó, ta mang đến cho người ô mai ở Liễu Không đảo đây.”

Trần sâm đặt một giỏ đẹp đầy ô mai trên bàn, trước mặt nữ sư phó, với nét mặt phức tạp nhìn người phụ nữ thanh lịch ưu nhã này. Đi tới thế giới này, không thể nghi ngờ gì, Trần Sâm thấy nàng là một người quá thần bí, vô luận lúc nào, nữ nhân này cũng tựa hồ như là bị che đậy, khóa kín trong một lớp băng mỏng.

Nàng nhẹ nhàng chọn lấy một quả ô mai đưa lên đôi môi hồng nhuận, khẽ cắn, sau đó nhìn Trần Sâm trầm ngâm nói: “Á lịch khắc tư, đây là những cơ hội cuối cùng cho người, trong năm học vừa rồi, nếu có nghi vấn gì, thì không ngại, cứ hỏi ta đi... chứ sau này sợ là không có cơ hội đâu.”

Trần Sâm lặng lẽ, chỉ là dùng một loại nhãn thần kinh ngạc nhìn nàng.

Bất quá không biết vì sao, loại nhãn thần kinh ngạc sững sốt này của Trần Sâm làm nàng có chút thỏa mãn, thật hiếm hoi nàng vừa cười vừa nói: “Á lịch khắc tư, không thể nghi ngờ, rất nhiều năm, ta đã gặp nhiều thiên tài, nhưng mà người... so với những thiên tài này thì không phải là xuất sắc, thế nhưng ta nguyện ý tốn thời gian một năm, để dạy cho người, người có biết là vì sao không?”

Trần Sâm lắc đầu, khôn khéo nói: “Không biết.”

Nàng buông sách (tàn quyền) mà mình yêu thích xuống, có chút suy nghĩ lơ đãng nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Bởi vì, người thiếu thông minh.”

Trần Sâm ngạc nhiên, lúc này đây hẳn thật sự không có biện pháp lý giải ý tứ của nàng.

Nàng cầm quyển sách lên, sau đó đi tới vuốt đầu Trần Sâm, thần nhiên nói: “Á lịch khắc tư, là sư phó của người, ta cho người một ý kiến cuối cùng, mặc dù ta luôn luôn nghĩ rằng người tốt hơn ta biết, ta có thể dạy cho người những tri thức kim cổ, nhưng mà trí tuệ thì bất luận cho dù là ai đi nữa cũng không có biện pháp cho người.”

Trần Sâm gật đầu, lại một lần nữa khẳng định chắc chắn, người nữ nhân ưu nhã thanh lịch này là một học giả xuất sắc, một cực điểm học giả.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ma Pháp Đạo Lộ

Nữ sư phó sau đó thì lý khai, Trần Sâm cũng vừa tròn bảy tuổi, cùng thời bắt đầu nghênh đón vị lão sư thứ hai tới chỉ dạy.

Vào ngày này, Trần Sâm lại một lần nữa gặp lại phụ thân mình, bình thường thì vì quân vụ nên công tước đại nhân thường không ở nhà, vì vậy bố con, trong một năm gặp nhau cũng không nhiều.

Trần Sâm nhìn thấy ngoài phụ thân của mình ra, phía sau còn có lão đầu bạch phát mà một năm trước đã gặp, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần hưng phấn.

“Mang Duy pháp sư, đây là con trai ta Á lịch khắc tư, ta nghĩ một năm trước người đã gặp rồi” công tước đại nhân khách khí nói, sau đó mang hai người

vào một mặt thất đã chuẩn bị sẵn, hần thần nhiên liếc mắt nhìn con trai, rồi lui ra ngoài, trong lòng hần nghĩ, cũng không có gì phải quá lo lắng cho con trai.

Đợi cho bóng dáng của công tước hoàn toàn biến mất, Mang Duy pháp sư tóc trắng đưa tay đỡ gọng kiếng thủy tinh trên mũi, với giọng trầm thấp nói: “Ta là Mang Duy, chính là một ma pháp sư.”

Trần Sâm gật đầu, hứng thú nhìn vị ma pháp sư này, nếu như hần đoán không có sai, thì vị ma pháp sư hần là huy động ma pháp trường và đọc những chú ngữ thần bí, có thể làm cho quân địch bị cát bay đá chạy phủ vây, hô yên phi diệt. Nói thật, ở thời đại này còn hơn là vũ kỹ, đối với Trần Sâm thì ma pháp thật là hứng thú a.

Có thể xem thấu thấy Trần Sâm có ý thích ma pháp, Mang Duy pháp sư đứng tại chỗ xoay xoay mấy giới chỉ, sau đó mới hỏi: “Á lịch khắc tư, thiếu gia, ta hỏi ngươi, ngươi biết cái gì là ma pháp không hả ?”

Trần Sâm suy nghĩ một lát, thành thật lắc đầu.

Mang Duy pháp sư tựa hồ cũng không để tâm, hần chú ý làm một thủ thế, sau đó vung tay lên, trong mặt thất ánh nên biến mất.

Ngay sau đó, Trần Sâm cảm thấy tại đây có một không gian khép kín, với một làn sóng không khí tinh tế dao động, tiếp đó từ mặt trên một vật gì đó phát ra tia quang mang yếu ớt, Trần Sâm tỉ mỉ nhìn một hồi, ngạc nhiên phát hiện, Tia quang mang yếu ớt đó đúng là phát ra từ tay trái của Mang Duy pháp sư, đúng là trên tay trái của pháp sư có hình xăm giống như một mặt người phát ra quang mang, sau cùng thì quang mang này chậm rãi ngưng tụ, biến thành một quyển sách hư ảo, Mang Duy pháp sư đang xoa xoa nhẹ nhàng trên mặt quyển sách đó.

Trong nháy mắt, một con hỏa long bạo liệt từ trên mặt quyển sách bùng lên, chiếu sáng toàn bộ mặt thất, cũng đốt sáng lên ánh nên vừa tắt.

Qua một lúc thật lâu sau đó, hỏa long rút cuộc cũng chậm rãi tiêu thất, mà quyển sách cũng biến thành trạng thái ban đầu, trở về dung nhập trên cánh tay trái của Mang Duy pháp sư.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Trần Sâm chấn động... Cái tình cảnh này... Điều này không phải là “Xuyên Việt Bảo Điển” bám vào chính tay trái của mình, giống như của pháp sư sao ?

Một cách vô thức, Trần Sâm sờ sờ vào chính tay trái của mình, trong lòng rối loạn cực điểm, lẽ nào, nó đúng là “Xuyên Việt Bảo Điển” thất ư ???

Mang Duy pháp sư nhìn thần tình kinh ngạc của thiếu niên trước mặt, nở một nụ cười, lại hỏi: “Hiện tại, ngươi biết cái gì là ma pháp rồi chứ hả ?”

Trần Sâm chần chờ trong chốc lát, lần thứ hai lại lắc đầu.

Mang Duy pháp sư tựa hồ đối với phương thức biểu đạt này của hần cũng không ngại, tiếp tục bằng một giọng thấp nói: “Cái gọi là ma pháp a, chỉ là sử dụng ma lực, thôi động ngoại giới ma pháp nguyên tố tự do rồi tiến hành không chế, để đạt được hiệu quả cụ thể của một kỹ năng”

Trần Sâm gật đầu, thế nhưng trong lòng lại nghi vấn: “Vậy cái gì mới là ma lực ?”

“Cái gọi là ma lực a.” Mang Duy pháp sư thở dài một hơi nói: “Chính là bảo vật vĩ đại nhất mà thần ban cho nhân loại, ngàn người có một, chỉ có con người tài năng mới được thần ban.”

Ngàn người có một, thế nhưng nếu có năng lực có thể chuyển đổi.

Trần Sâm bị cái thuyết pháp này khiến cho hồ đồ, có điểm không biết phản ứng như thế nào.

Thế nhưng, Mang Duy pháp sư có thể lý giải điều này, lão kéo tay áo trên cánh tay trái, sau đó chỉ vào hình xăm nhàn nhạt, nói: “Đây chính là ma lực.”

Trần Sâm nhú nhú mày, bắt đầu cảm thấy cái gọi là ma thuật, không phải là một cái gì đó trong trí tưởng tượng của riêng mình, trong cuộc sống trước đó, Trần Sâm cũng có hứng thú nghiên cứu ma pháp phương tây, đã xem rất nhiều thư tịch, sau đó lý giải và biết một ít khái niệm, ma lực cũng chính là tinh thần lực, trong mỗi con người đều có, còn tài năng thì rất hiếm, chỉ thừa thớt mà thôi, thế nhưng hiện tại, Mang Duy pháp sư đưa ra loại thuyết pháp này, so với khái niệm trong đầu trước đây của hần hoàn toàn mâu thuẫn.

Rốt cuộc, Trần Sâm nhịn không được hỏi: “Cái gọi là ma lực, hần không phải là mỗi con người đều có sẵn sao ?”

Mang Duy pháp sư nghe hần hỏi như vậy cũng không tức giận, mà lại hỏi ngược lại: “Như vậy ta hỏi ngươi, trên phiên đại lục này, ma pháp sư toàn là cái gì ?”

Toán là cái gì ? Trần Sâm không chút do dự đáp: “Là Ma pháp sư, tại bất cứ địa phương nào cũng tượng trưng cho thân phận cao quý, bao gồm cả quý tộc, hoàng quyền, thậm chí một ma pháp sư cường đại nếu có nguyện ý cũng có thể tiến nhập Thần thánh giáo đình, thân phận chỉ ít cũng có thể ngang bằng hồng y giáo sĩ, mà điều tối trong yếu là một ma pháp sư cường đại, có thể trong nháy mắt với thực lực của mình biến một thành thị thành hôi phi yên diệt”

“Tốt” Mang Duy pháp sư thỏa mãn gật đầu, “Như vậy ta hỏi ngươi, nếu như mỗi người có điều kiện đều trở thành ma pháp sư, như vậy thì mỗi người đều có thể trở thành hồng y giáo sĩ sao ? Mỗi người có thể trong nháy mắt biến một thành thị thành hôi phi yên diệt sao ?”

Trần Sâm ngỡ ngẩn, thế nhưng trong nháy mắt cũng hiểu được, như vậy nhân vật ma pháp sư, là cá nhân có thực lực cường đại, nếu mà loại cường đại này là từ cơ sở những thường nhân hình thành, như vậy nếu như mỗi người đều có thể trở thành cá nhân cường đại, thì như vậy ma pháp sư không đáng giá một chút nào, thế nhưng hiện tại trên phiến hải vân đại lục này thì thân phận ma pháp sư là cao cao tại thượng, nguyên nhân duy nhất là có ít mà lại cường đại.

Bất quá khi suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Trần Sâm lại có một nghi vấn, vào một năm trước đây hắn không rõ ràng cho lắm, thế nhưng hiện tại thì hắn cũng minh bạch ma pháp sư loại này ở đâu cũng đáng tiền, với một công tước nhỏ nhỏ ở đế quốc Nặc Lạp (Norah), làm sao có thể thành một ma pháp sư đến nhà làm sư phó riêng cho con mình.

Tựa hồ xem thấu ý nghĩ của Trần Sâm, Mang Duy pháp sư cười nói: “Gia tộc của ta, mọi thời đại đều là con dân của đế quốc Nặc Lạp, tuy rằng bây giờ trở thành một ma pháp sư, nhưng con người chúng quy không thể quên cội nguồn” Huống chi, công tước đối với ta, có đại ân, nên có yêu cầu gì đối với ta, ta đều đáp ứng.

Trần Sâm gật đầu, đại khái đã minh bạch hiểu chuyện gì đã xảy ra, bất quá chỉ là chuyện tán gẫu giữa hai người, cũng không có gì quan trọng.

Mang Duy pháp sư lại hỏi tiếp: “Như vậy, ngươi có muốn biết trên phiến hải vân đại lục này có tổng cộng bao nhiêu ma pháp sư không?”

Mang Duy pháp sư cũng không đợi Trần Sâm trả lời, mà là tiếp tục nói: “Tại trước đây, trên phiến hải vân đại lục, tối đa chỉ có thể một vạn ba nghìn tám trăm ma pháp sư, hoặc là ít hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhất Vạn Tam Thiên Bát Bách

Một vạn ba nghìn tám trăm tên! Chỉ có thể ít hơn, chứ không thể nhiều hơn được.

Trần Sâm bị con số này làm cho hoảng sợ, điều không phải là nhiều lắm, mà là bởi vì quá ít.

Dựa theo lý giải của Trần Sâm, ở hải vân đại lục này, nhân khẩu chỉ sợ là trên vài ức, thậm chí là còn có rất nhiều quốc gia, thế nhưng nếu lấy con số này mà bình quân thì mỗi quốc gia căn bản không đến vài người, như vậy trách không được địa vị ma pháp sư cao cao tại thượng.

Thế nhưng, vì sao loại cường giả này, chỉ có thể là một vạn ba nghìn tám trăm tên nhỉ?

Đang ngẩng đầu nhìn thẳng tới trên nóc mặt thất, Mang Duy pháp sư nhanh chóng trả lời thắc mắc của Trần Sâm, lão nói: “Bởi vì trước đây, trên thế giới này chỉ có một vạn ba nghìn tám trăm bản ma đạo thư, cho nên, tối đa cũng chỉ có thể có một vạn ba nghìn tám trăm ma pháp sư, đương nhiên có ma đạo sư có nhiều hơn một bản ma đạo thư, nên số lượng còn có thể giảm ít đi.”

Với những lời này, trong lòng Trần Sâm chú ý tới một vấn đề, theo Mang Duy pháp sư thì một người có thể có hai ma đạo thư, rốt cuộc là cùng một loại giống như “Xuyên Việt Bảo Điển” hay là loại cổ quái nào khác?

Bất quá hắn cũng không có nói ra, mà là tiếp tục lặng lẽ nghe.

Mang Duy pháp sư phát phát tay, lúc này lão cũng không có tận lực phách tắt ánh nến, chỉ thấy ánh sáng nến chiếu xuống mặt hình xăm, nhàn nhạt hình xăm chậm chậm tụ thành dáng dấp một quyển sách, Mang Duy pháp sư chỉ vào quyển sách nói: “Cái này, là một trong một vạn ba nghìn tám trăm bản ma đạo thư (Ma Nữ Liệp Thủ) đại biểu hòa hệ ma pháp thư, đồng thời cũng là ma lực”

“Bất quá cái gọi là ma lực của ma đạo thư, kỳ thực chỉ là điều kiện nền tảng để trở thành một ma pháp sư, hay nói một cách khác, ma đạo thư giống như cái thùng chứa, mà ma lực là nước được chứa bên trong, cho nên nói trên thế giới này có rất nhiều nước (ma lực), nhưng lại có rất ít thùng chứa (ma đạo thư), ngươi có thể không hiểu sao?”

Trần Sâm bừng tỉnh ngộ ra, đối với thuyết pháp của Mang Duy pháp sư rất nhanh lý giải được, trên thế giới này, ma đạo thư, là nơi chứa đựng ma lực, chỉ có đồng thời có cả hai, ma lực và ma đạo thư, như vậy mới có thể sử dụng ma pháp.

“Như vậy, thì ta cũng có một quyển ma đạo thư hả?”

Rốt cuộc, Trần Sâm cũng hỏi lão đầu một trong những vấn đề quan trọng nhất.

“Trước đây nói có thể rất khó, nhưng bây giờ thì rất đơn giản” Mang Duy pháp sư mỉm cười: “Vì vậy, nếu như ngươi nguyện ý, ngươi đương nhiên có thể

có được nó, hài tử.”

Nói xong, Mang Duy pháp sư lục trong lòng một lát, lấy ra một trong các sách cổ, trao tận tay Trần Sâm, với một giọng điệu áy náy nói: “Đây là ma đạo thư ‘Băng Tiễn’ chính là một ma đạo thư, nhưng nó thuộc loại cơ bản nhất, tuy rằng ta cũng muốn tìm cho ngươi một quyển tốt hơn, nhưng...”

Nói đến đây, Mang Duy pháp sư thở dài một hơi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nhưng mà, Trần Sâm lại không một chút quan tâm, bởi vì hắn hoàn toàn bị quyền sách trước mắt thu hút, mặc dù chỉ mới thấy một lần, nhưng Trần Sâm khẳng định bản ma đạo thư “Băng Tiễn” và bản cái gì “Xuyên Việt Bảo Điển” tám chín phần là tương tự, tuy rằng bây giờ hắn không hiểu cuối cùng nó là sách gì, nhưng mà nó là không đơn giản a, dù sao có thể đem hắn từ thế giới cũ xuyên việt qua tới thế giới này, loại năng lực này chỉ sợ là ở thế giới này cũng chưa từng xuất hiện.

Với mong đợi thật nhiều, Trần Sâm hỏi: “Lão sư, ta biết làm thế nào để sử dụng quyền sách này?”

Cái danh xưng “Lão sư” khiến cho Mang Duy pháp sư rất hài lòng, lão gật đầu nói: “Rất đơn giản, ngươi chỉ cần đem quyền sách đặt trong tay trái mở ra, như vậy nó sẽ dung nhập vào trong người ngươi.”

Trần sâm chú ý tới Mang Duy pháp sư thay đổi vị trí, trong lòng minh bạch vài phần, e rằng bản “Băng Tiễn” trước đây Mang Duy pháp sư đã từng dùng qua.

Bất quá, Trần Sâm đặt quyền sách trong tay mặt, sau đó nhẹ nhàng mở ra.

Trong nháy mắt, một loại cảm giác nóng rực truyền đến trên tay Trần Sâm, bất quá bởi vì hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cho nên cũng không đến mức là lên, chỉ cần rằng chịu đựng nhìn bản ma đạo thư.

Chỉ thấy quyền sách chậm rãi biến thành chất lỏng nhanh chóng dung nhập vào trên cánh tay mặt Trần Sâm, tiếp đến một hình xăm, nhợt nhạt hiện ra, có hình dạng giống như mũi tên, hẳn là đại biểu cho ma đạo thư “Băng Tiễn”.

Mang Duy pháp sư hài lòng nhìn mọi việc hoàn tất, sau đó lão yên tâm vui vẻ, rất hiển nhiên, lão đối với đệ tử này rất hài lòng, bởi vì có thể chịu đựng được đau đớn khi ma đạo thư dung nhập vào cơ thể, thì thường là có ý chí rất kiên cường, mà ý chí kiên cường này là rất trọng yếu để trở thành một pháp sư.

“Thế này nhé, bây giờ hài tử, nhắm mắt lại, đem ý thức tập trung trong đầu.” Mang Duy pháp sư tiếp tục nói.

Trần Sâm gật đầu, sau đó nhắm hai mắt lại, thời gian trôi qua, Trần Sâm dần dần cảm giác được, chính trong không gian ý thức tựa hồ có một chút thực chất đồng thời xuất ra..

Đây là một loại cảm giác rất huyền diệu, ý thức lúc đầu là trống rỗng, có cùng loại “Tri thức”, “Kinh nghiệm”, các loại giả thuyết gì đó, tương tự như thế, thế nhưng thực chất chính bản thân cũng khó lý giải về khái niệm này.

Tuy nhiên, trên thực tế, khái niệm này không phải là không có cách nào để giải thích, nói một cách khác, nếu như ý thức không gian có thể ví như một căn phòng trống, kinh nghiệm và tri thức là không khí trong căn phòng, thế thì thực chất gì đó sinh ra giống như là thêm đồ trang trí nội thất trong phòng vậy.

Nói chung, Trần Sâm cảm giác được dường như bên trong thân thể mình có hai quyền sách (ma đạo thư), một quyển vừa mới dung nhập vào “Băng Tiễn”, và một quyển khác, vốn không có tên (?), thế nhưng tồn tại một cảm giác cường liệt không gì sánh được, làm cho người ta không thể không để ý đến nó.

“Được rồi,” Mang Duy pháp sư đột nhiên nói: “Bây giờ, ngươi có thể sử dụng thử một chút ma pháp, hài tử.”

Trần sâm gật đầu, ma đạo thư “Băng Tiễn” chậm rãi xuất hiện trong tay hắn, vô thức chụp lấy vung tay lên, chỉ thấy sau động tác vừa rồi, một cái băng tiễn bằng ngón út bỗng nhiên xuất hiện trên không trung, hướng về phía trước bắn tới, chỉ tiếc là bắn ra không tới nửa thước, băng tiễn phát ra một tiếng “Đình ——” giòn giã, hóa thành bột phấn tan trong không khí.

Trần sâm bị cảnh này làm giật mình hoảng sợ, hắn có chút lo lắng nhìn Mang Duy pháp sư.

Thần sắc của bạch pháp pháp sư cũng không lộ ra vẻ không hài lòng, lão chỉ gật đầu nói: “Được rồi, như vậy từ hôm nay trở đi, ngươi mỗi ngày đều cùng ta minh tường.”

Trần sâm gật đầu, bởi vì hắn rõ ràng, nếu như muốn hiểu thấu đáo rõ ràng “Xuyên Việt Bảo Điển”, (Vô Tự Thiên Thư) gì đó, cùng một lúc, thì chỉ là dựa vào sự nỗ lực của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Duy Nhất Đích Nam Tính

Trong ba năm sau đó, cuộc sống của Trần Sâm trở nên đơn điệu, mỗi ngày buổi sáng hắn phải đến mật thất cùng Mang Duy pháp sư hiến lễ, hòa ái minh tường, buổi chiều đến thư phòng nghiên cứu điển tịch, đọc sách, trong ba năm này, thậm chí ngay cả đại môn của phủ công tước hắn cũng không có đi ra ngoài, thế nên bên ngoài mới đồn đãi cậu ấm của công tước gia là một người bị liệt (ngồi chồm hóm), mà ở hải vân đại lục gọi là “Trạch nam”.

Khi Trần Sâm mười tuổi, công tước đại nhân lãnh mạc, rốt cuộc cũng chịu không nổi những lời đồn đãi bên ngoài, vào một buổi ăn sáng, trong cảnh đẹp mùa xuân, ông ngăn cản Trần Sâm đi minh tường, dịu dàng nói: “Hải tử của ta, ngươi có muốn thỉnh thoảng cùng ta tham gia một ít tụ hội của quý tộc, chứ không lẽ luôn mãi trốn trong mật thất minh tường giống như một ma pháp sư a.”

Đã mười tuổi rồi, Trần Sâm không còn giả bộ như là một tiểu hải tử nữa, hắn nhìn công tước đại nhân một cách chăm chú nói: “Nhưng thực chất con chính là một ma pháp sư, thừa phụ thân đại nhân.”

Công tước đại nhân cười khỏ, nhìn nhi tử của mình, trong lòng không biết là vui hay buồn nữa.

Công tước phu nhân từ phía sau hắn đi đến, dịu dàng nhìn nhi tử của mình, nhẹ giọng nói: “Hải tử của ta, ta cho rằng làm một người quý tộc, thỉnh thoảng tham dự các cuộc họp giữa các tầng lớp quý tộc là một điều không thể thiếu, ít nhất là trước khi làm một ma pháp sư, con chính là một quý tộc”

Quý tộc ư ? Cũng có chút thú vị đấy chứ.

Trần Sâm nhếch miệng cười cười, rồi ngẩng đầu lên nói: “Như vậy thì cứ theo như ý người đi, phụ thân đại nhân”

Công tước đại nhân gật đầu hài lòng, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì ngày hôm nay nha, ngay tối nay vừa đúng lúc con gái của hoàng thượng sinh nhật thứ mười bốn, công chúa Ma-lê-na, ta cho rằng đối với con mà nói, là một cơ hội lớn rất tốt để chính thức bước vào giới quý tộc.”

Trần sâm gật đầu, sau đó cung kính cúi chào theo lễ nghi quý tộc rồi rời khỏi, bước nhanh về hướng mật thất, nhìn theo hắn công tước đại nhân nhăn mặt lắc đầu nói: “Con trai của tôi, ah...”

Tuy nhiên, Công tước phu nhân thì lại gật đầu nói: “Ta cho rằng con trai của chúng ta là thích hợp nhất với tiêu chuẩn của một quý tộc, ít nhất là hắn cũng không có dã tâm như người lớn a.”

Công tước đại nhân không ngừng thốt lên “Àn” một tiếng, nhìn bóng lưng con trai khuất xa dần, nhãn thần không khỏi trở nên lay động.

...

Trong mật thất, dưới ánh nến lập lòe, Trần Sâm đứng trước cửa một lát, rồi tiêu sái bước nhanh vào.

Chỉ thấy đột nhiên chung quanh mật thất lóe sáng, bốn bên không ngừng vụn vụn những hỏa xà hướng về phía Trần Sâm đánh tới.

Trần Sâm vội vàng phát tay, “băng tiễn” trong nháy mắt xuất hiện trên cánh tay hắn, cùng thời tay phải ma sát trên ma đạo thư, sau đó nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy trên không gian trống không đột nhiên xuất hiện hơn mười chỉ băng tiễn, những băng tiễn này tự nhiên chia làm bốn hướng khác nhau bắn tới.

Hỏa diễm như những con mắng xà, gặp con mura băng tiễn này, trong nháy mắt đã hóa thành mảnh nhỏ, những mảnh nhỏ của hỏa xà này chậm rãi phân tán thành ngọn lửa lẻ tẻ, sau cùng tiêu thất trong không khí.

Lúc này, phía sau Trần Sâm chậm rãi hiện ra một thân ảnh, Mang Duy pháp sư mang theo tiểu ý nói: “Được lắm, trong nháy mắt cùng lúc xuất ra ba mươi bảy băng tiễn, năm đó muốn đạt tới trình độ này ta phải tốn năm năm thời gian.”

Trần Sâm quay đầu lại nhìn thoáng qua bạch phát lão nhân, cung kính nói: “Đây là nhờ lão sư dạy có phương pháp ạ.”

Mang Duy pháp sư gật đầu, nói: “Từ nay về sau ngươi có thể không cần lại đây minh tường nữa.”

Trần Sâm ngạc nhiên.

“Bởi vì, lực lượng ma lực của ngươi đã bảo hòa, nguyên “lực”(ma đạo thư) đã không còn dung nạp lực lượng ma lực của ngươi, cho nên ngươi có thể tạm thời nghỉ ngơi một đoạn thời gian, đợi ta tìm giúp ngươi một ma đạo thư khác thích hợp hơn mới thôi.”

Trần Sâm gật đầu, tuy rằng hắn biết kỳ thực chính dung lượng của mình cũng không có đủ, với “Vô Tự Thiên Thư” thì dung lượng sợ rằng không dễ dàng mà đầy được, thế nhưng hắn cũng không có nói chuyện này ra, nếu mà nói ra, thì sẽ giải thích lại lịch kỳ bí này rất phiền phức, điều quan trọng là hắn chỉ ít cũng hiểu được một cái đạo lý, thất phu vô tội, hoài bích kỳ trách, tại thế giới này ai có thể bảo đảm mọi người sẽ không động tâm?

“Như vậy đi nha!” Mang Duy pháp sư mỉm cười : “Lão sư kia đang ở thư phòng chờ người đó.”

Trần Sâm gật đầu, do dự chốc lát rồi rời khỏi mặt thất, hướng thư phong đi tới.

Bọn người hầu thần thái cung kính đi theo một bên Trần Sâm, những lời hỏi thăm ân cần, cung kính liên tiếp phát ra, bình thường Trần Sâm đối với hạ nhân cực kỳ ôn hòa, hẳn đi một mực tới thư phòng, thở phào một hơi rồi chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Trong thư phòng đang ngồi một nữ nhân ưu nhã, nàng hình như đã ngồi ở đây thật lâu rồi, nhìn Trần Sâm chăm chú, nhẹ giọng nói: “Người cuối cùng cũng tới.”

Trần Sâm nhìn vào mặt nữ nhân này, trong lòng có cảm giác quái lạ cực điểm, không thể chối cãi, hẳn rất có hứng thú với nữ nhân này, thế nhưng nàng biến mất ba năm không một lần xuất hiện, cũng không biết rốt cuộc chủ ý của nàng là gì.

Nhìn Trần Sâm có chút kén, nàng không khỏi nở nụ cười: “Lẽ nào, người lại sợ lão sư ta ?”

“Làm thế nào bây giờ?” trong lòng Trần Sâm nói thầm, tiến tới phía trước cúi chào theo lễ nghi quý tộc rồi tìm một chỗ ngồi xuống, yên lặng nhìn người lão sư thứ nhất, cũng không biết sau thời gian dài, ba năm vắng mặt, có thể đưa ra nan đề gì đây.

“Người biết không ?” nàng có thể tựa hồ nhìn thấu tâm trạng Trần Sâm, “Ma-lê-na công chúa cũng là đệ tử của ta.”

Trần Sâm ngăn người, thân hình có chút rung rung, đêm nay lần đầu tiên tiến nhập vào xã hội quý tộc thượng lưu, lại đối mặt với nữ nhân yêu nghiệt này cùng với đệ tử của nàng, chỉ cần thấy bộ dáng của nữ nhân này là có thể tưởng tượng ra bộ dáng của công chúa Ma-lê-na, Trần Sâm trong lòng hối hận đã quyết định, trong lúc bốc đồng.

“Vi vậy,” nàng tiếp tục nói, không đề ý đến sự lão đảo của Trần Sâm, “Á lịch khác tư, người là học sinh nam duy nhất của ta, ta không muốn đêm nay người làm mất mặt ta, nên lúc này đây, ta vội tới đây dạy cho người một khóa lễ nghi, bằng không người ta nói rằng học sinh nam duy nhất của Mật-nhĩ-na một điểm lễ nghi cũng không biết, chẳng phải làm mất mặt ta lắm sao ?”

Trần Sâm lần này thực sự là choáng váng, với vẻ mặt đau khổ nhìn gian kế của yêu nghiệt (Mật-nhĩ-na), có thể tưởng tượng buổi họp mặt tối nay sẽ có hình tượng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vũ Huân Gia Tộc

Áo màu xanh nhạt, vạt áo màu nâu sẫm, xứng hợp với mái tóc màu đen, tuy rằng chỉ có mười tuổi, nhưng nhìn Trần Sâm trong gương đồng thật anh tuấn tiêu sái, tốt rồi a, chỉ mười tuổi nhưng thật khó thấy được nét trẻ con trên gương mặt.

Bước đi không được tự nhiên cho lắm, Trần Sâm quay đầu lại nhìn về mặt ưu nhã của nữ nhân hỏi : “Mật-nhĩ-na lão sư, một đứa trẻ mười tuổi ăn mặc khoa trương như vậy đi tham gia yến hội liệu có thanh lịch không đó ?”

Mật-nhĩ-na nhìn Trần Sâm từ trên xuống dưới vài lần, rồi nói: “Không sai, ta tuy rằng nghe các người hầu trong phủ công tước nói, thiếu gia Á lịch khác tư là một người không thích ăn diện, thế nhưng người ăn mặc đáng chấp như thế này, cũng sẽ không đánh mất đi mặt mũi của phủ công tước a.”

Là như thế sao ? Trần Sâm rất bức bối, trong lòng buồn bức không thôi, để có quần áo này, Mật-nhĩ-na đã tốn không ít thời gian phối hợp hòa chọn, mũ nón áo quần, trời cũng đã ngã về chiều, hoàng hôn buông xuống, mặc dù không ai nói gì nhưng có lẽ yến tiệc cũng sắp bắt đầu rồi.

“Được rồi!” Mật-nhĩ-na vỗ vỗ tay, tiến vào bình khí khổng của công tước phủ, tuyển chọn trong hàng nghìn thanh lấy ra một thanh kiếm đem đeo bên hông của Trần Sâm, sau đó cười nói: “Người đi tham gia yến hội với bộ dáng này, thì không ai dám nói học sinh của ta không có lễ nghi phong phạm a.”

Trần Sâm về mặt đau khổ, nhìn bên trong gương đồng, xác thực hiện tại sợ rằng không ai có thể nhận ra thiếu niên trong gương có thần thái sáng láng kia là trạch nam trong công tước phủ.

Ngay sau đó, Trần Sâm bị Mật-nhĩ-na kéo ra phòng khách của công tước phủ, ở đó công tước và công tước phu nhân đã chờ hẳn lâu rồi.

Chứng kiến đáng chấp cùng với trang phục của nhi tử, công tước phu nhân tươi cười trên mặt đầy vẻ hài lòng, bà đứng lên đi tới trước mặt Mật-nhĩ-na cảm kích nói: “Đa tạ người, Mật-nhĩ-na tiểu thư, nhi tử ta đã làm cho người hao tâm tổn trí a.”

Mặt-nhĩ-na mỉm cười hoàn lễ, nói: “Có gì đâu, thừa phụ nhân, Á lịch khắc tư là con trai nhĩ vị, nhưng đồng thời cũng là đệ tử của ta, nếu mà đệ tử xấu hổ, mất mặt, thì mặt mũi của lão sư ta đây chỉ sợ là cũng không ngẩng đầu được a”

Nói xong, trước khi cáo từ chia tay, với sắc mặt cổ quái kỳ lạ liếc mắt nhìn Trần Sâm.

Chẳng qua Trần Sâm cũng không có chú ý tới điểm này, hắn chỉ suy nghĩ về ánh mắt của lão sư, ý niệm trong đầu biến chuyển liên tục: nữ nhân này là một tiểu thư a, ân, đây đúng là tiêu chuẩn mẫu mực của một tiểu thư dù là kiếp trước hay kiếp này, vậy là nàng chưa có lập gia đình? Nghĩ tới đây, Trần Sâm nắm chặt quyền đầu, trong lòng kiên quyết thâm nhủ: loại nữ nhân này, nhất quyết là phải lấy làm vợ a (!!! Bắt đầu dzê... ND), người xưa nói nữ tử vô tài tiện thị đức, thật đúng là một điểm cũng không sai mà.

Đây chỉ là những suy nghĩ trong đầu Trần Sâm, người hầu đưa Trần sâm tới cửa lớn (đại môn khẩu) của phủ công tước, lần ra ngoài đầu tiên sau nhiều năm, Trần Sâm hẳn nhiên sẽ không bỏ qua cảnh quan trước mắt.

Rất rõ ràng, phủ công tước là nơi ở của quý tộc thuộc đế quốc, từ trong đại môn nhìn ra, một mảnh không gian cảnh tượng, tráng lệ thơ mộng, và thậm chí cả những con đường được che phủ bằng đá có vẻ sang trọng vô cùng.

Trên con đường sang trọng này, có một mã xa đang đậu càng thêm khoa trương.

Thân xe của mã xa chỉ dùng loại gỗ thông thường chế tạo thành, thậm chí không có trang trí gì, nhưng mặt trên của thân xe được điêu khắc rất nhiều hoa văn, với học thức của Trần Sâm bây giờ tự nhiên là nhìn ra được, những hoa văn này là mô phỏng theo hình dạng của ma đạo thư mà thành, có tác dụng phòng hộ (?), phía trước thùng xe là sáu chiến mã, được bao phủ bởi chiến giáp của thời chiến tranh.

Quả nhiên là võ huân gia tộc a! Trong lòng Trần Sâm cảm thán, coi như là bên trong đế đô tùy thời, tùy lúc đều làm tốt công tác phục vụ chiến tranh, thực sự là không biết do cẩn thận hay là quá khoa trương đây.

Lúc này, tại một bên thùng xe đang đứng một người thân mang ngân lượng khai giáp kỵ sĩ, thấy Trần sâm từ trong phủ đi ra, tiến đến nghênh đón, khom người nói: “Á lịch khắc tư, thiếu gia, mời lên xe.”

Trần sâm gật đầu, hắn lưỡng lự không vào trong xe ngồi, trong lòng hơi kỳ, tò mò bước xuống xe nhìn mã phu hỏi: “Phụ thân và mẫu thân ta đâu?”

Kỵ sĩ kia tựa hồ có chút kỳ quái, liếc mắt nhìn Trần Sâm, rồi mới nói: “Á lịch khắc tư thiếu gia, người không biết sao? Công tước đại nhân và công tước phu nhân coi ngựa đi đằng sau.” Nói đến đây hắn do dự một chút rồi nói tiếp: “Vốn là như vậy, phủ công tước của chúng ta không sử dụng mã xa, tất cả đều là kỵ sĩ, chỉ là công tước phu nhân lo lắng cho thiếu gia không có học qua thuật cưỡi ngựa, cho nên mới chuẩn bị riêng cho thiếu gia một mã xa.”

Trần Sâm gật đầu, lúc này hắn là võ huân gia tộc hình dáng, nếu như tùy tiện xuất nhập, đều là dùng hoa mã xa, Trần Sâm hoài nghi có ngày sẽ bị loại này sinh hoạt làm cho hủ hóa (tham ô)

Kỵ sĩ lui lại vài bước, nhẹ nhàng buông rèm cửa chung quanh xuống, Trần Sâm thú vị leo lên xe.

Ngay sau đó, ngồi phía trước thùng xe, không biết từ nơi nào kỵ sĩ lấy ra một cây roi ngựa (mã tiên) nhẹ nhàng vung lên, mã xa lù nhàu chạy tới.

Cùng lúc đó, phía trước phủ công tước đứng mười hai ngân lượng khai giáp kỵ sĩ đồng thời bay lên lưng ngựa, trong đó có bốn kỵ sĩ chạy tới phía trước mã xa mở đường, bốn kỵ sĩ chạy phía sau, còn lại bốn kỵ sĩ chia làm hai, chạy theo hai bên mã xa, hình thành một vòng bảo hộ hiệu quả.

Trần Sâm đi vào trong xe nhưng cũng thấy được một màn này, hắn mặt mày ngẩn ngơ cảm thán, quả nhiên là quý tộc a.

Chỉ thấy, trong xe được phủ bằng nhung màu trắng, cả hai mặt của tọa ý (ghế ngồi) đều được bao phủ bằng loại da thú không biết tên, trên cái bàn nhỏ giữa thùng xe rất nhiều dưa và các loại trái cây, Trần sâm một điểm cũng không nghi ngờ là nếu như bây giờ không phải là mười tuổi mà là hai mươi tuổi, sợ rằng những... này dưa và trái cây sẽ biến thành rượu ngon, và trên ghế ngồi hai bên sẽ là mấy mỹ nhân (ý dzâm dzâm mà... ND) đấy hả ???

Thực sự là a!

Trần Sâm thốt lên cảm thán, hắn nằm ngửa trong xe, đêm đầu xuân khí trời mát lạnh, cảm giác nằm trong chăn nhung này thật sản khoái, sống trong công tước phủ nhiều năm như vậy, trước ánh mắt của nhiều người, cố gắng làm như là người thông minh, lâu lăm, hắn đã trở thành cục cưng, nếu mà nói là có khổ cực gì thì đó chỉ là giả tạo, bây giờ hắn nằm đây một mình, không có ngoại nhân chung quanh, thả lỏng toàn thân thật là tốt a.

Thấm thoát, hắn đã đến thế giới này mười năm rồi, tuy rằng thời gian đầu rất thích thú, thế nhưng sao mình đối với thế giới này cũng không có mấy cảm tình nhỉ? Trần Sâm yếu ớt nghĩ, sau đó mơ màng theo nhịp xe lắc lư tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hựu Nhất Cá Yêu Nghiệt

Có lẽ khoảng nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng thì mã xa cũng dừng lại trước cửa hoàng cung.

Có thể bởi vì hôm nay là sinh nhật của công chúa đế quốc Nặc Lạp, nên một bầu không khí lễ hội bao trùm cả hoàng cung, không chỗ nào nào là không hoành tráng mỹ lệ.

Trước cửa hoàng cung, ngựa xe như nước, quý tộc lớn nhỏ đều lưu lại xe nơi đây trước khi tiến vào hoàng cung, tạo ra một khung cảnh thật hoa mỹ.

Khi điều khiển xe đến nơi, ngân giáp kỵ sỹ thấy tình huống như vậy, liền đánh thức thiếu gia dậy, sau đó thấp giọng nói: “Á lịch khắc tư, thiếu gia, bây giờ công tước đại nhân và công tước phu nhân còn chưa tới, thiếu gia muốn ở đây đợi hay là tiến vào hoàng cung?”

Trần Sâm suy nghĩ một chút, khoát khoát tay nói: “Thôi đi, ta muốn đi vào trước.”

Kỵ sỹ gật đầu khó khăn nói: “Chỉ có điều... bởi vì thân phận chúng tôi, là thân binh của quý tộc không thể tiến nhập hoàng cung được, xin thiếu gia thứ lỗi.”

Trong khi nói chuyện, Trần Sâm mới thức dậy, tóc tai lúng lằng, kích động hướng về đại môn hoàng cung đi qua, kỵ sỹ kia như muốn nói cái gì đó, thế nhưng cuối cùng cũng không nói gì đi ra, thân hình chợt lóe lên lui về bên xe.

Các lối vào hoàng cung rất hoa lệ, thế nhưng không dung tục, rất nhiều binh sỹ quân phục chỉnh tề đứng ở nơi đó chăm chú kiểm soát quý tộc đi vào.

Trần Sâm lần đầu tiên đến loại địa phương này, tự nhiên là không biết quy củ nơi đây, hắn chỉ nhìn chung quanh chậm rãi tiêu sái đi vào.

Mấy thiếu gia, tiểu thư của mấy quý tộc lão gia cũng không màng liếc mắt tới hắn, dẫu sao tại đế đô này thế giới quý tộc tuy rằng lớn, thế nhưng quay đi quần lại, ai là tôn nữ của tài chính đại thần, ai là con ông cháu cha, tất cả mọi người ít nhiều cũng biết một chút, nhưng giống như Trần Sâm đây, thì hoàn toàn xa lạ chưa ai biết được.

Bởi vậy, có một ít phu nhân rồi việc âm thầm bắt đầu thảo luận (tám...), là tiểu nam tử mới hơn mười tuổi này có khi là con tư sinh (ngoài giá thú) của một vị đại thần nào đó, hoặc là người thừa kế của thân vương nào chăng.

Thật ra Trần Sâm không có hứng thú với những chú ý này, tâm tư hắn đặt hết lên những bố cục kiến trúc mặt tiền của cung đình.

Bắt đầu từ cổng chính hoàng cung đi vào, là một cái thông đạo thật dài, hai bên thông đạo là hoa viên, nhưng lúc này cũng không có một ai ở trong đó, bởi vì hôm nay ở đại điện hoàng cung là chính, mà ở khoảng giữa thông đạo có một hồ nước có vôi phun nước, chính giữa hồ là một pho tượng màu trắng, hắn thị là hoàng đế thứ nhất của đế quốc Nặc Lạp (Norah).

Bên cạnh hồ nước tụ tập từng nhóm năm, nhóm ba người, các cậu ấm cô chiêu của các gia đình quý tộc ghé lại, cười cười nói nói một chút, tạo thành một cảnh quan độc đáo.

Đây là tụ hội của giới quý tộc sao? Thoạt nhìn không khác gì mấy so với phim ảnh của kiếp trước a, Trần Sâm nhìn không chút nào thuận mắt, tuy rằng loại tụ hội này cực kỳ náo nhiệt, thế nhưng nếu chỉ có một mình mình bên trong, nhìn mọi người chung quanh nói nói giỡn cười, quả thực là không thấy vui vẻ gì mà ngược lại là thấy thêm phiền muộn a.

Bất quá nhanh sau đó, cũng có điều làm hấp dẫn sự chú ý của Trần Sâm, có một đám người hầu từ một góc tối xa xa đẩy một xe thức ăn đi ra, đám người quý tộc hiển nhiên cũng thấy, bất quá có lẽ là bọn họ trời sinh thích ưu nhã thanh lịch, nên đối với thứ này cũng không có mấy hứng thú.

Ngược lại, Trần Sâm thì chưa có ý nghĩ này, hắn vẫy tay gọi một người hầu gần nhất lại, sau đó tùy tiện chọn một vài món thức ăn tinh mỹ, chậm rãi ăn.

Có lẽ, hành động này của hắn quá mức kinh thế hãi tục, nguyên bản các quý tộc cũng không có ai chú ý tới hắn, nhưng giờ đây mọi ánh mắt đều nhìn lên người hắn, phảng phất như là gặp phải quái thai.

Trần Sâm nghĩ, có điểm gì đây không đúng a, nhưng đã bị yêu nghiệt Mật-nhĩ-na hành hạ một ngày, cái bụng lại đói réo hắn, hắn nhìn các quý tộc cười nhợt nhạt giả là, sau đó từng ngậm, từng ngậm thoải mái ăn.

Không xa phía sau, thân thái ưu nhã công tước đại nhân và công tước phu nhân đang nhìn về phía hắn, công tước đại nhân cau mày nói: “Cách của nhi tử xuất hiện không phải là lạ thế chứ?”

“Không thể nào,” công tước phu nhân nhăn nhó ra một chút, “Dù sao, thì bây giờ hắn cũng chỉ là đứa nhỏ mười tuổi thôi mà.”

Cuối cùng, Trần Sâm đem khối thực vật sau cùng ăn nốt, ra dáng một người đã no bụng, hắn lấy từ người hầu khăn trắng xoa xoa chùi tay, chuẩn bị rời khỏi cái lễ hội buồn chán này, nhưng một giọng nói ôn hòa từ phía sau hắn vang lên, thì ra đó là một thiếu nữ khoảng mười bảy tuổi, tướng mạo thanh tú xinh đẹp, ra trước mặt hắn, mỉm cười nói: “Á lịch khắc tư thiếu gia, lẽ nào người không nghĩ trước đám đông mà ăn uống làm trò thế, là thô lỗ sao?”

Trần Sâm nghĩ hoặc nhìn thiếu nữ này, ưu nhã, đoan trang, ôn hòa... Nhìn ra rõ ràng là được sinh ra từ nhà thế gia vọng tộc, tuy rằng tuổi tác so với Trần

Sâm có lớn hơn, thế nhưng một tiểu thư quý tộc lại đến bắt chuyện với mình thì thật là thú vị a.

Hắn y theo lễ nghi quý tộc bắt tay tiểu thư, sau đó hôn nhẹ lên trên lưng bàn tay một chút, rất phong độ nói: “Vị tiểu thư này, ta cho rằng, được một người vừa ăn xong, còn chưa lau miệng, hôn, là lịch sự nhất rồi đấy nhé.”

Thiếu nữ kia mặt mày biến sắc, tựa hồ như muốn đem cánh tay kia chặt bỏ, thế nhưng nàng hít một hơi thật sâu, rồi lại nói: “Ta, Annie, Thân tây cho rằng hành động vừa rồi của Á lịch khắc tư thiếu gia là khinh bạc, sẽ gây cho hai gia đình chúng ta mối hiềm khích a.”

Trong lòng Trần Sâm “Nga ——” một tiếng, liền hiểu rõ ngay thân phận của nàng, là tôn nữ của Nặc Lạp đế quốc tài chính đại thần, chỉ không biết là tại sao nữ nhân này lại biết tên của mình ?”

Trần Sâm thần sắc không biến đổi, với một giọng nói nhẹ xin lỗi: “Annie tiểu thư, lẽ nào người cho rằng một tiểu hài tử mười tuổi như ta, sẽ là yếu tố gây bất hòa quan hệ giữa hai nhà sao ?”

Annie ngẩn người, rõ ràng có chút thất thần, nhưng mà nàng lại vỗ tay nói: “Quả nhiên không hổ là nam đệ tử đắc ý nhất của Mật-nhĩ-na lão sư, trước đây ta có nghe đồn về người, nhưng ta vẫn không tin, hôm nay ta đã có điểm minh bạch, vì sao Mật-nhĩ-na lão sư vì một tiểu hài tử chưa dứt sữa, lại phải ở trong phủ công tước một năm trời.”

Trần Sâm ngẩn ngơ, bắt đầu ý thức được khảo nghiệm chân chính của đêm nay bắt đầu rồi, Mật-nhĩ-na yêu nghiệt nữ nhân có thể sớm chờ đợi giây phút này đến, mình giống như một chú cừ non vậy, không biết lúc nào phải trầm luân trong một đồng hoa xinh tươi kiều diễm, nếu mà được khảo nghiệm thử thách một lần với nàng thì tuyệt a.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hựu Nhất Cá Yêu Nghiệt (2)

Có lẽ khoảng nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng thì mải xa cũng dừng lại trước cửa hoàng cung.

Có thể bởi vì hôm nay là sinh nhật của công chúa đế quốc Nặc Lạp, nên một bầu không khí lễ hội bao trùm cả hoàng cung, không chỗ nào nào là không hoành tráng mỹ lệ.

Trước cửa hoàng cung, ngựa xe như nước, quý tộc lớn nhỏ đều lưu lại xe nơi đây trước khi tiến vào hoàng cung, tạo ra một khung cảnh thật hoa mỹ.

Khi điều khiển xe đến nơi, ngân giáp kỵ sĩ thấy tình huống như vậy, liền đánh thức thiếu gia dậy, sau đó thấp giọng nói: “Á lịch khắc tư, thiếu gia, bây giờ công tước đại nhân và công tước phu nhân còn chưa tới, thiếu gia muốn ở đây đợi hay là tiến vào hoàng cung ?”

Trần Sâm suy nghĩ một chút, khoát khoát tay nói: “Thôi đi, ta muốn đi vào trước.”

Kỵ sĩ gật đầu khó khăn nói: “Chỉ có điều... bởi vì thân phận chúng tôi, là thân binh của quý tộc không thể tiến nhập hoàng cung được, xin thiếu gia thứ lỗi.”

Trong khi nói chuyện, Trần Sâm mới thức dậy, tóc tai lúng lúng, kích động hướng về đại môn hoàng cung đi qua, kỵ sĩ kia như muốn nói cái gì đó, thế nhưng cuối cùng cũng không nói gì đi ra, thân hình chợt lóe lên lui về bên xe.

Các lối vào hoàng cung rất hoa lệ, thế nhưng không dung tục, rất nhiều binh sĩ quân phục chỉnh tề đứng ở nơi đó chăm chú kiểm soát quý tộc đi vào.

Trần Sâm lần đầu tiên đến loại địa phương này, tự nhiên là không biết quy củ nơi đây, hắn chỉ nhìn chung quanh chậm rãi tiêu sái đi vào.

Mấy thiếu gia, tiểu thư của mấy quý tộc lão gia cũng không màng liếc mắt tới hắn, dẫu sao tại đế đô này thế giới quý tộc tuy rằng lớn, thế nhưng quay đi quần lại, ai là tôn nữ của tài chính đại thần, ai là con ông cháu cha, tất cả mọi người ít nhiều cũng biết một chút, nhưng giống như Trần Sâm đây, thì hoàn toàn xa lạ chưa ai biết được.

Bởi vậy, có một ít phu nhân rồi việc âm thầm bắt đầu thảo luận (tám...), là tiểu nam tử mới hơn mười tuổi này có khi là con tư sinh (ngoài giá thú) của một vị đại thần nào đó, hoặc là người thừa kế của thân vương nào chăng.

Thật ra Trần Sâm không có hứng thú với những chú ý này, tâm tư hắn đặt hết lên những bố cục kiến trúc mặt tiền của cung đình.

Bắt đầu từ cổng chính hoàng cung đi vào, là một cái thông đạo thật dài, hai bên thông đạo là hoa viên, nhưng lúc này cũng không có một ai ở trong đó,

bởi vì hôm nay ở đại điện hoàng cung là chính, mà ở khoảng giữa thông đạo có một hồ nước có vòi phun nước, chính giữa hồ là một pho tượng màu trắng, hẳn thị là hoàng đế thứ nhất của đế quốc Nặc Lạp (Norah).

Bên cạnh hồ nước tụ tập từng nhóm năm, nhóm ba người, các cậu ảm cô chiêu của các gia đình quý tộc ghé lại, cười cười nói nói một chút, tạo thành một cảnh quan độc đáo.

Đây là tụ hội của giới quý tộc sao? Thoạt nhìn không khác gì mấy so với phim ảnh của kiếp trước a, Trần Sâm nhìn không chút nào thuận mắt, tuy rằng loại tụ hội này cực kỳ náo nhiệt, thế nhưng nếu chỉ có một mình mình bên trong, nhìn mọi người chung quanh nói nói giỡn cười, quả thực là không thấy vui vẻ gì mà ngược lại là thấy thêm phiền muộn a.

Bất quá nhanh sau đó, cũng có điều làm hấp dẫn sự chú ý của Trần Sâm, có một đám người hầu từ một góc tối xa xa đẩy một xe thức ăn đi ra, đám người quý tộc hiển nhiên cũng thấy, bất quá có lẽ là bọn họ trời sinh thích ưu nhã thanh lịch, nên đối với thứ này cũng không có mấy hứng thú.

Ngược lại, Trần Sâm thì chưa có ý nghĩ này, hẳn vẫy tay gọi một người hầu gần nhất lại, sau đó tùy tiện chọn một vài món thức ăn tinh mỹ, chậm rãi ăn.

Có lẽ, hành động này của hắn quá mức kinh thế hãi tục, nguyên bản các quý tộc cũng không có ai chú ý tới hắn, nhưng giờ đây mọi ánh mắt đều nhìn lên người hắn, phảng phất như là gặp phải quái thai.

Trần Sâm nghĩ, có điểm gì đây không đúng a, nhưng đã bị yêu nghiệt Mật-nhĩ-na hành hạ một ngày, cái bụng lại đói réo hắn, hắn nhìn các quý tộc cười nhợt nhạt giả là, sau đó từng ngậm, từng ngậm thoải mái ăn.

Không xa phía sau, thân thái ưu nhã công tước đại nhân và công tước phu nhân đang nhìn về phía hắn, công tước đại nhân cau mày nói: “Cách của nhi tử xuất hiện không phải là lạ thể chứ?”

“Không thể nào,” công tước phu nhân nhăn mày lóe ra một chút, “Dù sao, thì bây giờ hắn cũng chỉ là đứa nhỏ mười tuổi thôi mà.”

Cuối cùng, Trần Sâm đem khối thực vật sau cùng ăn nốt, ra dáng một người đã no bụng, hắn lấy từ người hầu khăn trắng xoa xoa chùi tay, chuẩn bị rời khỏi cái lễ hội buồn chán này, nhưng một giọng nói ôn hòa từ phía sau hắn vang lên, thì ra đó là một thiếu nữ khoảng mười bảy tuổi, tướng mạo thanh tú xinh đẹp, ra trước mặt hắn, mỉm cười nói: “Á lịch khắc tư thiếu gia, lẽ nào người không nghĩ trước đám đông mà ăn uống làm trò thế, là thô lỗ sao?”

Trần Sâm nghi hoặc nhìn thiếu nữ này, ưu nhã, đoan trang, ôn hòa... Nhìn ra rõ ràng là được sinh ra từ nhà thế gia vọng tộc, tuy rằng tuổi tác so với Trần Sâm có lớn hơn, thế nhưng một tiểu thư quý tộc lại đến bắt chuyện với mình thì thật là thú vị a.

Hắn y theo lễ nghi quý tộc bắt tay tiểu thư, sau đó hôn nhẹ lên trên lưng bàn tay một chút, rất phong độ nói: “Vị tiểu thư này, ta cho rằng, được một người vừa ăn xong, còn chưa lau miệng, hôn, là lịch sự nhất rồi đấy nhé.”

Thiếu nữ kia mặt mày biến sắc, tựa hồ như muốn đem cánh tay kia chặt bỏ, thế nhưng nàng hít một hơi thật sâu, rồi lại nói: “Ta, Annie, Thân tây cho rằng hành động vừa rồi của Á lịch khắc tư thiếu gia là khinh bạc, sẽ gây cho hai gia đình chúng ta mối hiềm khích a.”

Trong lòng Trần Sâm “Nga ——” một tiếng, liền hiểu rõ ngay thân phận của nàng, là tôn nữ của Nặc Lạp đế quốc tài chính đại thần, chỉ không biết là tại sao nữ nhân này lại biết tên của mình?”

Trần Sâm thần sắc không biến đổi, với một giọng nói nhẹ xin lỗi: “Annie tiểu thư, lẽ nào người cho rằng một tiểu hài tử mười tuổi như ta, sẽ là yếu tố gây bất hòa quan hệ giữa hai nhà sao?”

Annie ngăn người, rõ ràng có chút thất thần, nhưng mà nàng lại vỗ tay nói: “Quả nhiên không hổ là nam đệ tử đắc ý nhất của Mật-nhĩ-na lão sư, trước đây ta có nghe đồn về người, nhưng ta vẫn không tin, hôm nay ta đã có điểm minh bạch, vì sao Mật-nhĩ-na lão sư vì một tiểu hài tử chưa dứt sữa, lại phải ở trong phủ công tước một năm trời.”

Trần Sâm ngăn ngó, bắt đầu ý thức được khảo nghiệm chân chính của đêm nay bắt đầu rồi, Mật-nhĩ-na yêu nghiệt nữ nhân có thể sớm chờ đợi giây phút này đến, mình giống như một chú cừ non vậy, không biết lúc nào phải trầm luân trong một đồng hoa xinh tươi kiều diễm, nếu mà được khảo nghiệm thử thách một lần với nàng thì tuyệt a.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Song Thuộc Tính Đích Công Chủ

Trần Sâm tuy rằng bề ngoài chỉ là hài tử mới mười tuổi, thế nhưng hai kiếp làm người, hắn tự nhiên minh bạch một điều, Cái Mã-lệ-na công chúa đột

hiện xuất hiện khẳng định là không phải, không có mục đích, thế nhưng nếu như muốn nói rằng coi trọng mình mà thôi, thì tuyệt đối là không có khả năng.

Chẳng qua là không biết nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì đây ? Chính xác là đám nữ nhân này, rốt cuộc là muốn làm gì ?

Mã-lê-na nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Trần Sâm xong, đột nhiên lại hỏi: “Á lịch khắc tư thiếu gia, nghe nói, ngươi là một trong những đệ tử đắc ý nhất của lão sư.”

Trần Sâm cười khò, lắc đầu nói: “Mã-lê-na công chúa điện hạ, người hiểu lầm rồi, ta chỉ là một người tư chất bình thường, nhất định không phải là đệ tử đắc ý của lão sư.”

“Là như vậy sao ?” Mã-lê-na lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, “Mỗi một đệ tử của Lão sư, đều là thực nữ nổi danh của đế quốc, cho nên nói ngươi là một đệ tử bình thường nhất, vậy thì cũng khó để chúng ta tin được.”

“Các người... các người...” Trần Sâm nhìn mười mấy thiếu nữ quý tộc phí sau Mã-lê-na, không khỏi hơi rùng mình, tự nhiên hấn cũng mình bạch được ý của lời nói Mã-lê-na, cô ấy muốn hấn và các nàng là giống nhau, là một người ưu nhã, thanh lịch... “Tiểu thư”, thế nhưng lão thiên ơi! Lẽ nào thế giới này cũng có bê-ê (đồng tính...).

Trần Sâm cuối cùng cũng phát hiện ra, chỉ là mình đánh giá hơi cao những thiếu nữ quý tộc này, quả thật các nàng là những học trò khác của yêu nghiệt lão sư, thế nhưng chỉ học được của nàng đáng vẽ bề ngoài thanh lịch, ưu nhã, nhưng lại không có biện pháp học được cái tinh túy thực chất của lão sư.

Tỷ như hiện tại cái tình huống này, cũng không phải các nàng có ý kiến riêng tư gì, chỉ là làm một đệ tử của lão sư, thấy tức giận bất bình vì không biết ở đâu tới một hài tử “Chiếm lấy” thời gian của lão sư mình suốt một năm trời.

Nói một cách khác, sự tình cũng không phải là kinh khủng như trong trí tưởng tượng, những thiếu nữ quý tộc có bề ngoài ưu nhã này không phải là có ác ý gì.

Trần Sâm trong lòng thở dài một hơi, sau đó hấn làm một bộ dạng phù hợp nhất trong tình huống hiện tại, thấp giọng nói: “Thật là xin lỗi a, ta không có biện pháp làm được, quả nhiên học sinh ưu tú nhất của lão sư là các tiểu thư đó, còn như ta chỉ là học sinh bỏ đi của lão sư mà thôi.”

Nói xong câu đó hấn nhanh chóng ly khai hiện trường, cùng với các tiểu thư quý tộc vui chơi cái cọ, tranh luận, thực sự là không làm hấn hứng thú.

Lòng vòng trong đám đông một lát, vừa bụng một tâm thức ăn tinh mỹ thích mắt, Trần Sâm rất nhanh thỏa mái tiến vào một góc hoa viên không bóng người ngồi xuống.

Yến hội cũng vừa mới bắt đầu, nếu như lập tức rời đi không khỏi làm cho người khác chú ý, còn nếu như ở lại đây thì không khéo lại dây dưa với đám tiểu thư quý tộc, Sở dĩ Trần sâm lo lắng là bởi vì đối với khảo hạch này thì hấn cũng vượt qua tương đối an toàn.

Hoa quả tươi, thịt nướng, chén canh thang còn ấm, Trần Sâm nhẹ nhàng, từ tốn thanh toán... loáng một cái no bụng, nhin không được cảm thán: “Không biết vì sao, những thứ đồ tốt này, người ta chỉ đem ra bày biện nhỉ?”

“Bởi vì, họ nghĩ rằng đó là cách duy nhất để thể hiện phẩm chất cao quý của họ”. Theo giọng nói mềm mại, nữ tính, một bóng người toàn thân bạch sắc đi tới trước mặt Trần Sâm ngồi chồm hổm xuống, thú vị ngắm hấn ta.

“Lẽ nào ngươi không biết, là lần đầu tiên tham gia yến tiệc quý tộc, có rất nhiều người chờ làm quen với ngươi?” Mã-lê-na công chúa tiện tay lấy một miếng thịt nhỏ đưa lên miệng khẽ nhấm nháp, ánh mắt long lanh giảo hoạt nhìn Trần Sâm.

Trần Sâm uốn éo vận lưng lười biếng nói: “Đạo lý này là giống nhau, có không ít thiếu gia quý tộc đang chờ hướng ngươi biểu lộ, nhưng ngươi lại chạy tới đây gặp ta một tiểu hài tử xấu xa miệng chưa dứt sữa, sự tình này làm cho một ít quý tộc bất ứng a.”

Mã-lê-na cười khúc khích “ha..ha...”. Một tiếng cười vui dung nhan tuyệt mỹ, khiến làm cho người ta gan phù, tâm loạn, nàng nhìn chăm chăm Trần Sâm, ngập ngừng khẽ nói: “Bởi vì, trong lòng ta có ngươi.”

Trần Sâm gật đầu, cũng ngập ngừng từng chữ, từng chữ nói: “Thưa công chúa điện hạ, nhất định người phải nhớ kỹ, có nhiều chuyện mắt thấy là thực, nhưng cũng có nhiều chuyện mắt thấy chưa hẳn là thực, sự khác nhau về phương diện này người có hiểu không?”

Mã-lê-na gật đầu, nhàn nhạt nói: “Nó giống như sự đạo đức giả của tầng lớp quý tộc ? ví dụ như bát súp này trong tay, quý tộc muốn cho người hầu của mình trong ngày lễ kỷ niệm sinh nhật cũng cảm thấy một niềm vui nhỏ, cho nên chuẩn bị những thức ăn tinh mỹ, ngon nhất, nhưng là không được đựng vào. Sau đó thì cũng ban những thứ này xuống cho chúng, như vậy thì vì sao phải là dùng phương cách uyên chuyển này chứ ?”

“Đại khái là bởi vì không bỏ được thói đạo đức giả.” Trần Sâm lắc lắc miếng thịt trong tay, sau đó đem bỏ lại. Hấn chăm chú nhìn công chúa Mã-lê-na nói: “Công chúa điện hạ của ta ơi, ta nghĩ là nên cảnh cáo đề tỉnh ngươi một lần, dùng mọi cách tiếp cận một thiếu niên còn nhỏ tuổi như ta, ta có thể nói là ngươi đang câu dẫn ta đấy nha.”

“Điều đó đã nói rõ, chỉ ít là ngươi cũng có chút giá trị để câu dẫn” Mã-lê-na khiêu khích trừng mắt.

Trần Sâm hỏi: “Vì sao ?”

Mã-lê-na chậm rãi đứng lên, đi tới một luống hoa ngồi xuống, hai tay nắm lại, với ngữ khí sang trọng ưu nhã cực điểm nói: “Bởi vì ta có một học sinh

không thông minh lắm, là học sinh nam duy nhất, tên hán là Á lịch khắc tư.”

Trần Sâm nhủ nhủ mày, ở trong lòng, câu nói kia là của Mật-nhĩ-na lão sư đã mắng hán hằng trăm lần, hán nhẹ nhàng thở dài: “Thưa công chúa điện hạ, ta nhắc nhở ngươi lần cuối cùng, mắt thấy cũng chưa chắc là thực đầu a.”

Nói xong, hán cũng không hề dừng lại, cũng không để ý thức ăn còn vương vãi trên đất, giống như là bị ma đuổi nhanh chóng ly khai. . .

Công chúa ưu nhã thanh lịch nhìn theo bóng lưng hán rồi xa, chợt thở dài một hơi, cúi đầu nói : “Ngươi rốt cuộc là thông minh, hay là ngu ngốc đây ?”

Từ phía sau lùm cây đột nhiên đi ra một trung niên nhân, hán cũng thở dài một hơi nói: “Không ngu xuẩn, cũng không thông minh, chỉ cần trung thành là được rồi.”

Công chúa ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân kia nói: “Phụ thân, mức độ trung thành này thực sự là được rồi ư ?”

“Đủ rồi !” Y tư bối điện hạ cúi đầu nói: “Thế nhưng chí ít là chúng ta đã biết, bối nhĩ gia tộc của người ta, đòi đòi thừa kế, luôn bảo hộ vương thất như trước, chỉ cần biết rằng điểm này như vậy là đủ rồi.”

“Thế nhưng, hán vì sao biết ngươi lại gặp hán ở đây ?” Y tư bối điện hạ nghi ngờ hỏi.

Mã-lệ-na lắc lắc nói: “Hán không biết, hán chỉ biết là không thể tùy tiện tiếp cận công chúa, một người không có ca ca cũng như đệ đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hắc Âm Tự Khúc

Trần Sâm chạy trốn chết, lúc này đây nhìn hán một điểm cũng không ra dáng là một quý tộc, chỉ biết là cái địa phương hoàng cung này không phải là nơi hán có thể lưu lại.

Quả thật, ngày hôm nay cùng với công chúa cực điểm thông minh kia đối thoại rất là thú vị, thế nhưng với bên trong những chuyện thú vị này, trần ngập những ý tứ hàm xúc nồng hậu.

Tỷ như công chúa nói ta đã có ngươi trong lòng, kỳ thực là ý nàng hỏi ngươi có nguyện ý hay không buông bỏ thân phận thừa kế quân vụ đại thần, làm một “Quốc vương” hữu danh vô thực. Bởi vì đối với một công chúa của một đế quốc không có vương tử mà nói, nếu quân vụ đại thần là một thủ lĩnh có dã tâm, nhất định là đối với truyền thừa hoàng thất là sự uy hiếp lớn nhất.

**** Đế quốc đặc biệt**** đúng là Trần Sâm cả đời này không muốn giao tiếp qua lại đụng chạm, cũng không phải nói là hán không đúng, nhưng là từ khi biết đế quốc Nặc Lạp chỉ là một trong những quốc gia bậc trung của hải vân đại lục, nên cũng thấy không hứng thú gì.

Làm một quốc vương, suốt ngày lo lắng tìm kiếm phương pháp an ban định quốc, lo lắng nơi nào có hay không nổi loạn, như vậy thì cả ngày thật là quá phiền muộn rồi, chẳng bằng làm một tiểu quý tộc, không bị áp lực gì trên người, thật là có đúng hay không sống đời an dật. Huống chi, các đại lục có nhiều bí ẩn quá sức tưởng tượng của mình, có biết bao điều không biết, tỷ như tại sao ở đây đại lục lại phiêu phù trên không trung, mà vì sao lại có ma đạo thư truyền thuyết, những điều đó mới làm mình hứng thú.

Đó là nguyên do vì sao mà Trần Sâm lập tức bước ra đại môn hoàng cung, hán đã quyết định vào thời điểm thích hợp sẽ mạo hiểm du lịch phiêu lưu, thất ra thì sinh hoạt tại đế đô này là rất tốt, rất hài lòng.

“Á lịch khắc tư thiếu gia.” Một ngân giáp kỵ sĩ từ bên hông xe đi ra, “Người đi về phủ chưa ạ ?”

Trần Sâm gật đầu nói: “Ân, trở về thôi.”

Suy nghĩ một chút hán lại nói tiếp : “Nếu được, thì ta mong là ngươi đưa ta đi dạo chơi một chút, đế đô này lớn quá, thế nhưng ta còn chưa có hảo hảo xem qua.”

Kỵ sĩ rất có trách nhiệm không hỏi lý do, chỉ gật đầu, tiến lại buông rèm xe xuống, Thiếu gia nhà mình có thể ẩm áp, tĩnh dưỡng một thời gian, lấy lại khí lực.

Mã xa”Xèo xèo cạc cạc” chạy trên đường lộ quang đản của đế quốc, mười hai kỵ sĩ vẫn như cũ vờn quanh chung quanh mã xa, cẩn cẩn dực dực thủ hộ kỹ càng.

Lúc này cũng đã là nửa đêm, trên đường căn bản là không có một bóng người, cũng may ánh trăng tinh quang rất sáng sủa, có thể giúp cho Trần Sâm xuyên qua rèm cửa tỉ mỉ nghiên cứu cái này, cái kia của kiến trúc tinh kỳ của đế đô mà mình chưa có biết.

Những con đường xung quanh, có một số kiến trúc theo phong cách gô-tích, cao chót vót, mái nhọn, thể hiện tượng trưng cho quyền lực cao nhất của tôn giáo.

Chẳng qua, tất cả tuy là thể hiện sự phồn hoa, nhưng dường như hơi thiếu một điểm gì đó, làm cho người ta suy nghĩ có chút nhạt nhẽo, buồn tẻ.

Trần Sâm trầm ngâm chốc lát rồi cũng hiểu được, Lúc này trên đường thì không có ai, nhưng cũng không hẳn là không có chứ, ít nhất thỉnh thoảng cũng gặp mấy hán tử say rượu, hoặc là lính tuần tra chứ, nhưng mà cũng không gặp ai cả, thật là có chút gì đó quỷ dị a.

Trần Sâm lắc đầu, hần buồn cười vì ý nghĩ trong đầu, trong mắt người khác, hần chỉ là hán tử mới mười tuổi đầu, không lẽ là mục tiêu của ám sát, mục tiêu để đánh lên cũng không đủ tư cách nữa mà.

Thế nhưng, trong giây lát chuyện đã xảy ra, lập tức hần bỏ đi ý nghĩ này.

"Thỉnh thịch——"

Một tiếng động rất nhỏ theo không khí truyền tới, kỵ sĩ ngồi trước xe đột nhiên biến sắc, quát lên một tiếng lớn "Phòng vệ!"

Mười hai kỵ sĩ trong nháy mắt tụ lại với nhau, đem mã xa vây quanh lại, toàn bộ trong tay họ là trường kiếm tuốt trần, chăm chú nhìn vào khoảng tối đằng xa.

"Thỉnh thịch——"

Lúc này đây, chủ nhân của thanh âm rốt cuộc hiện lộ thân ảnh, đó là một trận mưa tên không thể dùng mắt thường mà tính toán số lượng được

Trường kiếm trong tay các kỵ sĩ trong nháy mắt huy vũ đứng lên, biến thành một mảng ngân hoa tuyệt đẹp, sau đó một trận thanh âm 'bình lách cách bành', vô số mảnh tên rơi xuống đất, thế nhưng vẫn còn hơn nửa tên vượt lên bắn vào mặt Trần Sâm.

Lúc này, các loại phù điêu hoa văn trên mặt thân mã xa rốt cuộc phát huy hiệu quả, chỉ thấy bạch quang lóe lên, toàn bộ tên bắn lên trên thùng xe, không chút hiệu quả, rơi xuống mặt đất.

Đây là ma pháp a !

Trong lòng Trần Sâm vô cùng kinh ngạc, cũng không phải vì bị người đánh lên, mà là bởi vì vừa rồi trên bề mặt mã xa truyền đến chính là ba động của ma lực, tuy rằng ba động loại này cũng không phải rất mãnh liệt, thế nhưng cũng là ba động thuần chủng, thật giống như có người ở nơi nào đó thi triển ma pháp vậy.

Thế nhưng rõ ràng là không có ai làm gì mà, thế nhưng mã xa này...

Bất quá rất nhanh, bên ngoài thùng xe tiếng hò hét vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Trần Sâm, chỉ thấy không biết lúc nào, từ trong góc tối tiến ra hơn mười kỵ sĩ tới vây quanh mã xa, xem tư thế bọn hần, tựa hồ chỉ cần có mệnh lệnh là sẽ xông lên chém giết.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Trần Sâm thán nhiên mở cửa nhàn nhạt hỏi.

Hành vi loại này, không thể nghi ngờ gì là rất nguy hiểm, thế nhưng lại cổ vũ mười hai kỵ sĩ, ý chí chiến đấu trong nháy mắt đã khôi phục lại, thần thái hưng phấn không có chút nào lo lắng khi bị người khác vây giết.

"Thưa thiếu gia, cũng không được rõ lắm." đứng trước thùng xe, kỵ sĩ đầu lĩnh của đội hộ vệ đáp, "Bất quá, những người này hẳn là 'ám quân'."

Trần Sâm gật đầu, về "Ám quân" hần cũng có biết đôi chút, ngược lại với thực lực quân sự, theo tập quán trên đại lục này, loại lực lượng quân sự ẩn dấu này gọi là "Ám quân", mà lực lượng ám quân này thường là do hoàng thất nắm giữ trong tay.

Nghi hoặc nhìn hơn mười hắc sắc kỵ sĩ, Trần Sâm chần chờ nói: "Như vậy, các người này là do hoàng thất phái tới?"

Ngần giáp kỵ sĩ trừ trừ trong chốc lát, chính là không dám nói tiếp, loại tình huống này thật là kinh khủng, những câu hỏi này căn bản là không thích hợp cho hạ nhân như bọn họ trả lời.

Không có được đáp án như ý muốn, Trần Sâm âm thầm lắc đầu, hần khéo léo lấy tay mặt sờ tay trái, dùng ngữ điệu trầm thấp nói: "Vây giết đi."

Mười hai kỵ sĩ hô hấp nặng một chút, kinh ngạc vì quyết định lạnh lùng của tiểu chủ nhân, bất quá nhanh như chớp, sát ý tích lũy này giờ bộc phát, mỗi người đều khó mà tưởng tượng, hét to lên, cười ngửa hướng về phía trước đuổi giết.

Chương 11: Huyết Chiến.

Ngập trời chiến ý, trong nháy mắt bị một mảng kiếm phong băng lãnh bao phủ, mười hai kỵ sĩ giống như là một mũi tên tiến tới bao vây mười mấy tên hắc sắc kỵ sĩ, nương theo tiếng thét, chiến mã hí lên những tràng thật bi thương.

Chỉ thấy một ngân giáp kỵ sĩ cầm trong tay trường kiếm đâm vào ngực một hắc sắc kỵ sĩ, trong khi chưa kịp rút kiếm về, thì bốn năm hắc sắc kỵ sĩ cùng nhất tề huy động kiếm đâm mạnh vào người hắn, nhưng dù sao những kỵ sĩ của gia tộc cũng là vũ huân gia tộc, không phải là thân binh bình thường sánh được, chỉ thấy kỵ sĩ bị thanh kiếm cắm vào thân mình, từ trên mình ngựa phóng về phía hắc sắc kỵ sĩ, trong nháy mắt cả hai người thân hình máu me cùng ngã xuống đất, đồng quy ư tận, một lòng sống chết với địch nhân, không còn lựa chọn nào khác.

Còn lại mười một danh kỵ sĩ thấy cảnh này, cả bọn đều rống lên tức giận, như những mảnh thú bị thương cùng hướng về phía địch nhân nhào tới, chỉ thấy ngân lượng kỵ sĩ huy động trường kiếm nhộm đầy huyết hồng, tung tóe máu huyết địch nhân, không phân biệt được đâu là ngân lượng kỵ sĩ, đâu là hắc sắc kỵ sĩ.

"Àm àm ——" một tiếng nổ, mười một chiến mã mang những kỵ sĩ này lao đến đâm kỵ sĩ hắc sắc, sự va chạm rất lớn của các chiến mã, làm cho những kỵ sĩ thân thù yếu kém ngã xuống đất, sau khi đứng dậy lại lao vào nhau cận chiến, vật lộn.

Ngân sắc kiếm quang không ngừng bay lượn đầy trời, bên này, một ngân giáp kỵ sĩ mới vừa bị chặt đứt một cánh tay, thế nhưng hắn bất chấp tất cả, quay về hướng người kia điên rồ đâm chém cuối cùng cũng chém đứt cánh tay của đối phương, với cánh tay còn lại huy động kiếm "Cười ha ha" đâm mạnh vào ngực địch nhân, không chần chừ gì hắn vội điên cuồng chặt kiếm xuống chém bay đầu địch thủ.

"Ca ——"

Từng tiếng động vang lên trên chiến trường, không ngừng phát sinh tiếng va chạm giữa trường kiếm và cương giáp, mặc kệ là ngân giáp kỵ sĩ hay là hắc sắc kỵ sĩ đều không ngừng ngã xuống, cả con đường nhuộm đầy máu đỏ, chỉ còn lại rất ít kỵ sĩ của hai bên, nhưng trường kiếm trong tay họ không có chút dừng lại.

Cuối cùng, một ngân giáp kỵ sĩ bị ba thanh kiếm đâm vào bụng, thế nhưng hắn nhếch miệng cười, dùng mảnh vụn cánh tay lên, chỉ nghe "Kéo kẹt..." một tiếng, ba cái đầu người cùng lúc bay lên bầu trời, sau đó bốn thân thể cùng với trường kiếm cùng nhau chậm rãi ngã đổ xuống.

Hiện trường bây giờ còn lại mấy hắc sắc kỵ sĩ, cước bộ rung rẩy chậm rãi tiến lại vây quanh mã xa.

Trần Sâm cau mày, nhìn một mảng này trước mắt, tuy trong lòng đã rõ ràng, tại thế giới này sớm muộn gì cũng gặp phải cảnh này, nhưng khi áp lực phải đối mặt với thực tế thì cũng khó cưỡng lại cảm giác sợ hãi, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nên cũng không e ngại trước máu me, thế nhưng hình ảnh này cũng thật là kích thích nhân tâm a.

"Giết bọn họ."

Lại một lần nữa, Trần Sâm chậm rãi mở miệng, đối với địch nhân nhân từ là đối với chính mình tàn nhẫn, mặc kệ như thế nào, Đó là lời Mật-nhĩ-na ưu nhĩ hay Mang Duy pháp sư hiền lành đã từng nói với mình.

Vẫn đứng cạnh mã xa, một người ngân giáp kỵ sĩ cuối cùng, tựa hồ như cũng đang đợi những lời này, hắn nhẹ nhàng huy động trường kiếm trong tay, thân hình bắn tới chỉ lưu lại một tàn ảnh, thanh kiếm trong tay ngân sắc kỵ sĩ nhanh như thiểm điện, nhắm ngay yết hầu của mấy hắc sắc kỵ sĩ xẹt qua, cho đến khi hắn trở về lại bên Trần Sâm, thì thấy ngay tức khắc yết hầu của mấy hắc sắc kỵ sĩ phun ra mấy cổ huyết châu.

Nhìn trước mắt, giống như một tràng tu la, toàn là chân tay chém cụt ngổn ngan, thân xác đầy máu me... Trần Sâm nhìn không được che miệng hỏi: "Vừa rồi, vì sao người không ra tay?"

"Bởi vì ta không thể" ngân giáp kỵ sĩ chậm rãi tháo mũ giáp, lộ ra mái tóc màu vàng, với hai tròng mắt lõm sâu, đen tối bên trong, "Ta đề phòng người bị tập kích, ta không thể ly khai xa người được."

Trần Sâm có điểm kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, bằng ký ức tự nhiên có thể nhận ra, người nam nhân này, chính là lúc sáu tuổi đã gặp qua, là một trong ba lão sư, thế nhưng mãi đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, chính là lão sư kỵ sĩ Đan Ni Nhĩ Tư.

Đương nhiên nhiều năm sau, Trần Sâm đối với người này cũng có ít nhiều hứng thú, bởi vậy hắn đã từng hỏi qua người hầu về tin tức của Đan Ni Nhĩ Tư, theo một người trong đội săn tin (hữu cầu tử) nói thì, kỵ sĩ Đan Ni Nhĩ Tư trước khi Trần Sâm sinh ra là một nhân vật rất nổi danh tại đế quốc, hắn nổi danh nhất là khi một người một kiếm, đón đánh đoàn đạo tặc lên vào cảnh nội đế quốc Nặc Lạp.

Có người nói rằng, đoàn đạo tặc đó không chỉ có cường đại võ giả, mà thậm chí còn có một ma pháp sư, thế nhưng hắn có thể chia cắt ra tạo tình huống

thuận lợi, đem bọn đạo tặc tiêu diệt sạch sẽ, đạo tặc đoàn gần một nghìn người chứ ít sao, đâu có thể quý gỏi dễ dàng cho hắn chém giết chứ, thật là cường đại a.

Thật có một nhân vật như vậy sao, người ta còn xưng tụng hắn là “Đế quốc đệ nhất võ giả”, không biết nguyên do vì sao lại biến thành một “mã phu”?

Bất quá Trần Sâm cũng không đem những lời này hỏi đến, bởi vì hắn đã thấy trong bóng tối, chậm rãi đi ra vài người.

Đi đến trước mặt hắn, một người toàn thân như bị bao phủ trong một tầng sương mù, một cặp huyết sắc nhãn thần từ trong sương mù dày đặc nhìn xuyên qua, chăm chú nhìn trên mặt Trần Sâm hồi lâu, mới đột nhiên "Xuy xuy ——" bật cười: "Đây chính là Á lịch khắc tư thiếu gia?"

Đan Ni Nhĩ Tư thân hình khẽ động đã nghĩ tới chỗ xung động, thế nhưng Trần Sâm đối với người này cũng an tâm, khoát tay, từ trên mã xa bước xuống, nhíu mày nói: "Ta không nhìn ra các ngươi là ai?"

"Không nhận ra." Người nọ khẳng định nói, "Chỉ là chúng ta cần thiếu gia Á lịch khắc tư bang cho cái tiểu mạng."

Trần Sâm mặt nhãn nhíu, hỏi lại: "Tiểu mạng?"

"Quả đúng là tiểu mạng," người nọ nói tiếp, "Đối với chúng ta mà nói, ngươi là công phẩm hiền tế tốt nhất, nên ta mới mạo mụi hướng tới thiếu gia Á lịch khắc tư, ngươi “mượn” a"

Nói xong, hắn nhẹ nhàng xuất động thân thủ, một thanh hắc sắc kiếm phảng phất từ trong hư không hiện ra, tà tà mũi kiếm nhắm ngay chính trái tim Trần Sâm, tiếp đến một cái bóng đen hòa cùng bóng kiếm hắc sắc như thiểm điện, nhắm ngay tim Trần Sâm đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nhặt Được Kỷ Bản Ma Đạo Thư.

Mũi kiếm hắc sắc, nhắm mục tiêu là ngay trái tim phóng tới, chỉ sợ là mất thường cũng không có biện pháp phát hiện ra tốc độ này.

Thế nhưng, một kiếm trí mạng sắp đến mục tiêu, ngay tức khắc đột nhiên xuất hiện một ngân sắc nguyệt quang hắt văng ra.

"Bảo tên đi, hắc ám kiếm khách." Đan Ni Nhĩ Tư nói, thanh trường kiếm trong tay run lên, hiện lên trước mặt Trần Sâm một vòng bảo hộ ngân sắc, đem hắc sắc quang mang thiểm điện đẩy lùi lại.

Màng sương mù dày đặc quần lấy hắc sắc kiếm khách tựa hồ phai nhạt vài phần, bên trong hiện ra một khuôn mặt tươi cười, bất quá là một khuôn mặt tươi cười rất cô quái, làm người ta có cảm giác trắng nõn tà ác, đó là một mặt nạ, một mặt nạ được chế tạo một cách công phu.

"Ám sát giả, không có tên," hắc sắc kiếm khách lần thứ hai chậm rãi giờ lên trường kiếm nói, "Bất quá nếu như ngươi chờ ta nói ra danh hiệu, thì ta có thể nói với ngươi ta là Lợi Ni, cũng là lúc ta đem đầu ngươi chặt xuống đưa ngươi về trời."

Đan Ni Nhĩ Tư nhàn nhạt cười cười, thấp giọng nói: "Thật là đáng buồn, với thực lực như ngươi mà cũng kỳ vọng điều này sao? Nếu vậy, thì người như ngươi cũng không nên tồn tại làm gì, hay là để thanh kiếm trong tay ta đưa ngươi về trời."

Vừa dứt lời, thanh kiếm trong tay Đan Ni Nhĩ Tư hóa thành một đạo viên hồ trên hư không, sau đó hướng về phía đầu địch thủ Lợi Ni bỏ xuống, thế nhưng kiếm quang mới đi được nửa đường thì bị chặn lại, một đạo hắc sắc quang mang lóe lên, hai thanh kiếm trong nháy mắt đã giao kích nhau nhiều lần, làm lóe lên rất nhiều tia điện quang hỏa hoa.

"Tầm tặc... ái chà..." Ám sát giả Lợi Ni phát ra thanh âm thần thốt, hắn thoái lui lại về sau mấy bước, rồi mới đâm mạnh một kiếm về phía bụng Đan Ni Nhĩ Tư.

"Hoa ——"

Trong nháy mắt, phía trước hắc sắc trường kiếm tuôn ra một mảng quang mang, rền vang như tiếng sấm, lấp lánh làm cho người ta không thể mở mắt ra được.

"Ma pháp a... hay là ma khí..." Đan Ni Nhĩ Tư thì thảo mắng, trường kiếm trong tay cũng không ngừng nghỉ chút nào, nguyệt quang hướng về giữa khung trung liên tục huy động.

Một lần, hai lần rồi ba lần...

Rốt cuộc cuối cùng, hai thanh kiếm cũng không biết va chạm nhau bao nhiêu lần, thế nhưng mỗi một lần va chạm không nằm ngoài sự tính toán tinh chuẩn của song phượng, công kích trí mạng không gì ngăn cản được, cả hai trong phạm vi mấy thước không gian liên tục tạo ra những kiếm quang loe loe, chung quanh vòng công kích kịch liệt lẫn nhau, một trường tranh đấu sôi trào.

“Không thắng, không thôi...” Lợi Ni cả tiếng quát mắng, thân hình nhảy mạnh về phía sau, thế nhưng khi chạm đất, thì trong nháy mắt lại bắn lùi trở lại, lúc này đây trong tay hấn mặt trên thanh kiếm hắc sắc một khóa sương mù dày đặc, khiến cho người ta nghĩ rằng sẽ có một kích tất sát.

Nhưng ở phía sau, Đan Ni Nhĩ Tư thân hình phiêu hốt quỷ mị, tiêu thất trong không khí, sau đó chỉ chớp mắt xuất hiện ở phía sau Lợi Ni, trong tay trường kiếm cũng dựa thế hung hăng chém xuống.

"Thình thịch——"

Lưỡng kiếm lần thứ hai tương giao, lúc này đây thì không có bất luận cái gì kỹ xảo, lực lượng thật sự va chạm. Rất hiển nhiên, bản lĩnh của Lợi Ni so ra kém Đan Ni Nhĩ Tư, một kích hung hăng của hấn vừa rồi dùng làm chấn động thân ảnh, bắn lên không trung sau đó rớt xuống mặt đất, đồng thời, làn sương mù đặc trưng bao quanh thân hắc sắc kiếm cũng biến mất, hiện ra thân ảnh.

Đan Ni Nhĩ Tư không chút do dự trường kiếm lần thứ hai chém xuống phía dưới, mắt thấy có thể đem tự xưng ám sát giả Lợi Ni trầm tử, thế nhưng đột nhiên, hấn cảm nhận từ phía sau có một trận phong khí, có vài ánh kiếm cùng lúc hướng về phía sau hấn đâm tới.

Đan Ni Nhĩ Tư chợt phát ra một tiếng quát to, chém ngược một kiếm về phía sau với một sức mạnh vô bì, mấy người đánh lén thực lực so với Lợi Ni còn kém xa, bọn họ dĩ nhiên không thể tiếp nổi một kiếm của Đan Ni Nhĩ Tư, chỉ thấy kiếm của Đan Ni Nhĩ Tư như là cắt vào đậu hủ, chặt gãy những trường kiếm này rồi xệt qua thân thể họ, thẳng ra đằng sau, phát ra một tiếng “Thình thịch...” Nhẹ nhàng, nửa người trên văng ra một mảng máu huyết tung tóe giữa không trung.

Chỉ trong một chớp lát này, Lợi Ni cũng tránh thoát được một kích trí mạng, hấn cũng không quản phía sau có Đan Ni Nhĩ Tư, dừng mình đánh móc sau gáy Trần Sâm, trường kiếm hắc sắc trong tay tuột ra, như một làn sóng âm trầm hướng Trần Sâm phóng tới, đồng thời, Lợi Ni vừa phát phát tay, mấy con hỏa long dừng mãnh hiện ra giữa không trung hướng về phía Trần Sâm cuốn tới, dĩ nhiên là hấn muốn trong một chiêu đem Trần Sâm giải quyết gọn gàn.

Dĩ nhiên là ma pháp? Hơn nữa đúng là hỏa hệ?

Trần Sâm lại càng hoảng sợ, thế nhưng thời gian không cho phép hấn do dự, cũng may này giờ tay phải hấn luôn đặt trên tay trái, hiện tại, chỉ là có ý niệm dùng “Băng Tiên”, ngay tức khắc một quyền sách xuất hiện trước mặt hấn, hấn không chút hoang mang, vung tay lên, hơn mười băng tiên trống rỗng xuất hiện, thế nhưng... những băng tiên này không có bay vút đi, mà là liên tiếp cùng nhau hình thành một đạo mạng nhện như là một lá chắn.

"Thình thịch——" hắc sắc trường kiếm đầu tiên bắn tới cái chắn trên, mới thoát nhìn thì thấy cái chắn này yếu đuối, thế nhưng cũng ngăn cản, hỏa giải được một kích, nó chỉ hơi rung động tí thôi, Trần Sâm khẽ huy động tay, băng tiên như mạng nhện tiêu thất trong không khí.

Hỏa long dữ tợn giống như ma quỷ hướng về Trần Sâm đánh tới, làm cho mảng đêm rực sáng lên, mắt thấy là Trần Sâm tựa hồ như bị nuốt sống, thế nhưng tại trung tâm vòng vây của hỏa long Trần Sâm nhin không được bật cười.

Bởi vì hấn cảm giác được rõ ràng, những... này hỏa long tuy rằng thanh thể mệnh mông cuộn cuộn, thế nhưng, mặt trên đích ma lực ba động là dị thường yếu ớt, hầu như khó thể phát hiện ra được, thế nhưng vì sao thoát nhìn như là uy thế dị thường cường đại.

Lúc này đây hấn không hề khách khí, cổ tay huy động biên độ rộng, với lần đầu tiên có thời gian lâu nhất, chỉ thấy vô số băng tiên cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trên không, mãnh liệt hướng về hỏa long trên không nghênh đón.

"Xoát xoát xoát ——"

Băng tiên không ngừng hủy hoại mấy thân thể của hỏa long, thời gian không đến một giây đồng hồ đã đem mấy con hỏa long dữ tợn xé rách nát bấy, cuối cùng, toàn bộ trên không gian không phát hiện được một tia ba động hỏa nguyên tố nào.

"Này... Đây ma pháp của người ư?" Trần Sâm nghi hoặc nhìn Lợi Ni nằm trên mặt đất, nhin không được hỏi, “Thế nhưng, vì sao lại yếu nhược như vậy?”

Lợi Ni nằm trên mặt đất thở phì phò, tựa hồ như một con cọp giấy, ma pháp đã làm hấn tiêu hao hết toàn bộ khí lực, hấn nằm đó thở phì phò một tiếng cũng nói không nổi.

Trần Sâm nhíu nhíu mày, nói: “Đem hấn mang về, ta nghĩ phụ thân ta cũng cần có một đáp án.”

Lợi Ni đột nhiên ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Các người cho rằng có thể đem ta mang về sao? Chúng ta là ám sát giả...” Nói đến đây, ngữ khí hấn đột nhiên chuyển suy yếu, thân hình co quắp chậm rãi ngã quỵ xuống.

Trần Sâm lãnh lẽo nhìn hấn, lắc đầu thở dài than: “Vì sao mỗi thích khách khi thất bại đều thích tự sát nhỉ?”

Đan Ni Nhĩ Tư chậm rãi đi tới một lời không nói, hấn chỉ chú ý ám sát giả, sẽ không có lần thứ hai may mắn như vậy đâu.

Đột nhiên, chỉ thấy trên cổ tay trái Lợi Ni một trận lóc ra, theo quang mang xuất hiện, một vài quyển sách xuất hiện trong tầm mắt Trần Sâm.

Ma đạo thư? !

Trần Sâm vội vàng ngồi xuống nhìn thoáng qua, sau đó cũng thấy hoảng, chỉ thấy xuất hiện trước mắt hắn chính là《 Liệp thủ Nữ vương 》《 Độc xà lão nha 》《 Lưu tinh vũ 》 còn có《 Thần đích chúc phúc 》...

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sách Giả.

Trong đại sảnh phủ công tước, dưới ánh nến sáng quắc, với chung quanh đều bày những giá cắm nến sáng láng, đem toàn bộ căn phòng soi sáng như là ban ngày.

Công tước đại nhân ngồi trên ghế, hai tay không ngừng lay động trên tay vịn, ngồi bên là công tước phu nhân, mà ở phía dưới đang đứng là ma pháp sư Mang Duy, cùng với kỵ sĩ Đan Ni Nhĩ Tư.

Ánh mắt bọn họ đều như nhìn cái gì đó dưới mặt đất, đó là mấy bản ma đạo thư, còn có một thanh hắc sắc trường kiếm, bất quá là không có nói gì, chỉ là như thế này lẳng lặng đứng nhìn.

Rốt cục, từ phía sau xa của đại sảnh vang lên một trận tiếng bước chân, với một thân y phục không được tề chỉnh Trần Sâm bước tới, hướng bốn người chấp tay chào : “Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, lão sư...”

Công tước đại nhân gật đầu, ý bảo Trần Sâm ngồi xuống mới hỏi: “Đêm nay, con có thụ thương hay không?”

Trần Sâm ngần ngừ, nghĩ không ra tại sao phụ thân lại lạnh lùng hỏi vậy, bất quá hắn cũng đáp: “Không có, chẳng qua những kỵ sĩ...”

“Ta biết.” Công tước đại nhân suy nghĩ một hồi, vỗ vỗ tay một cái, một quân gia từ bên ngoài đại sảnh tiến vào, hắn thần sắc cung kính tới chỗ của hắn đứng chờ, con mắt dường như nhìn vào ngón chân của hắn.

Công tước đại nhân cau mày, hỏi: “Mạt Kỳ, đã xử lý xong chưa?”

Tên quân gia tên là Mạt Kỳ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào công tước đại nhân, với ngữ điệu trầm thấp nói: “Dạ thưa, công tước đại nhân, hạ nhân đã phân phó cho gia đình thu liệm thi thể của mười hai kỵ sĩ hoàn tất, mọi việc còn lại cũng đã an bài xong.”

Công tước đại nhân gật đầu thỏa mãn, trầm ngâm chốc lát rồi nói tiếp: “Thi thể của kỵ sĩ gia tộc đưa đến thánh đường, ta mong muốn hồng y giáo sĩ có thể làm thánh lễ cho họ, đồng thời trợ cấp cho gia đình những kỵ sĩ hy sinh một trăm kim tệ, đặc biệt ưu đãi vợ con họ tử tế... Ta nghe nói đầu thú trắng bên trong đền đồ có dã thú hung mãnh, nếu như đem mấy thứ này tổng tiền, thì hẳn là vật tấn kỳ dụng a”

Mạt Kỳ gật đầu, bước lui nhanh ra ngoài, mà ở đây có vài người có thể phối hợp, cũng không nói một câu.

“Như vậy hiện tại, tựu chỉ còn lại có tối hậu một việc.” công tước đại nhân thở dài, “Hai vị có thể từ mấy thứ này, suy đoán ra thân phận của địch nhân không?”

Đan Ni Nhĩ Tư đi lên vài bước, đem chuôi hắc sắc trường kiếm cầm lên, ở trong tay nghiên cứu một chút, mới nói: “Thanh kiếm này, chính là dùng khoáng thạch đặc chế của một không vực nào đó chế tạo thành, đồng thời tại mặt trên kiếm phong khắc đầy ma pháp ấn, nói một cách khác. Đây chính là một thanh ma khí nổi danh, nếu như ta đoán không sai, thanh kiếm này giá cũng vượt qua năm nghìn kim tệ.”

Năm nghìn kim tệ a! Trần Sâm sửng sốt, nhìn không được nhìn rất nhiều lần chuôi kiếm hắc sắc này, phải biết rằng, năm nghìn kim tệ thế nhưng có thể hào hào trang bị một chi năm trăm kỵ binh đó, nếu như dựa theo tiêu chuẩn của kiếp trước mà nói, năm nghìn kim tệ tương đương với năm trăm vạn! Thế nhưng chuôi kiếm hắc sắc này lại có thể có giá trị này sao?

Đan Ni Nhĩ Tư tựa hồ nhìn ra có người ý nghi hoặc, hắn xoay xoay thanh kiếm nhiều lần, đưa cho Trần Sâm, ý bảo hắn hào hào nghiên cứu một chút.

Trần Sâm nhận lấy thanh kiếm, lòng bàn tay nhìn không được run lên, bởi vì hắn có thể cảm thụ được từ mặt trên kiếm phong truyền đến chính là ba động ma pháp, tuy rằng không phải là quá lớn, thế nhưng cũng rất là tinh thuần, cái loại cảm giác này thật giống như là ở kiếm phong bên trong có một quyền ma đạo thư vậy.

Bất quá thanh kiếm này đối với đứa bé mười tuổi như Trần Sâm mà nói chính là có hơi nặng, hắn tùy tiện huy động vài cái, phát hiện rằng mình không có biện pháp nào khống chế tốt thanh kiếm này, hắn bỏ xuống, sau đó hắn lại đưa mắt nhìn mấy bản ma đạo thư.

Công tước đại nhân tự nhiên chú ý tới ánh mắt của nhi tử mình, hắn hần giọng hỏi: “Mang Duy pháp sư, mấy bản ma đạo thư này, có gì không?”

Mang duy pháp sư nhíu nhíu mày, trước đem bản “Thần đích chúc phúc” cầm lên, bản cổ thư từ trên tay Mang Duy pháp sư bỗng bành trôi nổi, hiện lên một ít tinh quang, chỉ thấy trên mặt bản cổ thư khắc ngàn đột nhiên chậm rãi tiêu thất, tới cuối cùng quyển sách biến thành quyển giấy trắng không có chữ viết, Mang Duy pháp sư lắc đầu, đem vứt quyển sách xuống đất, hừ nói: “Sách giả!”

Sách giả? Trần Sâm trong đầu tràn ngập nghi hoặc, tựa hồ cái lão sư này, đối với những ... ma đạo thư này không có bất luận cái gì hứng thú.

“Thật vô dụng, ” Mang Duy pháp sư cũng chú ý tới thần sắc Trần Sâm, “Những ... sách này cho dù là cho người, đối với ma pháp người tu luyện cũng không có bất cứ sự trợ giúp nào, bởi vì ... sách này là giả”.

Là giả? Trần Sâm lắc đầu, nghe không rõ những ý tứ của lời này, dù sao nhiều năm qua, Mang Duy pháp sư cũng không có dạy cho hắn những tri thức tương quan này.

“Bởi vì những quyển sách này. ..., từ viễn cổ chí kim chỉ tồn tại một vạn ba nghìn tám trăm bản ma đạo thư giữa thế giới này, bây giờ sách giả nguỵ tạo đã có rồi a” Mang Duy pháp sư tiếp tục giải thích.

Trần sâm lắc đầu, hỏi: “Ma đạo thư còn có thể giả tạo?”

“Có thể chứ, hài tử” Mang Duy pháp sư nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, nhãn thần phiêu hốt đứng lên, “Nếu như người muốn nghe, ta có thể kể cho người một chút đoạn lịch sử này.”

Trần Sâm ngấm liếc mắt công tước đại nhân và công tước phu nhân, phát hiện bọn họ trong mắt đều đã dấy lên hưng hực bát quái chi hỏa, vội gật đầu nói: “Vậy thỉnh lão sư chỉ điểm một chút.”

Mang Duy pháp sư thở dài nói: “Nguyên bản trên thế giới này chỉ có một vạn ba nghìn tám trăm bản ma đạo thư, người hắn là nghe ta giảng qua? Khởi thủy, đối với nhân loại mà nói, một vạn ba nghìn tám trăm bản ma đạo thư là một gánh nặng, thế nhưng một vạn ba nghìn tám trăm bản ma đạo thư không có quyền nào giống quyền nào cả, người có biết, đây là có hàm ý gì không hả?”

Trần Sâm lắc đầu, Mang Duy pháp sư tựa hồ cũng không chờ mong hắn trả lời, mà là tiếp tục nói: “Điều đó có nghĩa, một ít ma đạo thư thực dụng không có phổ bản, nếu như nói, có một quyển ma đạo thư phổ bản có diệu dụng gần như bản chính, như vậy thì có càng nhiều càng tốt phải không?”

“Vấn đề này làm phức tạp rất lâu lịch sử ma pháp sư, cho đến cách đây hơn bảy trăm năm một tình huống cải biến xảy ra, lúc đó một vị trí giả chế tạo thành công một quyển ma đạo thư “Thần đích chúc phúc” tuy rằng bản ma đạo thư không có cường lực diệu dụng như nguyên bản, thế nhưng cũng giúp ích cho rất nhiều người. Vì vậy ngay lúc đó, thần thánh giáo đình tìm vị trí giả này, yêu cầu hắn nói ra phương pháp chế tạo ma đạo thư một cách công khai, vị trí giả bị quấy rầy liên tục, cuối cùng cũng nói ra phương pháp chế tạo ma đạo thư cho thần thánh giáo đình, từ đó về sau, ma pháp đòi hỏi cải biến, bởi vì với phương pháp đó cơ bản khả dĩ phục chế bất luận bản ma đạo thư nào, tuy rằng ma lực dung lượng tuy không đạt được một phần mười của nguyên bản, thế nhưng với tình huống ma đạo thư khan hiếm mà nói, đó là sự tiến bộ bay vọt”

“Cái loại dùng đặc thù phương pháp chế tạo ra ma đạo thư này, đã bị xưng là sách giả.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thần Đích Chúc Phúc.

Thiên tài! Cái kia tên tuyệt đối là thiên tài! Hay nói cách khác nhất định là một người xuyên việt.

Tuy rằng trên thế giới này không có sao chép như vừa nói, thế nhưng trong đầu Trần Sâm trước tiên hiện lên một cái ý niệm, đó chính là trại bản _____ trại bản ma đạo thư.

Dựa theo Mang Duy pháp sư thuyết giảng, tuy rằng loại sách giả này ma lực dung lượng chỉ bằng một phần mười nguyên bản, thế nhưng nếu như đồng dạng trang bị mười bản son trại phiên bản, có thể năng lực không nhất định vượt qua nguyên bản, thế nhưng coi như là kém, chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu.

Trong lòng Trần Sâm đối với kỹ thuật chế tạo son trại ma đạo thư đã sản sinh hứng thú, hần nhẹn không được hỏi: “Lão sư, như vậy hiện tại phương pháp chế tạo này còn có biết không?”

“Có chứ, làm sao không có được?” Mang Duy pháp sư vỗ vỗ tay “Nếu như không có loại kỹ thuật này tồn tại, người cho là bây giờ thần thánh giáo đình làm sao có khả năng trải rộng khắp hải vân đại lục được chứ?”

Trần sâm hỏi: “Cái đó và thần thánh giáo đình có quan hệ gì?”

“Thế nào không quan hệ?” Mang duy pháp sư chẳng đáng nói, “Ban này, người có chú ý tới bản “Thần đích chúc phúc” không? Người có thể tùy tiện tới giáo đường nhìn đi, mỗi giáo sĩ đều có một bản giống nhau như đúc, đây chính là “đạo cụ” truyền giáo, nếu như không có loại này, thần thánh giáo đình sẽ không xưng là thần thánh giáo đình.”

“Như vậy nói đúng là...” Trần Sâm chần chờ ngập ngừng.

“Người tưởng một điểm cũng không sai, ” Mang Duy pháp sư đỡ gọng kính thủy tinh, “Cái gọi là kỹ thuật chế tạo sách giả đều nắm giữ tại thần thánh giáo đình, vị trí giả đó sợ rằng mấy trăm năm trước cũng không có ngờ tới, hần có trí tuệ thật kết tinh tới hậu nhưng lại giúp giáo đình “đạo cụ” cũng có thần quyền”

Nguyên lai là như vậy! Trần Sâm thở dài một hơi, hần nghiên cứu lịch sử đại lục lâu nay có một vấn đề không được rõ, đó chính là vì sao thần thánh giáo đình có thể tại đây trên phiên đại lục này có địa vị đặc thù như vậy, thế nhưng biết được điểm này, hần rốt cuộc cũng minh bạch.

Nói một cách khác, mỗi một giáo sĩ của thần thánh giáo đình, đều có một bản “Thần thánh chúc phúc”, mà quyền sách này có tác dụng giống như trị liệu tật bệnh đau xót gì đó, như vậy tại đây thời đại khoa học không phát triển, nếu có người đau bệnh, đều lấy giáo đình can y vấn chẩn? Chỉ sợ là rốt cuộc để vương tôn sư gặp phải tình huống này cũng phải đến thần thánh giáo đình nhờ chữa trị sao?

Như vậy loại tình huống này phát triển xuống mãi, thậm chí mấy trăm năm đều là như thế này phát triển, rốt cuộc cuối cùng, trên cơ bản mỗi người đều cho rằng, thờ phụng thần thánh giáo đình là điều hiển nhiên, dù rằng là lên thiên đường hay là xuống địa ngục, muốn tiêu trừ bệnh tật đau ốm, cũng đều phải thờ phụng thần thánh giáo đình là điều kiện tốt nhất.

Tới tình trạng này rồi, thì địa vị thần thánh giáo đình cũng không có ai có thể lay chuyển nổi.

Nghĩ thấu đáo điểm này, Trần Sâm rốt cuộc nhin không được biến sắc, nếu dựa theo suy lý của Mang Duy pháp sư, có thể sử dụng nó làm vũ khí có giá trị, lại mang theo người nhiều sách giả, thân phận chẳng phải là sinh động sao?

“Lão sư...” Trần Sâm do dự chốc lát, “Như vậy, lần này đánh lên ta, chính là...”

Mang Duy pháp sư lắc đầu, nói: “Điều không phải. . . Chỉ dựa vào điểm này cũng không thể suy đoán được, bởi vì tuy rằng thần thánh giáo đình nắm giữ cái kỹ thuật này, thế nhưng, sách giả hiện tại tại hải vân đại lục như cỏ dại lan tràn, chỉ cần người có tiền, là có ngay loại sách son trại ma đạo thư này. Bất quá như vậy cũng không phải không có đầu mối, ta nghĩ dựa vào gia tộc của người tại đế quốc Nặc Lạp, muốn điều tra ra xuất xứ của quyền sách, cũng không phải là điều khó khăn gì.

Trần Sâm gật đầu, nhìn thoáng qua công tước đại nhân ngồi ở phía trên.

Công tước đại nhân chỉ là có chút suy nghĩ rồi gật đầu, sau chốc lát mới nói: “Muốn xác thực, xuất xứ những sách này khả dĩ phải đi qua một ít con đường điều tra đặc thù, bất quá cần một chút thời gian.”

Nãy giờ vẫn không nói chuyện, công tước phu nhân đột nhiên mở lời: “Cần thời gian để điều tra là một chuyện tốt, ta một mực do dự có hay không cho Á lịch khắc tư theo Đan Ni Nhĩ Tư học võ, thế nhưng lúc này đây chuyện đã xảy ra đã nói cho ta biết một cái đạo lý, đó là lực lượng hùng mạnh của chính mình mới là tốt nhất, nếu để người khác bảo vệ, có khi còn không tốt, như vậy Á lịch khắc tư, người có đồng ý đi theo Đan Ni Nhĩ Tư học vũ kỹ không?”

Trần Sâm nhìn bốn người đang ngồi một chút, mỗi người đều ánh mắt lấp lánh nhìn hần, hần nhìn trên mặt đất Chuôi Hắc Sắc Kiếm, thấp giọng nói: “Như vậy ta có thể sử dụng thanh kiếm này không?”

Đan Ni Nhĩ Tư đột nhiên nói: “Có thể, bất quá trước tiên, người phải theo ta vào trong thâm sơn, ở tại đó nhiều năm, nếu như người có thể buông bỏ những hưởng thụ của quý tộc, như vậy cuối cùng người có cơ hội sở hữu hắc sắc kiếm này.”

Trần Sâm gật đầu, nhìn ma pháp sư Mang Duy.

Bạch phát ma pháp sư cười cười, nói: “Không có việc gì, là một ma pháp sư, có một thân thể cường tráng, khí lực sung mãn, ma lực cũng sẽ không vì vậy mà suy yếu, người cũng không cần phải nhìn ta, ta đã dạy cho người những gì cần dạy rồi, sau này nếu có căn sở câu gì, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình linh ngộ mà thôi.”

Trần Sâm lần thứ hai gật đầu, đi qua nhặt lên thanh kiếm mà thiếu chút nữa đã lấy đi cái mạng nhỏ của mình, chính là hắc sắc kiếm, rồi tới trước mặt Đan Ni Nhĩ Tư, khom người chào: “Lão sư.”

Công tước đại nhân trong mắt hiện lên một tia sắc mặt vui mừng, sau đó hần quay Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu.

Đan Ni Nhĩ Tư ngay tức thời đem hắc sắc kiếm cầm trong tay, sau đó nói: “Á lịch khắc tư thiếu gia, như vậy đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, từ ngày mai bắt đầu, ta muốn dẫn ngươi đi thưởng thức cảnh tượng không gian khác của đế quốc Nặc Lạp.”

Trần Sâm nhu thuận gật đầu, thế nhưng ánh mắt dừng lại ở tại trên mặt đất nhìn mấy bản sách giả, phảng phất đối vài thứ kia dường như có hứng thú thật lớn.

Công tước đại nhân cũng khó mà cười được, nói: “Mấy thứ kia, ngươi có hứng thú thì mang đi thôi, chỉ ít chúng ta muốn tra án cũng không cần đến mấy thứ này, ngươi coi như có người đã đem cho ngươi, nói gì thì nói chứ trên chợ đen, giá một quyển cũng trên năm trăm kim tệ đó.”

Trần Sâm gật đầu, thế nhưng rồi lại nhìn về phía Mang Duy pháp sư.

Mang Duy pháp sư tự nhiên minh bạch ý tứ của hắn, lão gật đầu nói: “Cầm lấy đi, cách sử dụng của mọi ma đạo thư đều như nhau, thế nhưng ngươi nhớ kỹ, gặp những người khác còn không có sự gì, thế nhưng gặp một người chân chính là ma pháp sư mà nói, những ... này sách giả là một điểm tác dụng cũng không có.”

Trần Sâm lên tiếng, rồi đem mấy quyển sách nhẹ nhàng ôm lên, sau đó từ trong tay trái chậm rãi mở ra, chỉ thấy sách giả này giống như là nước chảy dung nhập trên rãnh tay có hình xăm, thế nhưng không thấy có điểm gì dị dạng.

Trần Sâm nhắm hai mắt lại, ý thức không gian trong mấy quyển sách... thế nhưng những thứ này không phải biến mất, chúng nó chậm rãi liên kết lại cùng với nhau, thoạt nhìn giống như là một chỉnh thể hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cầm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ma Pháp Văn Minh.

Người thừa kế của công tước gia tộc sau khi tham gia sinh nhật yến hội của công chúa Ma-lê-na, trên đường trở về bị ám sát! Hơn nữa, có người nói ngoại trừ Á lịch khắc tư thiếu gia ra, các người khác đi theo đều bị giết sạch sẽ, cũng vì chuyện này mà thiếu gia Á lịch khắc tư kinh hách quá độ sinh ra bệnh nặng, nên có người nói là phải đưa đến thánh địa mới có thể chữa trị được?

Tin đồn thất thiệt này đến ngày thứ hai là toàn bộ đế đô đều biết, mỗi người ở đây đều nhỏ to bàn tán thảo luận chuyện này, có người miêu tả như thật giống như đang chứng kiến tình cảnh đó vậy.

Nào là một ma pháp sư đối phó với hàng trăm võ sĩ, nào là một vài ma pháp sư đấu ma pháp oanh ma pháp lập các loại, nói chung là các phiên bản tin đồn đều có.

Mỗi người đều suy nghĩ rốt cuộc là ai hạ thủ đối với người của công tước gia? Chẳng lẽ là tranh đoạt quan chức, đấu đá quan trường? Hay là đồ kỵ Á lịch khắc tư thiếu gia anh tuấn, ngọc thụ lâm phong? Hừ hoặc là... Hoàng thất...

Mỗi suy đoán của họ cũng không phải là không có căn cứ, có người nói đoá hoa xinh đẹp công chúa Mã-lê-na đã bị thiếu gia Á lịch khắc tư cự tuyệt tình cảm, tuyệt không hoà nghi, nâng ôm nổi hận, nên cũng có khả năng xuất thủ...

Dù sao, lòng của phụ nữ là tuyệt đối phức tạp, từ yêu thành hận, yêu hận đan xen, trong lịch sử đế quốc cũng có nhiều cổ sự như vậy được ghi chép lại rõ ràng.

Bất quá đối với chuyện này, về phía đế quốc có thái độ cũng mặc kệ nó, chỉ có tại phủ công tước công bố tổ chức lễ tang cho những kỵ sĩ vì gia tộc hy sinh, Thần thánh giáo đình tại đế quốc Nặc Lạp cho biết hồng y giáo sĩ Y Mạn đại nhân sẽ đích thân đọc điệu văn ca ngợi, tán dương những kỵ sĩ này đã ra sức bảo hộ chủ nhân, đưa lên những lời chúc phúc cao cả nhất.

Mà lúc này thiếu gia Á lịch khắc tư, tự nhiên là không phải trên đường đi đến thánh địa không tường, mà là đang ở trong hậu viện của phủ công tước, đang ngửa mặt quan sát, suy nghĩ trước cái đại quái vật, có loại cảm giác mục trường khẩu ngọc a (há hốc miệng ra... ND).

Trước mặt hắn chính là giống một chiếc thuyền buồm của kiếp trước, thân thuyền được làm bằng gỗ, trên mặt thuyền điêu khắc rất nhiều loại hoa văn, từ một nơi trên mép thuyền, có một khoán trống, có một thang dây để đi xuống, trên boong tàu có một vài căn buồng nhỏ, cũng là chuyện thần kỳ khi có một đại quái vật như vậy đặt ở hậu viên của phủ này.

“Ngươi nói là..., chúng ta ở trên cái đại quái vật này mà đi sao?” Trần Sâm nghi hoặc chỉ vào chiếc thuyền trước mặt.

Đan Ni Nhĩ Tư kỵ sĩ gật đầu, nhún người nhảy lên, ở trên mặt thuyền kéo lại buồm, chỉ thấy gió thổi qua, chiếc thuyền đang nằm trên mặt đất chậm rãi

phi lên.

"Ừ chà. . . Cái này. . ." Trần Sâm mục trùng khẩu ngọc chỉ vào cái này đại quái vật, quay đầu lại nhìn một chút phía sau Mang Duy pháp sư.

Mang Duy pháp sư gật đầu, nói: "Lên thuyền đi, phi thuyền chiến thuyền này là ta đặc chế ra, tốc độ tuy rằng có kém không quân của đế quốc, thế nhưng mà tại nội bộ đế quốc phi hành, thì không có vấn đề gì."

"Thế nhưng..."

Không đợi Trần Sâm nói cho hết lời, trên tay Mang Duy pháp sư đột nhiên xuất hiện một quyển ma đạo thư, ngay sau đó hần nhẹ nhàng, ở trên mặt nhấn một cái, Trần Sâm đã bị một trận gió "Phản phạt ——" một chút cuộn tới rồi phi lên trên thuyền.

"Không có nhưng nhị gì cả," Mang Duy pháp sư trên mặt nhẹ giọng hăm, "Điều quan trọng là ngươi phải nhanh chóng ly khai, mọi người đều cho rằng Á lịch khắc tư thiếu gia đã thực sự chạy đi thánh địa không tưởng, để tìm cách trị liệu tật bệnh rồi, hay là nói một cách khác đến lúc đó ngươi còn muốn chạy cũng chạy không được."

Trần Sâm vẫn còn muốn nói cái gì đó, thế nhưng Đan Ni Nhĩ Tư đã dừng mảnh lời kéo dây thừng, lúc này đây phi thuyền càng thẳng tắp bay lên, chỉ trong một chốc lát đã bay lên tới trên đỉnh đế đô, Mang Duy pháp sư, toàn bộ phủ công tước, đế đô, đều dần dần trở nên ngày càng nhỏ, thậm chí, từ độ cao này còn có thể mơ hồ nhìn thấy được biên giới của đại lục, cùng với phía dưới vô tận hắc ám.

Trên phi thuyền chiến thuyền này, trong lòng Trần Sâm mơ hồ có vài phần lo sợ, không biết là lúc nào thì chiến thuyền sẽ rơi xuống đây. Thế nhưng không bao lâu sau, hần hoàn toàn yên tâm, bởi vì trông thấy tướng là yếu ớt, nhưng hần cảm giác được trên thân thuyền từng đột ba động mà pháp truyền đến, thật giống như dùng ma pháp biến thành chiến thuyền vậy.

Thế nhưng, rốt cuộc là năng lực ma pháp cường đại như thế nào mà có thể đem con thuyền lớn như vậy bay lên?

Trong lòng Trần Sâm có vài phần hiếu kỳ, được sự đồng ý của Đan Ni Nhĩ Tư, hần mở cửa boong tàu, rồi chui vào lòng thuyền.

Chỉ thấy, tại trung tâm nội thuyền, bày ra một cái tương tự lục mang tinh ma pháp trận, Trần Sâm không dám lại gần, thế nhưng mơ hồ thấy được, cái lục mang tinh sáu đỉnh của nó đều có một quyển ma đạo thư, hơn nữa sáu quyển ma đạo thư này đều giống nhau "Phong chi thánh ngân", nói cách khác, con thuyền này kỳ thực cũng nhờ mấy quyển ma đạo thư này nâng đỡ bay lên, mà ma pháp trận này là có ma lực ổn định, đồng thời có tác dụng củng cố, thế nhưng trên thực tế nguyên bản động lực chủ yếu vẫn là ... ma đạo thư giả, sách giả.

Lúc này, Trần Sâm lại một lần nữa sâu sắc xác thực, cảm thụ được địa vị của thần thánh giáo đĩnh trên thế giới này.

Nếu như nói, sự giao lưu trong không đảo được sử dụng chính là phi thuyền, như vậy không thể nghi ngờ gì, những ... sách giả này là nguồn cung cấp năng lượng.

Thật giống như kiếp trước người ta không chế nguồn dầu mỏ, còn trên thế giới này, chỉ cần có người nắm được kỹ thuật chế tạo sách giả, như vậy có ai mà dám chống lại chứ hả?

Không phải từng có câu nói này hay sao?

Thù không chế liễu năng nguyên,

Thù tự chủ đạo liễu chiến tranh.

(Ai không chế nguồn năng lượng,

Thì người đó làm chủ chiến tranh.)

Ở hải vân đại lục này, không thể nghi ngờ, ... sách giả chính là nguồn năng lượng.

Tiếp đó, Trần Sâm lại kiểm tra một chút về đại bác của thuyền, quả nhiên không ngoài dự liệu, những ... đại bác này sử dụng chính là từ nguồn năng lượng sách giả hòa hệ, bất quá đã ở trong vòng dự liệu của hần, nhưng một con thuyền bay trong không gian, như vậy phải hạn chế trọng lượng mang theo nhất định, chứ không thể tự nhiên muốn mang loại gì đó có trọng lượng lớn, hay vũ khí nặng được.

Thế nhưng, ngay cả trọng lượng kết hợp như đạn cũng không cần mấy, sách giả phối hợp trên thân pháo, như vậy hầu như có thể dùng để phóng hỏa lực vô hạn, tuy rằng không đến mức vô địch, thế nhưng chỉ sợ cũng có không mấy ai chống nổi.

Trong lòng Trần Sâm có vài phần cảm thán, nghĩ không ra thế giới này, ma pháp văn minh đã phát triển tới tình trạng này, như khoa học văn minh của kiếp trước mà nói, thì những ... ma pháp văn minh này tuy rằng còn rất lạc hậu, thế nhưng đều rất thực dụng, tỷ như cái phi thuyền này muốn bay lên, kiếp trước tuy rằng có thể làm được, nhưng không biết là tốn hao bao nhiêu nhân lực, vật lực, còn ở thế giới này, tựa hồ chỉ cần một ma pháp sư bày bố một cái ma pháp trận đơn giản là xong. Tuy rằng, trên thế giới này chân chính ma pháp sư cũng không nhiều, người có thể bày bố được cái ma pháp trận đơn giản được bao nhiêu? Như trình độ của Trần Sâm hiện tại mà nói, một ngày đêm có thể bày bố chín, mười cái cũng không vấn đề gì.

Như vậy, chỉ cần một người có năng lực, trong vòng một ngày có thể làm cho chín, mười chiến thuyền có thể bay lên, vậy, không khủng bố sao chứ hả?

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sâm Lâm Đích Pháp Tắc.

Cứ như vậy trên khoảng không để quốc Nặc Lạp phi hành suốt hai ngày hai đêm, thời gian đầu, Trần Sâm ngồi trên boong tàu còn thấy được thành trì, trấn nhỏ phía dưới, sau đó càng ngày càng nhỏ, giống như đàn kiến nhỏ bé tụ tập cùng một chỗ. Thậm chí có mấy lần, con thuyền bay trên bầu trời của thành thị lớn thời gian dài, còn có khi gặp phải một ít không quân của đế quốc.

Không nghi ngờ gì, không quân của đế quốc Nặc Lạp không phải là phô trương hình thế, thuyền lớn thuyền nhỏ đều có cả, còn nói mạnh yếu thì tùy thuộc là tàu dân dụng hay là tàu chiến.

Thế nhưng, không quân này khi gặp thuyền nhỏ của Trần Sâm, ngay cả kiểm tra cũng không dám, còn có khi quá khoa trương, không quân của một thành thị còn hướng trên trời bắn pháo mừng, biểu thị tôn kính.

Không thể nghi ngờ tất cả những điều này, làm cho Trần Sâm có cảm giác gia tộc của mình tại đế quốc có uy tín cao ngất ngưỡng, không quân hoàng gia tôn trọng cũng không phải là thấy con thuyền nhỏ này, mà là thấy trên mặt cánh buồm có huy hiệu giống như chim điều hâu của gia tộc.

Hai ngày tiếp theo, từ trên phi thuyền nhìn xuống dưới đã không còn thấy thành thị, cùng với đồng ruộng nữa, chỉ thấy một mảnh rừng rậm dày đặc.

“Đây là không đảo trung tâm của đế quốc Nặc Lạp,” Đan Ni Nhĩ Tư chỉ vào phía dưới nói: “Đây là lục quang sâm lâm, địa phương mà chúng ta sẽ ở lại đây vài năm, nếu như ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng, thì ngay bây giờ chúng ta có thể xuống dưới.”

Trần Sâm nhú nhú mày, đưa mắt nhìn xuống phía dưới, ngay cả một khoảnh đất bằng phẳng cũng không có, hán nhin không được hỏi: “Đan Ni Nhĩ Tư lão sư, người nói là sẽ nhảy xuống đó ngay sao?”

Đan Ni Nhĩ Tư sờ sờ mái tóc vàng, dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Á lịch khắc tư thiếu gia, người có biết là một võ giả thì cái gì không? Khi lực cường kiện, mạnh khỏe chứ không phải là tài nghệ cao siêu không đâu.”

Trần Sâm không đáp lời, chỉ là lẳng lặng nhìn hán, tự mình cũng chưa có tiếp xúc qua, nên cũng không nói nhiều làm gì... nói nhiều thì sai nhiều thôi.

Đan Ni Nhĩ Tư nhìn xuống sâm lâm, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thực những... này cũng không là gì, một võ giả cần nhất là can đảm dám đối mặt với tử vong, trong lục quang sâm lâm này tôi luyện mười năm, thành tài linh ngộ đi ra thì sẽ hiểu được đạo lý này.”

Nói xong, Đan Ni Nhĩ Tư không hề liếc mắt nhìn Trần Sâm, chỉ lấy thanh hắc sắc kiếm cầm lên, rồi đeo ở bên hông thanh ngân kiếm, sau đó tay vịn mép thuyền đứng lên, cả người hướng về phía sâm lâm nhảy xuống.

Trần Sâm nhìn thân ảnh hán mau chóng giảm tốc nhảy xuống, khe cán môi cũng học dáng vẻ của hán hướng về phía dưới nhảy xuống.

Không khí bên người ma sát kịch liệt, bên tai nghe gió thổi vù vù, cảnh tượng trước mắt biến mất về phía mình thật nhanh, thế nhưng Trần Sâm trong lòng lãnh tĩnh nhìn mọi vật trước mắt, và rõ ràng biết chắc là Đan Ni Nhĩ Tư không thể nào để mình ngã xuống chết tươi như vậy.

Quả nhiên, ngay lúc Trần Sâm sắp tiếp cận mặt đất, trong nháy mắt, một thân hình vọt đến bên người hán, mãnh liệt chụp vào trụ áo, chỉ nghe “Bá Lạp_____” một tiếng, ống tay áo Trần Sâm bị kéo rách một miếng lớn, nhờ vậy thân thể hán cấp tốc giảm xuống, rồi dừng lại một chút, sau cùng “Phù phù_____” rớt xuống một cái hồ nước trong veo.

Sau một lúc lâu, Trần Sâm mới từ bên trong hồ nước trồi lên, hán vừa lau nước trên mặt vừa nói: “Đan Ni Nhĩ Tư lão sư, nếu như người cho là như vậy rất thú vị, thì chúng ta đùa chơi thêm một lần nữa a, nhưng nói trước là ta không có nhiều y phục thay đâu nha.”

Đan Ni Nhĩ Tư chỉ dùng một chân đứng ở trên mặt nước, như chuồn chuồn lướt nước (hời hợt), hán nhìn Trần Sâm nói: “Á lịch khắc tư thiếu gia, người hãy nhớ kỹ cho, ở đây không có nhiều thời gian để thay quần áo, hơn nữa, nếu như ngươi còn ở đó, vậy thì ta khẳng định ngay cả cơ hội oán giận hay khiếu nại cũng không có.”

Trần Sâm bĩu môi, đang muốn nói thêm vài câu, thế nhưng đột nhiên hán cảm thấy dưới dòng nước sóng gió kịch liệt nổi lên, phảng phất như có vật gì, muốn kéo hán vào trong dòng nước.

Thủy đàm trong suốt thấy đáy, coi như là hiện tại loại tình huống này cũng khả dĩ mơ hồ thấy có chút gì đó, giống như có một con cá sấu đang nhắm ngay hướng hán lao tới, mở lớn cái mồm đầy răng nhọn bên trong táp tới, trong nháy mắt là có thể đem một người cắn nát ra từng mảnh nhỏ.

Đây là cái thứ gì đây !

Trần Sâm không kịp suy nghĩ, hất tay trái duỗi ra, ma đạo thư “băng tiễn” tự hiện lên ở trên tay hắn, sau đó tay phải hắn rất nhanh ma sát phóng tới, hơn mười ngọn băng tiễn xuất hiện trước mặt, mãnh liệt hướng về phía dã thú bắn tới.

"Ca —— ca —— ca —— "

Trong nước truyền ra từng đợt âm thanh giòn tan, gây chấn động màng tai, thế nhưng thật rung động, Trần Sâm kinh ngạc phát hiện dã thú tựa hồ cũng không ảnh hưởng nhiều, chỉ lắc lắc cái đầu rồi tiếp tục lao tới.

Đứng ở trên mặt nước Đan Ni Nhĩ Tư đột nhiên nhẹ nhàng cười, nói: “Ách khắc tư thiếu gia, có thể là ta quên nói cho ngươi, trên hải vân đại lục, trong lục quang sâm lâm này ma pháp nguyên tố rất là thừa thớt, đừng nói là ngươi, chỉ sợ là cả đức giáo hoàng trong truyền thuyết đi tới địa phương này, cũng không có biện pháp xuất ra ma pháp một cách hoàn chỉnh.”

“Thật là hỗn đản!” Trần Sâm lần đầu tiên bỏ đi lịch sự quý tộc, hung dữ mắng lên, nếu là không sử dụng được ma pháp thì sao không nói sớm cho ta biết? Mà là lúc nguy cấp mới nói hả?

Nhìn thoáng qua gương mặt đầy tức ý của Đan Ni Nhĩ Tư, Trần Sâm biết chắc, nếu bây giờ mà nhờ lão cứu, thì cả đời chỉ sợ là không có ngẩng đầu trước mặt lão được.

Thấy dã thú đang hung hãn rẽ nước nhào tới, Trần Sâm lạnh lẽo nhìn chăm chú, dồn hết khí lực trong thân thể, thật gần, răng nanh dã thú hầu như cắn được trên mặt hắn. Đến lúc này, hắn dùng mãnh nắm phía trên đầu dã thú, nhấn một cái thật mạnh ép đầu dã thú xuống, thân thể gầy yếu của hắn nương theo cái vung đầu lên thật mạnh của dã thú văng ngược trở lên trên bờ thủy đàm.

"Bá —— "

Một tiếng vang nhỏ, mãnh thú vừa rồi còn dương nanh múa vuốt, thân thể đột nhiên biến thành hai mảnh, mặt nước trong nháy mắt đã nhuộm đỏ tươi, lúc này Trần Sâm được Đan Ni Nhĩ Tư nắm tay đem vào bên bờ thủy đàm, phía sau tiếng đập vỗ, nước văng tung tóe, vô số mảnh thú từ dưới sâu của thủy đàm trôi lên, tranh nhau xâu xé, cắn phá thân xác mãnh thú vừa chết.

“Có thấy không,” Đan Ni Nhĩ Tư nói: “Đây là lục quang sâm lâm, cá lớn nuốt cá bé, có thể dã thú tập kích ngươi trong thủy đàm là vương giả, thế nhưng bây giờ là thực phẩm cho mãnh thú khác, muốn sống sót ở đây, thì ngươi phải minh bạch một điều, nếu như ngươi không mạnh mẽ, thế thì ngươi sẽ sống không lâu.”

Trần Sâm nhú nhú mày, nói: "Đây là ngươi muốn dạy cho ta đó hả?"

“Thật thất lễ, đây chính là điều ngươi muốn học đó.” Đan Ni Nhĩ Tư khẳng định nói, sau đó đem một thanh chùy thủ rỉ sét vứt trước mặt Trần Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ma Sói.

Trần Sâm cúi người đem chùy thủ nhặt lên, hỏi: "Ngươi, đây là ý tứ gì?"

Đan Ni Nhĩ Tư chỉ chỉ phía sau Trần Sâm, nói: “Không ý tứ gì cả, chỉ có thể nói với ngươi, nếu như ngươi không học cách chiến đấu từ bây giờ, thì ngươi cũng không thể ly khai phiến sâm lâm này.”

Trần Sâm nhìn theo hướng lão chỉ, chỉ thấy một vùng rừng thâm đen kịt, một vài điểm hỏa quang không ngừng loe lóe chung quanh, thoạt nhìn giống như là ma trời.

“Sói?” Trần Sâm nhin không được hỏi.

Đan Ni Nhĩ Tư lắc đầu nói: "Không phải sói, mà là ma sói, tuy rằng ở không đảo, ma thú này chỉ là ma thú cấp thấp, thế nhưng bây giờ nó là đối thủ của ngươi, ngươi là người được ta tuyển chọn, nếu lần đầu tiên chiến đấu ngươi không lĩnh ngộ được kỹ năng, kỹ xảo, thì ngươi sẽ không bao giờ lĩnh ngộ được”

Trần Sâm bĩu môi, đem chùy thủ vung ngang trước ngực, thấy bên trong rừng thâm bắt đầu rung động, có mấy con sói trắng từ trong đó đi ra, trên môi bọn sói chảy ra đầy nước rãi, mắt xám ngắt dường như đối lâm vậy, tuy là có mấy con, nhưng phiền toái là Trần Sâm cảm thụ được trên thân thể chúng

nhân nhật có ma lực ba động, giống như chúng có ma đạo thư dung nhập vào mình chúng vậy.

Đây là ma thú sao? Mới nhìn thì cũng không khác mấy với dã thú bình thường a?

Tuy là vậy, Trần Sâm cũng có cảm giác muốn khóc a, hẳn mới có mười tuổi thôi mà! Một thiếu gia của gia tộc quý tộc, tuy từ nhỏ được rèn luyện thân thể thật là tốt, nhưng cũng đừng mong chờ gì ở khí lực của đứa trẻ mười tuổi chứ? Lực đại như ngu? Nhất quyền phá sơn? Ta kháo (xạo)! Thật là chuyện trong truyền thuyết thôi, trong sinh hoạt bây giờ làm gì có chuyện này hả?

Cho nên Trần Sâm bây giờ rất là rầu, Đan Ni Nhĩ Tư vô luận thế nào cũng sẽ không xuất thủ trong trường hợp này, mà ma pháp, thật là chết tiệt ma pháp ở thời khắc then chốt này lại không phát huy được. Thật là giống như lính xe tăng mà ngồi trong taxi, đối diện quân thù tay không tất sát a.

Ba con sói trắng đang ngày càng áp sát Trần Sâm, thậm chí có thể nghe được mùi tanh tươi cùng với sát khí của nó, Trần Sâm tuyệt không hoài nghi, chúng phóng tới sẽ đem mình nhai nát thành từng mảnh nhỏ.

“Phải biết, những... ma sói này có bộ da lông có thể nói là cứng như sắt thép, ngươi phải tìm ra nhược điểm (điểm yếu) chết người của nó.”

Thanh âm Đan Ni Nhĩ Tư từ phía sau truyền tới, Trần Sâm rất nhanh nhìn về phía lão, trong lòng nhin không được mắng lên, tên hỗn đản nguoi, là lão sư dạy vũ kỹ, bây giờ cư nhiên không biết trốn trên cây nào, nhân nhĩ nhìn mình, với thái độ của lão thì tựa hồ như mình không phải đối mặt với ba ma sói nguy hiểm, mà là ba cô gái đẹp thiên kiều bá mị vậy.

Tuy là lão đang tự nói, nhưng cũng ý như nhắc nhở, những... da thịt ma sói này không thể đối phó được, như vậy điểm yếu chỉ có thể là mắt, hoặc là nhắm vào mồm hạ thủ thôi.

Nghĩ tới đây Trần Sâm đem chủy thủ ngậm trên miệng, tay trái huy động, một quyền ma đạo thư xuất hiện, tức thì vung tay lên, bây giờ không phải là lúu nhúu bằng tiền, trái lại là mấy con hỏa long thật lớn.

"Nga ——" Đan Ni Nhĩ Tư tán thưởng gật đầu, thì thào nói, "Quả nhiên thông minh, biết nguyên bản ma đạo thư ở chỗ này không phát huy uy lực, nhưng sách giả thì khác, rất có thể có tác dụng."

Đan Ni Nhĩ Tư lời còn chưa dứt, chỉ thấy mấy con hỏa long nhắm về phía sau gáy của mấy ma sói đánh tới, mắt thấy tưởng như đem mấy con ma sói thiêu rụi đi, thế nhưng lúc đó, ma sói hé miệng phun ra một vật thể băng trạng thật lớn trên khoảng không trước mặt, hướng về hỏa long nghênh đón.

Đây, cư nhiên là ma pháp! Tối thuần khiết ma pháp a!

Trần Sâm bị biến cố này làm hoảng sợ, nghĩ không thấu vì sao ma thú cư nhiên có thể sử dụng ma pháp, hơn nữa là tối thuần khiết ma lực, chỉ sợ là nếu có sử dụng được nguyên bản ma đạo thư, cũng không phải là đối thủ của chúng.

Điều then chốt là Đan Ni Nhĩ Tư cũng biết rõ chuyện này, nhưng lại không có nói ra, chỉ có nhắc nhở da lông cứng thôi, đối với tình cảnh bây giờ của mình thật không có chút ích lợi nào.

Còn lại hai ma sói kia, tựa hồ cũng cực kỳ xảo quyết, chúng thấy Trần Sâm phóng ra hỏa long bị đồng bọn bức lui, vẫn hướng Trần Sâm tấn công, nhe nanh vuốt bén nhọn, hình như là bất cứ lúc nào cũng có thể xé người ta ra hàng trăm mảnh.

Thấy chúng nhào tới trước mặt, Trần Sâm rơi vào bước đường cùng, chỉ có tháo lui thôi, thế nhưng thấy ánh mắt giễu cợt của Đan Ni Nhĩ Tư, làm cho trong lòng Trần Sâm như muốn bốc hỏa.

Được lắm Đan Ni Nhĩ Tư! Người ngồi đó xem, chê cười ta, lẽ nào nguoi đợi ta cầu xin mới ra tay cứu ta ? Hay là nguoi muốn cho ta bị cắn chết tươi đây! Không có nguoi, Đan Ni Nhĩ Tư, không có ma pháp, chẳng lẽ ta không làm được gì sao?

Trong lòng Trần Sâm nổi giận, thấy ma sói lần nữa tấn công tới, hẳn không tránh né, lạnh lùng cầm chủy thủ đứng lên, cái mồm thật rộng của ma sói nhắm ngay hán tấp tới, thân thể Trần Sâm dừng lại, sau đó cánh tay trái có sức vung về phía trước, đồng thời cánh tay có ma pháp cũng vừa thọc vào trong miệng ma sói.

"Phốc —— "

Một tiếng vang nhỏ, Trần Sâm có thể cảm giác được cơ thể mình bị ma sói cắn bị thương, thế nhưng chính chủy thủ cũng đâm vào miệng ma sói, ma sói rùng mình vài cái, rồi cả thân mình dịu hoặc đổ xuống, từ miệng, từ mũi chảy máu ồ ồ ra, cái mùi tanh hôi của niêm mạc khiến người ta muốn nôn mửa. Trần Sâm không nhúc nhích, vẫn chăm chú nhìn hai ma sói còn lại, tay trái chậm rãi ma sát chuyển nhiệt, đột nhiên thấy một thanh Băng tuyết trường kiếm xuất hiện trên tay hán, vung tay hoành kiếm ngang trước ngực, nhân nhật nhìn hai ma sói trước mặt.

Hình như, cảm nhận được sự tức giận cùng sát ý của Trần Sâm, hai ma sói còn lại trù trù chốc lát rút cuộc cũng cong đuôi đào tẩu, Trần Sâm buông lỏng trường kiếm trong tay, nắm lấy mồm ma sói cố gỡ lấy cánh tay bị ma sói tấp vào, sau đó đem ma sói bị giết tới trước mặt Đan Ni Nhĩ Tư.

Trong miệng còn đang ngậm cọng cỏ, trong mắt kỳ sỹ hiện lên một tia kinh ngạc, lão vỗ vỗ tay nói: “Ách khác tư thiếu gia, bây giờ nguoi đã biết cái gì là vũ kỹ chưa? Quý tộc so kiếm, chỉ là tạp kỹ thôi, thế nhưng loại sinh tử chi chiến này mới là chân chính vũ kỹ, cũng chỉ có loại tình huống như vậy, mới thể hiện hết tài năng của con nguoi.”

Trần Sâm "Phi ——" một tiếng, nắm lấy cánh tay phải bị thương, hung hăng nói: “Đan Ni Nhĩ Tư tên hỗn đản nhà nguoi, ta xin thề là nếu mà nguoi

không giúp ta chữa trị vết thương, ta sẽ đem xác ma sói nhét vào trong mắt ngươi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vũ Kỹ.

Đan Ni Nhĩ Tư thấy cũng không có gì quan trọng, hắn ôm lấy cánh tay phải của Trần Sâm, sau đó nặn nặn trên đó vài cái, thấy một giòng máu bầm màu đen từ trong lỗ bốn đầu răng chảy ra, sau đó Đan Ni Nhĩ Tư nhai một cọng cỏ “căn nhu” (tên một loại thuốc) ra thật nhuyễn rồi đắp lên bề mặt bốn vết thương.

Trần Sâm cảm thấy nguyên bản nóng sốt của vết thương dần dần mát lại, máu chảy ra đã là huyết hồng.

Thấy một màn như vậy, Đan Ni Nhĩ Tư mới từ trên người xé một miếng vải bố, băng bó cho Trần Sâm, hỏi: “Thế nào? Có cảm tưởng gì không? Nếu như không nói, sợ sẽ không cơ hội lần sau đâu.”

Trần sâm trừng mắt hỏi: "Ngươi không dạy ta đấu khí?"

"Đấu khí?" Đan Ni Nhĩ Tư ngạc nhiên, "Đó là vật gì vậy?"

Trong đầu Trần Sâm ngỡ ngàng một chút, ta kháo, ta chỉ biết thế giới này có ma pháp và cũng không giống như tưởng tượng của ta, thì ra võ sĩ khẳng định là cũng không có đấu khí để mà học.

Trần Sâm suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy ngươi có thể dạy ta cái gì? Nội công? Cửu âm chân kinh? Như lai thần chú? Dịch Cân kinh? Hay là ngươi dạy ta Độc cô cửu kiếm?"

Đan Ni Nhĩ Tư lần thứ hai ngây ngẩn cả người: “Đó là vật gì vậy? Vì sao chỉ cần nghe thấy tên thôi, là đã thấy rất lợi hại rồi a?”

Trần Sâm vỗ tay lên trán, ý nghĩ thoáng một chút, thế giới này không có đấu khí, vậy làm thế nào để có võ công đây?

Hắn bàng hoàng, lắc đầu, hỏi tiếp: "Vậy ngươi ở chỗ này rốt cuộc có thể dạy ta cái gì vậy?"

Đan Ni Nhĩ Tư tròn tròn con mắt: "Ngươi. . . Ngươi có phải là muốn cho ta dạy ngươi cái gì là đấu khí, gì đó là nội công phải không?"

Trần Sâm gật đầu, nghĩ thầm cũng không tồi, chỉ số thông minh của con người ở đây cũng không thấp, không cần ta phải giải thích một lần nữa.

Đan Ni Nhĩ Tư buồn cười lắc đầu, nói: “Ngươi nghe ai nói loại vũ kỹ kỳ lạ này đây? Chúng ta võ giả cùng ma pháp sư không có giống nhau, muốn thành một ma pháp sư, một quyền ma đạo sư là rất cần thiết, thế nhưng muốn làm một võ giả, đòi hỏi phải có ‘truyền thừa’, từ đời này đến đời sau tích lũy kinh nghiệm.”

Tiếp đó, Đan Ni Nhĩ Tư đứng lên giải thích cặn kẽ.

Cùng ma pháp sư có chỗ bất đồng, trên thế giới này, là võ giả, mặc kệ theo bất luận khởi đầu học như thế nào, đều có thể chia làm hai nhánh, một loại là tự mình học tập vũ kỹ, loại khác là ‘truyền thừa’ của gia tộc.

Từ đầu học tập vũ kỹ, tự nhiên là không trường lớp, không bài bản, phải học căn bản trung bình tấn, học một thể thức nào đó, thậm chí là phát lực như thế nào...v...v... như vậy mặc dù có hiệu quả, thế nhưng để một người luyện ra một thân hảo bản lãnh, tốn không ít thời gian, thậm chí là mãi đến khi già nua mới đạt được bản lãnh đó.

Còn loại thứ hai, chính là người được ‘Truyền thừa’, cái gọi là ‘Truyền thừa’ trên thực tế là được thừa hưởng những lý giải, kinh nghiệm về vũ kỹ từng đời lưu truyền, một hải từ từ nhỏ đã thông qua phương pháp “chủ nhập” (rót vào... mưa lâu thấm đất đây mà...ND), như vậy ngay từ nhỏ đã “hon” (đa liễu...) hẳn người khác về “Kinh nghiệm” cùng với “Chiêu thức”, khởi điểm là đã cao siêu hơn người rồi. Cách làm này thực ra kiếp trước Trần Sâm đã từng đọc qua trên tiểu thuyết rồi《 đạo tâm chúng ma 》cũng không sai biệt lắm. Bất đồng ở chỗ, loại “Truyền thừa” này, qua nhiều niên đại, có bề dày lịch sử vĩnh cửu, là càng lớn uy lực, gia thế càng lớn, gia tộc càng lâu đời, thì vũ kỹ lại càng cao siêu, điểm này, thì không thể nghi ngờ, làm người của gia tộc có bề dày lâu đời thì vũ kỹ thừa hưởng là vô địch...

"Được rồi. . . Đan Ni Nhĩ Tư lão sư, " Trần Sâm nghe xong tất cả, lộ ra mê hoặc biểu tình, "Như vậy, ta đây chính là loại ‘ truyền thừa’ này hả?"

"Đương nhiên, Á lịch khác tư thiếu gia, " Đan Ni Nhĩ Tư cúi đầu cười, "Ngươi không chỉ chính là loại này truyền thừa, hơn nữa, là loại truyền thừa tốt

nhất, tột đỉnh của đế quốc Nặc Lạp...”

"Như vậy..." Trần Sâm hít một hơi thật sâu, "Ta vì sao lại chưa từng có cảm giác được chính mình là loại này ‘truyền thừa’ hả? Tỷ như là ma pháp mà nói, ta học cái gì, sử dụng làm sao...v...v...v... thế nhưng cái ‘truyền thừa’ chó má này thì một chút cũng không có cảm giác hả?"

Đan Ni Nhĩ Tư mỉm cười, hắn nói: "Người thực sự cho rằng ‘truyền thừa’ thì tùy tiện đều có thể lý giải được sao? Thực chất ‘truyền thừa’ chỉ là làm cho thân thể mình ngay từ đầu có ‘ký ức’, điểm này so với mọi người thì người là rất tốt, ta không cần chỉ cho người cảm kiến thế nào, thế nào là nhảy đi, bởi vì ngay từ đầu là người đã biết làm rồi. Thế nhưng đây chỉ là cơ sở, cũng không phải là thực chất ‘truyền thừa’, giống như là đang đứng trước một cánh cửa, những người khác trên tay không có chìa khóa ‘truyền thừa’, chỉ biết lay hoay đi tìm, còn người có ‘truyền thừa’, thì trên tay có một chùm chìa khóa, có thể từ từ sử dụng những chìa khóa trên tay để mở cánh cửa, vào trong tìm kiếm”

Trần sâm gật đầu, rốt cuộc lý giải này đã làm hắn hài lòng, mình là người được ‘truyền thừa’, kỳ thực ngay khởi điểm đã là cao rồi, thì khi đến đích cuối cùng, cũng là mau thôi.

Thế nhưng hắn nhin không được hỏi: “Như vậy... Phía sau cửa (môn) là cái gì?”

"Môn phía..." Đan Ni Nhĩ Tư thần sắc lộ ra một tia mê man. Lão lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết phía sau ‘cửa’ là cái gì, thế nhưng người ta gọi là—— Vương Bá khí... Tên gọi tắt khí pháp...”

Ách... Vương bát khí...

Trần Sâm sờ sờ mũi cười khở rộ lên... Thế giới này gì đó, thật là... . . . Tốt rất mạnh, cường đại a...

Nói chuyện một lát với Đan Ni Nhĩ Tư, Trần Sâm rốt cuộc lý giải khái niệm về vũ kỹ một cách triệt để, trên thế giới này vũ kỹ cùng với hắn suy đoán là có sai lệch như trong dự liệu, cũng không có gì là kỳ quái.

Đan Ni Nhĩ Tư dùng trường kiếm từ miệng của ma lang cắt xuống phía dưới, nhanh chóng lột lấy da ma lang, sau đó đem tất cả thịt của ma lang vút trước mặt Trần Sâm, nhân nhạ nói: “Thích ứng chứ, lúc nào người thích ứng với quy luật sâm lâm, thông hiểu được đỉnh điểm tài nghệ, lúc bấy giờ người có thể mang một thân vũ kỹ trở lại phủ công tước tiếp tục làm đại thiếu gia.”

Trần Sâm hít một hơi thật sâu, đem khối thịt đầy máu của ma lang cắt nhỏ, rồi ăn một miếng, một cổ tanh hôi nhưng có mùi vị đặc biệt xông lên đầu.

...

Ở sâu trong Lục quang sâm lâm, một thân ảnh mạnh mẽ lướt qua lướt lại trong rừng cây như thể chơi trốn tìm, miệng hắn đang ngậm một thanh chủy thủ màu xanh đồng, tay trái hơi huy động một chút, phía sau hắn ngay tức thì xuất hiện một mạng nhện bằng tiền, cùng lúc đó hắn thoát khỏi khu vực đó.

Đi theo phía sau hắn, vài ma lang đang đuổi theo, toàn bộ đều "Ba ——" một tiếng đánh vào băng tiền trên, thân ảnh phía trước đột nhiên ngừng lại, tay phải bắt được cành cây, cả người rung động vụt bắn về hướng băng tiền phóng tới.

Mấy ma lang này tựa hồ bị thiếu niên chọc giận, chúng nó la hét cuồng loạn, muốn phóng lên, thế nhưng ngay trong nháy mắt, thân ảnh thiếu niên với tốc độ cực nhanh, không biết lúc nào chủy thủ trong miệng đã nằm trong tay.

"Bá —— "

Đầu con ma lang đầu tiên đã bị chủy thủ cắt đứt, một màu huyết hồng nhất mặt tanh hôi tung tóe, con ma lang thứ hai thì bị một băng tiền bắn vào trong miệng, rồi một tiếng nổ, nguyên bản da lông mềm mại trơn tuột xù lên như là lông nhím, thịt văng tứ tung, rất hiển nhiên, nó há mồm muốn phun ra ma pháp, nhưng bị thiếu niên dùng băng tiền “Ngạnh tắc” trở lại.

Cuối cùng thiếu niên lại một lần nữa nhảy lên trên một nhánh cây, chủy thủ từ tay phải tuột ra, vừa lúc đem một ma lang còn lại ghim trên mặt đất.

Ma lang phát ra tiếng kêu thê lương, liều mạng giãy dụa, thế nhưng cũng không làm gì được, yết hầu đã bị chủy thủ xuyên qua, nên chỉ có thể gãy chết chóc lất. Không bao lâu sau, giãy dụa càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng im lặng nằm yên.

Thân hình thiếu niên mạnh mẽ này chính là Trần Sâm, sáu năm trôi qua sinh hoạt tại lục quang sâm lâm hắn đã hoàn toàn nắm được quy luật của sâm lâm này, ở đây nếu mà yếu nhược thật khó mà sống sót, ma pháp phải sử dụng hợp lý, vũ kỹ xảo tính là lực lượng chính, toàn bộ phải nắm giữ thật vững vàng.

Đan Ni Nhĩ Tư dạy cho Trần Sâm gì đó rất đơn giản, muốn hảo hảo sống sót, thì có thể tận dụng bất cứ cái gì trên người, bất cứ lực lượng nào, cho dù là một quyển sách già không tác dụng, có thể tại một thời điểm nào đó đều có thể bang trợ người chuyển bại thành thắng.

"Ba —— ba —— ba —— "

Từ trong sâu của rừng tòng, một tiếng vỗ tay truyền tới, Đan Ni Nhĩ Tư đi ra từ đó, đứng bên Trần Sâm cạnh rừng cây, nhìn sắc trời mới nói: “Cũng không sai lắm, tốc độ lúc này so với dự đoán của ta đã nhanh hơn rất nhiều, ta cứ nghĩ phải mất mười năm thời gian mới học được tình độ vũ kỹ này, nghĩ không ra là chỉ tốn có sáu năm người có thể học được nhiều như vậy, nếu như ta đoán không sai, còn không bao lâu nữa người có thể trở về để đồ làm đại thiếu gia rồi a.”

“Đâu có dễ dàng như vậy,” Trần Sâm khoát khoát tay nói: “Nếu như ta không từ trên tay ngươi chiếm được một ít chỗ tốt, chỉ sợ là ngươi cũng không dễ để cho ta đi a.”

Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu nói: “Thật ra thì tuy rằng ngươi đã nắm giữ được cách sử dụng ma pháp cùng với kỹ xảo vũ kỹ, thế nhưng ngươi hiện tại không thể đánh bại ta, thì ta sẽ không cho ngươi đi ra ngoài, hơn nữa năm đó công tước đại nhân đã hạ mệnh lệnh cho ta, đem ngươi tôi luyện thành một người vượt lên trước ta, một võ giả.”

Trần Sâm im lặng không nói, chỉ là tiến lại rút chủy thủ cắm trên yết hầu của ma lang lại, mới cúi đầu nói: “Vậy bắt đầu chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cầm Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chiến Đấu.

Đan Ni Nhĩ Tư con mắt tròn xoay như một cái bóng đèn, lão nhìn thiếu niên mình tôi luyện suốt sáu năm qua, trong lòng lần đầu tiên dâng lên chiến ý, lão bình thần lắc lắc cằm mê mái tóc hoàng kim, cúi đầu nói: “Như vậy, bắt đầu a.”

Vừa dứt lời, nhanh như thiểm điện, hấn phóng về phía Trần Sâm đang đứng, không khí vang động ầm ầm như vỡ ra, một quyền kinh thiên oanh kích lên người Trần Sâm, thế nhưng thật bất ngờ, trên hai cánh tay xoắn lại hai ba đạo băng tiễn xuất hiện, như sấm sét công kích cản lại.

“Là Ma pháp hả?” Đan Ni Nhĩ Tư thì thào trong miệng, vung tay lên, nhắm ngay băng tiễn đánh tới, biến nó thành bột phấn, cùng lúc nắm tay không ngừng nghĩ nhắm Trần Sâm oanh kích.

"Ầm ầm—— "

Mặt đất dường như bị tạc đạn xé rách, trong nháy mắt chung quanh bán kính mấy thước, không khí đại động, như đem mọi vật chung quanh hóa thành bột phấn, đây chính là thực lực đệ nhất võ giả của đế quốc a, dù không sử dụng kiếm cũng đã đạt tới trình độ này, còn như nếu dùng kiếm thì đối với một ma đạo sư dùng pháp thuật cũng dễ dàng đối phó.

Trần Sâm thối lui chút xíu tránh ra ngoài phạm vi sát thương của một quyền của Đan Ni Nhĩ Tư, vừa chuyển thối lui, chủy thủ trong tay vạch lên một đường hình cánh cung, nhắm ngay đầu Đan Ni Nhĩ Tư đâm tới.

Không thèm liếc mắt nhìn về Trần Sâm, lão nhẹ nhàng vung tay lên, cánh tay cuộn cuộn đao phong hướng về chủy thủ nghênh đón.

"Đình —— "

Một tiếng giòn tang, Đan Ni Nhĩ Tư quyền đầu cùng với chủy thủ của Trần Sâm ngang kháng đánh vào nhau, chủy thủ méo mó so với hình dáng ban đầu, vượt khỏi tay Trần Sâm văng lên, Ngay lập tức, Trần Sâm biến sắc, hấn vung mạnh tay lên, phía sau trong nháy mắt xuất hiện mấy cái băng tiễn kết thành mạng nhện tạo thành vòng bảo hộ, còn thân hình hắn thì như con diều đứt dây văng ngược lại phía sau thật xa.

Thình thịch—— thình thịch—— thình thịch—— "

Cũng không biết là va chạm bao nhiêu lần với những đại thụ cao vút trời xanh ở sâm lâm này, cuối cùng Trần Sâm từ bên trong rừng cây chậm rãi đi ra, hấn vỗ vỗ mái tóc đầy bụi đất, nhìn không được nói thầm: “Hỗn đản, rốt cuộc là không biết một quyền của lão kia có bao nhiêu uy lực a? Nếu không có vòng bảo hộ của băng tiễn, lần này nói không chừng, cũng không đứng dậy nổi a.”

Hắn gợn tay trái lên, cười khô, năm sáu tuổi Trần Sâm đã đúc kết được kinh nghiệm, đó chính là sử dụng ma pháp không nhất thiết phải dùng tay phải đụng vào sách ma pháp, nếu như tinh thần tập trung, có thể điều động ma lực, và sử dụng ma pháp tự nhiên hơn, tuy nhiên nếu làm như vậy, uy lực ma pháp chỉ còn hiệu quả một nửa, nhưng được cái lợi là có thể bổ sung tổn hao ma lực.

Thế nhưng hiện tại, vừa cùng lão sư Đan Ni Nhĩ Tư liều mạng một chiêu, thật là thiên tân vạn khổ, ở đây là địa phương không có ma pháp nguyên tố, chỉ tích tụ thu gom từng chút một, mà vừa rồi đã dùng gần hết, không biết là phải bao lâu mới có thể hồi phục lại uy lực của ma pháp.

Đang cười khô, bầu trời sâm lâm như truyền đến một tiếng rít xé rách không khí, Trần Sâm chợt thấy trước mắt chợt lóe, một bóng đen đang hướng hắn đánh tới.

"Tên hỗn đản nào!" Trần sâm chửi bới, thân thể rất nhanh nhảy về phía sau, tiện tay bẻ một cành cây, toàn thân hướng về Đan Ni Nhĩ Tư nghênh chiến.

Cành cây mặt trên trong nháy mắt kết đầy bông tuyết, cành cây mềm mại tức thì biến thành khối băng cứng ngắt, Đan Ni Nhĩ Tư thật không ngờ Trần

Sâm có thể sử dụng ma pháp nhanh như vậy, bất quá với thực lực của đệ nhất võ giả của đế quốc cũng không phải là hư danh, trong mắt chỉ hiện lên vẻ tán thưởng, sau đó thanh kiếm trong tay nhắm hướng cành cây bổ xuống.

"Thình thịch——"

Cành cây cùng ngân kiếm trong tay Đan Ni Nhĩ Tư vừa tiếp xúc, là lại dang ra, Đan Ni Nhĩ Tư quát to: "Ách khắc tư thiếu gia, lẽ nào thiếu gia không biết, dựa vào ma pháp, trong lục quang sâm lâm này, thiếu gia không có khả năng chiến thắng ta!"

Trần sâm "Hừ" một tiếng, trong tay lần thứ hai xuất hiện hai thanh băng kiếm, bất quá là cùng này giờ có điểm bất đồng, hắn không có mượn bất cứ vật gì, chỉ thuần túy dùng ma lực ngưng kết ra đáng đáp hai thanh băng kiếm này.

"Đình ——"

Băng kiếm trong tay trái cùng ngân kiếm của Đan Ni Nhĩ Tư ngạnh kháng, thân hình của Trần Sâm tại không trung xoay tròn, thanh băng kiếm trong tay phải nhắm cổ chân Đan Ni Nhĩ Tư đâm tới.

“” Không sai! Đây chính là kiếm thuật,” Đan Ni Nhĩ Tư tán dương, “Thế nhưng chỉ dựa vào như vậy, là không đủ, không có khả năng thắng ta.”

Nói xong, Đan Ni Nhĩ Tư đưa một chân dừng mảnh hướng về lồng ngực Trần Sâm đạp mạnh, Vì đang lơ lửng giữa không trung, Trần Sâm không kịp tránh, một cước như vậy đá trúng ngay ngực hắn.

"Thình thịch——"

Lần thứ hai, thân hình Trần Sâm lại văng ra ngoài xa, bất quá trên mặt hắn lại hiện ra nụ cười mỉm.

Chỉ thấy hướng ngược lại, phía sau ngay chỗ Đan Ni Nhĩ Tư xuất hiện mấy con hỏa long, giống như là mấy sợi dây thừng hướng về Đan Ni Nhĩ Tư như muốn trói buộc lại, không khí chung quanh Đan Ni Nhĩ Tư như sôi chảy cuộn cuộn xoay tròn, như là muốn đem lão nuốt sống.

Thế nhưng, một người dày kinh nghiệm như Đan Ni Nhĩ Tư, ngân kiếm trong tay huy mãnh về phía trước, chém một nhát, đem không khí mở một đạo nứt ra. Nhưng mà sự thiêu đốt của hỏa long, xoay tròn, gom tụ không khí chung quanh, hỗn hợp cùng nhau, bất luận như thế nào, đều không có biện pháp thoát khỏi trói buộc này.

Thân hình của Trần Sâm ngừng lại giữa không trung, trên tay hắn lần nữa xuất hiện một lưỡi băng kiếm, chỉ thấy mũi chân hắn điểm nhẹ trên ngọn băng tiễn, quay lại phía sau nhắm ngay Đan Ni Nhĩ Tư đánh mạnh tới.

Đan Ni Nhĩ Tư đã thấy động thái này của Trần Sâm, lão tăng nhanh tốc độ, vứt bỏ thanh ngân kiếm trong tay, hai tay khoa tròn bảo vệ chung quanh toàn thân, không khí cháy bóng chung quanh đột nhiên chấn động, hướng về bốn phía nhanh chóng khuếch tán, vô số khí lưu bị chấn động bay tung tóe.

Mà ở phía sau, trong nháy mắt thân ảnh Trần Sâm nhanh như thiểm điện, mắt thấy Đan Ni Nhĩ Tư sẽ tránh khỏi được sự ràng buộc của hỏa long, thanh băng kiếm trong tay như lưu tinh thiểm điện nhắm ngay yết hầu Đan Ni Nhĩ Tư đâm tới.

Sau đó, trong nháy mắt thời gian như ngừng lại, tuy là Đan Ni Nhĩ Tư đã thoát khỏi được sự trói buộc của hỏa long, thế nhưng thanh băng kiếm của Trần Sâm cũng đã gát ở trên cổ lão, mặt kệ là ban đầu nói như thế nào, một ván này, lão đã thua.

Thân hình hai người cùng rơi xuống đất, trong nháy mắt đã rời nhau, Đan Ni Nhĩ Tư sờ sờ trên cổ, thấy có vết máu, nhàn nhạt nói: "Người đã thắng."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lai Tạt Trấn.

Lai tạt trấn, cách lục quang sâm lâm đại khai khoảng năm mươi dặm đường, cách đế đô khoảng ba trăm dặm.

Cái trấn nhỏ này thật giống như tên của nó, hào bất khởi nhân, cũng không có nhân vật nào nổi danh ở đây, chỉ là một cái trấn nhỏ không có danh khí gì của đế quốc Nặc Lạp, thế nhưng nó lại tiếp điểm tiếp tế quan trọng để tiến nhập lục quang sâm lâm, nên nó cũng rất là tấp nập, phồn hoa.

Phải biết rằng, cảnh nội đế quốc tuy rằng không có lính đánh thuê gì, thế nhưng, một ít quý tộc lão gia môn cũng thích mãnh thú bên trong lục quang sâm lâm, da lông của chúng là loại xa xỉ tốt nhất, còn thịt của chúng thì là thực phẩm ngon tuyệt, dù sống hay chết đi, thì chúng vẫn có rất nhiều tác dụng.

Tỷ như ở đầu thú trắng của đề đô, hằng năm có không biết bao nhiêu là mãnh thú dùng làm đồ thủ cho đầu sĩ, nếu như không có những mãnh thú này để chém giết, thì những lão gia môn quý tộc làm sao có thể bỏ nhiều kim tệ vào đây chứ ?

Cho nên, hằng năm có nhiều tư quân quý tộc của đô thị không ngừng tiến nhập lục quang sâm lâm, tuy là khi đi vào thì không phải có thể toàn bộ đi ra, thế nhưng chỉ ít cũng cung cấp cho cái trấn nhỏ này một ít khí tức phồn vinh.

Hôm nay vào lúc hoàng hôn, nơi trấn nhỏ đã có nhiều người lui tới, chuẩn bị mua bán lương khô cùng nước uống bất cứ lúc nào, tại trung tâm trấn nhỏ có một quán rượu lộ thiên, đang có một số tư quân uống rượu ca hát say khướt, cùng với tiếng đàm luận của những đại hán này.

Lúc này, chỉ nghe từ lục quang sâm lâm truyền đến một trận tiếng vỗ ngựa giòn dã, những nông dân bận rộn sống ở cửa khẩu Lai tạp trấn cúi xuống sửa lại thất lưng, ngẩng nhìn cảm thán: “Thực sự là đáng tiếc, không biết tư quân của ai, nhiều người như vậy tiến vào, mà bây giờ lại chỉ còn có hai người từ đó đi ra.”

Quả nhiên, lòi hấn chưa dứt, trên đường đã xuất hiện hai thớt ngựa cường tráng, mà là ngựa không có yên cương, ngoại trừ người ngồi trên lưng ngựa ra còn có một đồng da lông dã thú.

Cưỡi trên hai thớt ngựa này là hai người, người đi đầu đại khái khoảng ba mươi tuổi, có mái tóc... hoàng kim, tuy hấn chỉ mặt da thú, râu ria lồm xồm, hình dáng trông thật nghèo túng, thế nhưng trên người mơ hồ thoát ra một cỗ sát khí.

Người còn lại là một thiếu niên mười bảy tuổi, mái tóc màu đen thẫm, trên mặt đáng vẻ tươi cười ánh lên làn da màu cổ đồng, toát lên một vẻ đẹp rất nam tính.

Thiếu niên dừng ngựa trước Lai tạp trấn, sau đó vỗ vỗ vào lưng ngựa nói: “Đan Ni Nhĩ Tư, lúc trước do là chúng ta nhảy xuống đây du hí, bây giờ chúng ta cũng không phải là kỳ mã, nếu mà dừng ngựa để quay về đề đô sợ rằng tôn phái gần nửa tháng mới đến nơi a.”

Trung niên nhân được gọi là Đan Ni Nhĩ Tư mỉm cười một chút, sau đó thấp giọng nói: “Sáu năm qua còn không gọi là dài, chẳng lẽ còn quan tâm tới nửa tháng ư? Trong sáu năm ta cũng chưa từng nghe người nhắc tới nhớ nhà, bây giờ người nói nôn nóng trở về nhà, có đúng hay không là quá khoa trương.”

Thiếu niên lắc đầu, không thèm nói lại, kỳ thực, hấn đâu phải là không nhớ nhà, mà là nhà chân chính ở kiếp trước kia, sợ rằng vô luận thế nào cũng khó mà tưởng tượng được ra là có biện pháp gì để có thể trở về.

Trung niên nhân có mái tóc màu hoàng kim đích thị là Đan Ni Nhĩ Tư, còn thiếu niên mái tóc màu đen tự nhiên là Trần Sâm rồi. Bọn họ hai người dựa theo ước định, đánh nhau một trận, sau đó phân thắng thua, bây giờ ly khai lục quang sâm lâm, vì phi thuyền không biết đã bay đi nơi nào, nên bọn họ hai người bắt hai con ngựa hoang làm chân thay cho đi bộ. Hơn nữa, Đan Ni Nhĩ Tư cũng nói là Trần Sâm qua nhiều năm giết không ít dã thú, tích trữ da lông rất nhiều, bây giờ có thể mang theo về.

“Vận khí thật là tốt,” Đan Ni Nhĩ Tư tiến đến quán ba trung tâm Lai tạp trấn, đợi cho mọi ánh mắt tò mò nhìn hấn, được thỏa mãn, rồi hấn mới nói: “Các vị đại nhân, ta nơi này có một lượng da lông ma thú tốt nhất muốn bán, không biết các vị có hứng thú mua không?”

Nghe nói vậy, thân hình những tư quân đang uống rượu chợt đứng dậy, bọn họ ở đây chờ ngày mai vào lục quang sâm lâm săn da lông ma thú, cũng là không biết có còn mạng để mà trở ra. Thế nhưng bây giờ, ở đây có người nói là muốn bán da lông ma thú, hỏi bọn họ thử có muốn mua hay không? Phải biết rằng, loại da lông ma thú này, có tiền cũng không phải muốn là mua được.

Lập tức, một người kỵ binh đứng đầu, ăn mặc áo giáp hoa lệ, đứng lên hấn vỗ bàn, hỏi: “Có tất cả bao nhiêu?”

Đan Ni Nhĩ Tư cười lớn, huyết một tiếng, hai con ngựa hoang nhanh chóng chạy tới, hấn chỉ một đồng da lông lớn đặt trên lưng hai con ngựa nói: “Đây... là chừng này đó!”

Mấy tư quân liếc mắt nhìn nhau, trong mắt không che dấu được ý tham lam: hai người mang theo lượng da lông ma thú lớn như vậy, nếu mà ở chỗ này giết bọn họ chết, có đúng hay không là...

Không nói nhiều lời, mấy tư quân ăn ý với nhau, nhanh chóng rút ra vũ khí, cùng nhau nhào lại bao vây Đan Ni Nhĩ Tư cùng với Trần Sâm.

Đan Ni Nhĩ Tư cười cười, trong mắt hiện lên một tia châm chọc.

Nhưng trái lại, Trần Sâm không tưởng ra lại gặp phiền phức như vậy, hấn bước nhanh tới phía trước Đan Ni Nhĩ Tư, thấp giọng hỏi: “Mấy người có ý tứ gì vậy? Muốn đòi đao kiếm lấy da lông ma thú sao? Xin lỗi nhé, chúng tôi chỉ lấy kim tệ thôi.”

Mấy tư quân nhìn nhau, đột nhiên phá lên cười ha hả, trước mắt là một người vừa cười vừa ho nói: “Tiểu tử, những lời này của ngươi thật là thú vị a, ta vốn là muốn giết chết ngươi, thế nhưng vì ngươi khá là thú vị nên ta cũng tha cho cái mạng chó của ngươi! Nhanh nhanh mau rút khỏi đây đi! Nếu không là ngươi không có cơ hội mà đi đâu đó.”

Trần Sâm trong mắt hiện lên một tia tức giận, hấn chậm rãi đi tới phía trước người kia, đột nhiên phát một cước .

"Phốc —— "

Thân hình người kia chấn động mãnh liệt, trong miệng phun ra một tia máu, hấn nhìn Trần Sâm, trong lòng khó tin được, thân thể từ từ dịu hoặc ngã

xuống.

"Hồn đàn!"

"Tiểu tử thôi, ngươi làm gì đó!"

"Lão tử làm thịt ngươi!"

Mấy tư quân còn lại thấy một màn như vậy, tức giận cầm binh khí đứng lên, thần sắc hung hãn.

Trong lòng có gian ý, những... người này khi đến lục quang sâm lâm đều là không sợ chết, trong mắt bọn họ, bọn Trần Sâm hai người chỉ là những tư quân trốn ra từ lục quang sâm lâm mà thôi, cho nên đối với hai người là không có sợ hãi. Bây giờ, thấy hai người xuất thủ với đồng bọn mình, nhất thời cả đám đều dâng lên một nỗi tức giận, đương nhiên, tức giận... chỉ là một cái cố thôi, chính ý niệm tham lam muốn chiếm lấy da lông ma thú mới là chính.

Trần Sâm thở dài một hơi nói: "Các ngươi thực sự muốn đánh nhau sao?"

Đi tới trước mặt Trần Sâm là một nam nhân có thần sắc dữ tợn, hắn đứng lại nói: "Không phải là đánh nhau! Là muốn đem ngươi một tên hồn đàn, cắt ra từng mảnh nhỏ!"

Trần Sâm đứng đó, lắc lắc đầu, tựa hồ đối những người này cực kỳ thất vọng.

Thế nhưng bất thành linh, đám tư quân kiêu ngạo không gì sánh được này, trên mặt đều lộ ra thần sắc sợ hãi, nguyên là trên người Trần Sâm không biết lúc nào quần quanh mấy con hỏa long nhỏ nhỏ, quang cảnh này thật là hùng tráng mỹ lệ a.

Những... tư quân này cũng rất là tinh mắt, bọn liếc mắt là đã nhìn ra, những... hỏa long này là ma pháp! Chân chân chính chính là ma pháp a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Địa Vị Khó Giữ Được.

Ma pháp sư! Tiểu tử kia cơ nhiên là ma pháp sư!

Nguyên bản mấy người đứng ở phải trước hai chân như muốn nhũn ra, phải biết rằng, tùy tiện một ma pháp sư nào nếu muốn giải quyết bọn họ cũng chỉ cần vài phút, đám tư quân kia tuy rằng không sợ chết, thế nhưng bị chết không minh bạch như vậy có đáng không?

Đám người kia nhìn thấy ánh mắt Trần Sâm, dần dần biến thành sợ hãi, tựa hồ sợ Trần Sâm tùy ý có thể phát động công kích đến mình.

Hừ --- Trần Sâm cúi đầu hừ nhẹ một tiếng, sau đó vung tay trái, hỏa long quanh người chậm rãi tiêu tán, sau cùng hoàn toàn biến mất trong hư không, hân vỗ vỗ trên người, đi đến chiếc bàn gần nhất rồi ngồi xuống, lạnh lùng nói, "Ta hỏi lại một lần, lần này có ai nguyện ý mua hàng của ta không?"

"Hồn đàn! Toàn bộ đều lui xuống cho ta!" Viên kỵ binh mặc áo giáp hoa lệ mắng một tiếng, sau đó hắn bước nhanh tới trước mặt Trần Sâm, do dự chốc lát do dự chốc lát rồi cũng không dám ngồi xuống.

Hắn thực hiện một cái nghi lễ tiêu chuẩn của kỵ sỹ, rồi dùng một giọng cung kính nói: "Ngài hảo, ta là Lịch Khắc đội trưởng đội thân binh của Thần Tây gia tộc, chuyện này là lỗi của chúng ta, tại đây hướng ngài nhận lỗi thừa ma pháp sư đại nhân."

Trần Sâm gật đầu nói: "Không có việc gì, Ta cũng không bị tổn thương gì, nhưng mà thù hạ của ngươi nếu không được chữa trị tốt, sợ rằng sẽ trở thành phế nhân a."

Lịch Khắc lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia tức giận, nói: "Đám hồn đàn các người này thấy hơi tiền là nổi máu tham, vậy hẳn là cho bọn chúng nhận một bài học mới đúng."

Trần Sâm trong lòng âm thầm buồn cười, thấy tiền mà nổi máu tham thực không? nếu không có người âm thầm đồng ý, bọn họ có gan động thủ sao? Bất quá hắn cũng lờoi vạch trần chuyện này, mà nhân nhạ nói: "Tên của ta là Trần Sâm, các ngươi có thể gọi tên của ta, cần gì phải gọi là ma pháp sư đại nhân, ta không có thói quen nghe xưng hô như vậy."

"Đúng vậy, Trần Sâm đại nhân," Lịch Khắc xấu hổ cười, như vậy đám da lông này, ngươi có bán không?"

Trần Sâm chậm rãi gật đầu, cũng không nói là bán hay không, một lúc sau mới hỏi nhỏ: “Annie tiểu thư gần đây thế nào rồi?”

Vừa dứt lời, Lịch Khắc sắc mặt xám đen lại, hần ngay người một hồi lâu mới trả lời: “Nguyên lai Trần Sâm đại nhân cùng tiểu thư có quen biết a. Lần này thực là đắc tội rồi.”

Annie tiểu thư kia là người tại sáu năm trước ở hoàng cung đầu tiên tìm đến Trần Sâm, cũng là con gái của tài chính đại thần, Trần Sâm nghe thấy Lịch Khắc giới thiệu đã hoài nghi bọn họ với Thần Tây gia tộc của đế quốc có quan hệ, hiện tại nghe hắn nói như vậy trong lòng lại càng khẳng định, khóat khóat tay áo Trần Sâm nói: “Không sao, không có gì đắc tội cả? Ta cũng không bị thương tổn cái gì cả, chuyện vừa rồi ta cũng không để ở trong lòng, nói không chừng chút nữa là quên luôn thôi, ngươi cũng đừng để ý quá, đúng rồi, ngươi cũng là từ đế đô tới sao?”

“Đúng vậy.” Lịch Khắc lần này thần sắc đã hoàn toàn thay đổi, hần ngẩng đầu nhìn Trần Sâm nói: “Không biết ngài là vị đại nhân nào tại đế đô vậy?”

Trần Sâm lắc đầu nói: “Ngươi cũng đừng đoán mò, ngươi cho rằng một công tử quý tộc lại có thể chạy tới Lục Quang sâm lâm săn bắn sao? Ta chỉ là một ma pháp sư bình thường thôi.”

Lịch Khắc sờ sờ cái trán toát đầy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, ma pháp sư! Phổ thông ma pháp sư sao?

Phải biết rằng toàn bộ Norah đế quốc thì số lượng ma pháp sư cũng không vượt qua một số lượng nhất định, tuyệt đối là cực kỳ quý hiếm, vậy mà lại bị nói là phổ thông ma pháp sư sao?

Bất quá Lịch Khắc cũng biết rằng thân phận của mình bất luận như thế nào cũng không có tư cách hỏi tiếp về vấn đề này, hắn chỉ có thể cười khổ nói: “Như vậy Trần Sâm đại nhân, số da thú này rốt cục ngài định xử lý ra sao? Vừa rồi người hầu của ngài không phải đã nói là sẽ bán sao?”

Phải biết rằng ma pháp sư đi ra ngoài đều có người theo hầu, Đan Nhĩ Tư tuy rằng được xưng là đế quốc đệ nhất võ giả, thế nhưng trên thực tế người gặp qua hắn cũng không nhiều, vì vậy mà lúc này hắn bị đám tư quân này xem như người hầu của Trần Sâm.

Trần Sâm trong lòng buồn cười, thế nhưng cũng không giải thích, chỉ nói: “Việc này không vội, ngươi trước tiên ngồi xuống đi, ta có chút việc muốn hỏi ngươi đây.”

Lịch Khắc gật đầu, ngồi xuống hỏi: “Không biết đại nhân muốn hỏi cái gì vậy?”

Trần Sâm suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta nhiều năm rồi không về đế đô, không biết bá tước đại nhân nhà ngươi có còn đảm nhiệm chức tài vụ đại thần không?”

Lịch Khắc nói: “Ngài muốn hỏi lão bá tước sao? Lão bá tước đại nhân ba năm trước đã quay về lãnh địa rồi, hiện nay tài chính đại thần của đế quốc chính là nhi tử của lão bá tước, cũng chính là cha của Annie (lệ na) tiểu thư.”

Trần Sâm bất tri bất phủ (không tìm đc từ thay thế cho vẹn nghĩa) nói: “Vậy quân vụ đại thần thì sao?”

“Quân vụ đại thần?” Lịch Khắc trên mặt hiện rõ vẻ ngượng ngịu, có chút chần chờ nói, “Cái này đúng vậy, theo đạo lý mà nói, Bối Nhĩ công tước đại nhân hẳn vẫn là quân vụ đại thần, thế nhưng hiện tại không biết có còn tại chức không.”

Trần Sâm trong mắt hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, dựa theo Bối Nhĩ gia tộc tại Noral đế quốc danh vọng cùng nhân lực, như thế nào Bối Nhĩ công tước đang thời tráng niên lại đem chức quân vụ đại thần này mất đi vậy?.

Trần Sâm thoáng nhìn qua Đan Nhĩ Tư ở phía sau, hai người trong mắt đều hiện lên một ánh mắt kinh ngạc.

“Như vậy, ngươi có thể hay không cho ta biết, vì sao không dám khẳng định Bối Nhĩ công tước có còn hay không vẫn là quân vụ đại thần?” Trần Sâm hỏi tiếp.

“Cái này...” Lịch Khắc do dự một chút rồi quyết định nói: “Kỳ thực chuyện xảy ra thì phải nói đến sáu năm trước.”

Sáu năm trước! Đó không phải là sau khi mình rời nhà một năm? Lẽ nào chính lúc đó đế đô lại xảy ra đại sự gì sao?

Trần Sâm suy nghĩ một chút, ra hiệu cho Lịch Khắc tiếp tục giải thích.

Lịch Khắc tựa hồ đối với nói ra việc trên rất kiêng kỵ, thế nhưng ở trước mặt ma pháp sư Trần Sâm hắn cũng không dám không nói, chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ.

“Sáu năm trước, thiếu gia của Bối Nhĩ gia tộc là Á Lịch Khắc Tư, tham dự sinh nhật công chúa Mã-lệ-na, trên đường về thì bị ám sát, bị thương phải đem đi thánh địa không tưởng chữa bệnh, đây chính là nguyên nhân gây ra chuyện đó. Sau khi Á Lịch Khắc Tư thiếu gia rời khỏi, Bối Nhĩ công tước đại nhân đã nhắm vào hoàng thất tuyên bố, nói rằng trị an tại đế đô rất hỗn loạn, nếu chỉ dựa vào trị an quân thì không có khả năng đảm bảo an ninh cho các quý tộc, do đó công tước đại nhân yêu cầu quân đội ở phụ cận đế đô mười vạn binh sỹ vào đóng quân tại đế đô.”

Trần Sâm ngay người một lúc, trong lòng âm thầm suy đoán, chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân kia mà phụ thân đại nhân đắc tội với hoàng thất, cho nên mới khiến cho địa vị không thể giữ được sao?

Chương 22: Sự Kiện Giết Người Tại Đế Đô.

Không chú ý tới sắc mặt của Trần Sâm, Á Lịch Khắc nói: “Thế nhưng chuyện này cũng không có dừng lại ở đây.”

“Ngay trong thời gian đầu, dân chúng đối với sự kiện thiếu gia của Bối Nhĩ gia tộc bị ám sát cũng không có nhiều phản ứng, trong mắt bọn họ, những loại sự việc như vậy bất quá như trò khôi hài tranh giành tình nhân của giới quý tộc, thế nhưng, sau đó nửa năm lại có người bị ám sát, lúc này người bị chết chính là cha của viên quan phụ trách trị an của đế đô, Đan Ni Nhĩ bá tước đại nhân.”

Trần Sâm trong lòng thâm kinh hãi, vị Đan Ni Nhĩ bá tước này hẳn biết, người này nghe nói khi còn trẻ cũng là quan phụ trách trị an của đế đô, một thân bản lĩnh cũng không yếu nhược, Bối Nhĩ công tước đại nhân cũng đã từng nói qua, nếu không phải vì tuổi đã lớn, sợ rằng vị trí quan phụ trách trị an này cũng không đến lượt con hắn làm, Một người như vậy, vì sao cũng bị ám sát? Vì quyền lợi hay là thù hận?

Nói đến đây, Á Lịch Khắc sắc mặt tái đi vài phần hẳn bắt đầu nói tiếp: “Nguyên lai chuyện ám sát này cũng không có gì lạ cả, bởi vì quý tộc nào mà chẳng đắc tội người. Khi tuổi về già bị cừu gia ám sát cũng chẳng phải là chuyện gì lạ, thế nhưng vấn đề là, sau khi Đan Ni Nhĩ bá tước chết, trị an quân của đế đô căn bản là không tìm ra một chút dấu vết nào, không ai biết Đan Ni Nhĩ bá tước chết như thế nào cả.”

“Chuyện này, trị an quân của đế đô điều tra ngót nửa năm, kết quả cũng không có chút tiến triển nào, cuối cùng hoàng thất đành tuyên bố, Đan Ni Nhĩ bá tước bị thích khách của nước khác phái tới ám sát, thế nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra, quốc gia khác nếu có ám sát thì cũng không ám sát một lão quý tộc già, người hầu như đã không còn quyền thế gì như vậy.”

“Sau đó nửa năm,” Á Lịch Khắc nói đến đây khòe miệng khè co quắp một chút, “Lần này chết chính là Gia Văn thượng tướng, một trong bốn vị thượng tướng của đế quốc, đồng dạng như trước, mấy tháng điều tra sau đó đều không thu được bất cứ một chút đầu mối nào... Tiếp đó... Nửa năm sau...”

“Chờ một chút!” Trần Sâm đột nhiên cắt đứt lời hắn, “Người nói thẳng cho ta biết, rốt cục có tất cả bao nhiêu quý tộc chết trong việc này là được.”

“Mười ba người!” Á Lịch Khắc cười khổ nói, đây chỉ là số lượng quý tộc, còn bao nhiêu bình dân chết? Thi đế quốc vẫn không có công bố số tin tức, ta cũng không biết cụ thể là bao nhiêu người, thế nhưng ta có thể nói cho ma pháp sư đại nhân, mặc kệ là quý tộc hay bình dân, bọn họ chết đều có cùng một đặc điểm, máu trên người toàn bộ bị hút khô... Một người bình thường như vậy sau khi chết đều biến thành một cái xác khô.”

Mười ba quý tộc! Còn không biết bao nhiêu bình dân?

Trần Sâm ngây ngẩn cả người, tuy rằng đối với người chết hẳn cũng không có bao nhiêu cảm giác, thế nhưng mười ba quý tộc! Phải biết rằng quý tộc khi xuất môn đều mang theo rất nhiều thân binh, dưới tình huống như vậy, muốn giết chết một vị quý tộc cần phải giết sạch đội thân binh kia, huống hồ, Á Lịch Khắc đã nói qua, quân đội đã mang mười vạn người đóng tại đế đô, có thể tưởng tượng an ninh tại đế đô là cực kỳ nghiêm mật, thế nhưng ở trong tình trạng như vậy còn có thể không rõ tại sao chết đi mười ba tên quý tộc và không biết bao nhiêu bình dân chứ?

“Sau đó...” Trần Sâm vỗ mạnh lên mặt bàn, lớn tiếng hỏi, “Sau đó thì sao?”

Lịch Khắc nhẹ run lên, khó khăn nói: “Sau đó, sau đó khoảng một tháng trước Ma-lê-na (Marina) công chúa điện hạ đi ra ngoài cũng bị...”

Trần Sâm khuôn mặt chợt cứng lại, công chúa đế quốc cũng chết, như thế chỉ sợ Norah đế quốc cũng bị rối loạn hết lên, cũng may Lịch Khắc nói tiếp làm hắn trong lòng cũng nhẹ bớt xuống.

Lịch Khắc nói: “Nhưng cũng may Ma-lê-na (Marina) công chúa muốn đi thánh đường cầu phúc, hồng y giáo sĩ Y Mạn đại nhân thấy công chúa chưa đến, nên phái thánh điện kỵ sĩ đi trước nghênh tiếp, đúng lúc chạy tới thì gặp công chúa Ma-lê-na (Marina) gặp nguy hiểm, mấy trăm binh sĩ bảo vệ nàng từ vòng gần hết chỉ còn lại mấy người, thánh điện kỵ sĩ cũng phải hy sinh một nửa mới miễn cưỡng cứu được công chúa. Sau đó bọn họ mới gửi báo cáo cho đế quốc, trong báo cáo nói, công kích công chúa khi đó kỳ thực chỉ có một người.”

“Sau chuyện đó, Y Tư Bối Nhĩ điện hạ giận dữ, trong hoàng cung chửi mắng Bối Nhĩ công tước làm việc vô năng, sau đó tuyên bố cấm thành, yêu cầu Bối Nhĩ công quốc trong vòng một tháng bất luận thế nào cũng phải tìm ra thủ phạm.”

“Nếu như tìm không được.” Nói đến đây về mặt của Lịch Khắc lộ ra một nụ cười cổ quái, “Những ngày tháng tốt đẹp của Bối Nhĩ gia tộc sợ rằng cũng sắp chấm dứt rồi.”

Trần Sâm hít sâu một hơi, nếu chính như vậy cũng không phải không có cách cứu vãn tình thế, hẳn lúc đầu, giả bộ không thèm để ý sự tình trên, nói: “vậy ở tình cảnh này các ngươi còn có tâm trạng đi Lục Quang sâm lâm săn ma thú sao?”

Lịch Khắc trên mặt tỏ ra buồn bã, nói: “Ta cũng không nghĩ đến sẽ làm như vậy, nhưng mà sự việc đã xảy ra rồi, lý do chúng ta phải đi đến đây, phải biết rằng hiện tại ở đế đô tình hình cực kỳ không ổn, bởi vì chuyện tình liên tiếp xảy ra, nên hoàng thất, quân bộ cùng than thánh giáo đình làm đế đô rối loạn ngất trời, tình trạng này giống như mỗi người ai cũng có thể là thủ phạm. Lúc này mọi người đều hiểu, người biểu hiện càng trấn định, lại càng không bị hiềm nghi, chúng ta bị phái đến đây tuy khiến cho phủ bá tước độ an toàn bị giảm thấp nhưng chúng ta vẫn phải đi.”

Trần Sâm nói: “Như vậy mục đích của các ngươi là, chỉ có thể sẵn được thứ gì đó các ngươi mới có thể quay về sao?”

Lịch Khắc gật đầu nói: “Đúng vậy, tuy muốn ở nhà bảo vệ bá tước đại nhân, nhưng vì không muốn bị người ta hiềm nghi, chúng ta chỉ có biện pháp đi Lục Quang sâm lâm, lý do là như vậy, Nếu như Trần Sâm đại nhân sẵn lòng bán những thứ này cho chúng ta, bất luận bao nhiêu tiền chúng ta cũng đều vui lòng mua.”

Trần Sâm trái lại biết ý tứ của Lịch Khắc, hẳn chính là muốn đem chỗ da lông ma thú này trở thành chứng cứ, sau đó nhanh chóng trở lại đế đô.

“Như vậy đi,” Trần Sâm cân nhắc một chút sau đó mới nói, “Ta cùng Annie tiểu thư cũng từng gặp mặt một lần, ta nên giúp nàng chuyện này, coi như ta tặng cho các ngươi vậy, nhưng ta có một điều kiện, ta muốn các ngươi phải giúp ta một chuyện?”

“Giúp đỡ?” Lịch Khắc trong mắt hiện lên một chút cảnh giác, nhưng vẫn nói: “Giúp chuyện gì?”

“Mang theo ta cùng đi đế đô” Trần Sâm nhân nhạ nói, “Bởi vì ta đột nhiên cảm thấy, sự kiện sát nhân tại đế đô đúng là một màn kịch hay để xem”

Lịch Khắc ngây cả người, gật gật đầu đáp ứng, Trần Sâm quay đầu lại cùng Đan Ni Nhĩ Tư liếc mắt, cả hai đều thấy vẻ lo lắng trong nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mục Đích.

Ánh nắng mùa thu nhân nhạ rơi trên mặt đường, trên con đường độc đạo này, một đoàn kỵ sỹ ăn mặc thật là đẹp dễ dàng hành quân, ở giữa đoàn xe là một xe ngựa chở đầy da lông ma thú, mà ở phía sau xe chính là Trần Sâm với Đan Ni Nhĩ Tư.

Dọc theo đường đi Trần Sâm yên lặng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đem hắc sắc trường kiếm ra ngắm nghía, Đan Ni Nhĩ Tư nhìn chăm chú vào hắc nghi hoặc hỏi: “Lẽ nào ngươi không có chút nào lo lắng?”

"Lo lắng, " Trần Sâm khẳng định nói: “Chỉ là, ta nghĩ có điểm gì đó kỳ lạ mà thôi.”

Đan Ni Nhĩ Tư nói: "Đây ý tứ gì?"

Trần Sâm giờ thanh kiếm hắc sắc trong tay nghiêng đầu nói: “Lẽ nào ngươi quên rồi sao? Chỉ có ta và ngươi hai người sống sót trong sự kiện lần đó, thậm chí là cũng không quá khoa trương mà nói là chúng ta đã đem địch nhân đánh cho nước chảy hoa rơi, thế nhưng ngươi không chú ý tới vấn đề gì sao?”

Đan Ni Nhĩ Tư hỏi: "Chú ý tới cái gì?"

"Thì thế, " Trần Sâm vỗ vỗ lưng ngựa, "Thời gian chúng ta bị tập kích, tuy rằng kỵ sỹ gia tộc đã chết đi mười hai người, thế nhưng xét cho cùng là mỗi kỵ sỹ đều từ chiến đến cùng mới hy sinh, đến mãi tới cuối cùng cũng không có kỵ sỹ nào chết mà biến thành ‘thây khô’, như vậy thì kẻ đánh lén chúng ta và kẻ đánh lén các quý tộc khác có đúng là cùng một bọn không? Hay là, đây chỉ là tranh giành quyền lực giữa các thế lực?”

Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu nói: “Đúng là không giống, bất quá chẳng có thể nói ra được điều gì?”

Trần Sâm sờ sờ mũi, cúi đầu nói: “Không thể nói mình bạch điều gì, thế nhưng chỉ ít khả năng có thể khẳng định, tựa hồ có người muốn quấy đảo cả đế đô, ta nghĩ mục đích của bọn họ là vậy, có lẽ phụ thân ta đã sớm biết điều này, còn chúng ta thì không nên để cho bất cứ người nào biết được tin tức chúng ta bình yên trở về đế đô, bằng không những người bày ra trò chơi tí mỉ này sẽ không hứng thú hành động.”

Đan Ni Nhĩ Tư suy nghĩ một chút, bật cười, đế quốc đệ nhất võ giả tựa hồ đối với trò chơi này cũng tràn ngập đủ loại hứng thú a.

Cứ bàn tán tào lao như vậy hết ngày này sang ngày khác, trời cũng đã sang thu, nên ruộng đồng cũng thu hoạch xong, bọn người Trần Sâm cũng không vào thành nghỉ ngơi, mà chỉ tùy tiện tìm một khoảng đồng ruộng trống trải cắm trại đóng quân.

Trong toàn bộ quá trình hành quân, Trần Sâm phát hiện đội tư quân của Thán tây gia tộc có tổ chức cực cao, tựa hồ đã quen với sinh hoạt hành quân đã

ngoại, giống như là từ quân đội xuất thân, hay nói một cách khác cũng giống như là đội quân giặc cướp vậy, lẽ đương nhiên Trần Sâm không có vạch trần ra điểm này, chỉ là đối với Thần Tây gia tộc vì sao lại có loại tư quân đầy thực lực này có điểm nghi hoặc mà thôi.

Ban đêm, đang ngồi cạnh lửa trại tâm sự hơi buồn chán, Lịch Khắc đã bùng tới hai chén canh thịt hầm.

Trong khoảng thời gian đi chung này. Lịch Khắc đã biết, thoát nhìn đây là một ma pháp sư rất lợi hại, nhưng lại không có phách lối kêu căng, cho nên bây giờ trước mặt Trần sâm cũng không còn gò bó mất tự nhiên nữa.

Chỉ thấy hắn ngồi xuống bên cạnh Trần Sâm, đem chén canh thịt hầm nhét vào tay Trần Sâm mới nói: "Trần Sâm đại nhân, ngày mai phỏng chừng có thể đến cảnh nội đế đô, không biết các người là muốn đi gặp tiểu thư nào? Hay còn có làm việc chi nữa không?"

Trần sâm cười cười, nói: "Cũng không có chuyện gì muốn làm, chỉ là đối với sự kiện lần này tương đối cảm thấy hứng thú mà thôi, ta nghĩ chính chờ chúng ta điều tra xong, rảnh rồi sẽ đến thăm Hoa-lệ-na tiểu thư ôn chuyện cũ a, ta trước hết là không muốn Hoa-lệ-na tiểu thư biết Trần Sâm ta đã tới đế đô."

Lịch Khắc cũng không phải kẻ ngu dốt, hắn gật đầu nói: "Đây là đương nhiên, chúng ta căn bản là không biết, không nói có người đến đế đô, Hoa-lệ-na tiểu thư tự nhiên cũng sẽ không hỏi, chỉ là vô luận thế nào, nếu như gặp phải chuyện gì phiền toái, Trần Sâm đại nhân người có thể tìm đến bá tước phủ tìm ta, trong phạm vi năng lực ta có thể. Nhất định tận lực hỗ trợ."

"Đây là người nói đấy nha," Trần Sâm vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Nếu như được, người có thể giúp chúng ta hai người tiến nhập đế đô, mà không làm cho bất luận kẻ nào chú ý, không biết người có thể giúp ta được không?"

Lịch Khắc lo lắng một chút nói: "Cái này thì cũng không khó, chỉ cần hai người có thể hạ mình một chút, thay tư quân phục của phủ bá tước, thì việc vào đế đô cũng không phải không được."

Trần Sâm cười cười, rốt cuộc tiếp nhận hảo ý của hắn, kỳ thực với thân thủ của Trần Sâm và Đan Ni Nhĩ Tư mà nói, muốn vào đế đô căn bản là không gặp phải vấn đề gì, thế nhưng then chốt là, hai người đã vào lục quang sâm lâm tu luyện sáu năm, tình hình của đế đô căn bản là không biết gì, cứ như vậy tùy tiện xông vào, thì một điểm chỗ tốt cũng không có.

Sáng sớm hôm sau, Lịch Khắc phái người đem cho Trần Sâm hai bộ tư quân phục, tuy là không có mới lắm, nhưng khi mặc vào cảm giác cũng không tệ.

Nhưng mà, tuy rằng là vậy, khi khởi hành, Lịch Khắc chính bản thân dẫn dò một ít qui luật.

"Mời các người nhất định phải chú ý," Lịch Khắc biểu tình rất nghiêm túc, "Tuy rằng, rốt cuộc ta không biết hai vị muốn làm chuyện gì, thế nhưng ta tin tưởng các người sẽ không làm bất cứ chuyện gì có hại cho đế quốc, cho nên ta nghĩ cũng nói cho các vị một chuyện, mặc kệ thế nào, bên trong đế đô nhất định là không nên gây rối, bởi vì ta mới phái người về đế đô dò la tin tức, biết được một tình huống mới, đó là khi chúng ta ly khai được nửa tháng, đã chết thêm ba quý tộc và một ít dân thường, ta đoán là thần thánh giáo đình đã bắt đầu nhúng tay vào chuyện này rồi, cho nên nếu tại đế đô hai vị có động thái quá lớn, thì rất có khả năng trở thành nghi phạm đó."

Dừng lại một chút, Lịch Khắc nói tiếp: "Tuy rằng, ta tin tưởng Trần Sâm đại nhân thân thủ nhất định là không sợ đế đô trị an quân, nhưng mục đích của các người là tới đây điều tra thôi, như vậy nếu xảy ra xung đột với trị an quân chỉ sợ là cũng không phải chuyện tốt."

Trần Sâm và Đan Ni Nhĩ Tư liếc mắt nhìn nhau, rất hiểu, Lịch Khắc cũng không phải là kẻ ngu dốt, nghe Trần Sâm nói đối với sự kiện thăm sát ở đế đô có chút hứng thú, giải thích này khiến hắn không tin tưởng, bất quá là hắn thông minh biết rõ thị phi như vậy, thế nhưng hắn cũng không quan tâm, chỉ là tối hậu thì cảnh tình Trần Sâm mà thôi.

Đây đúng là một người thông minh.

Lúc này Trần Sâm đánh giá Lịch Khắc, đi qua vỗ vỗ bờ vai hắn, Trần Sâm nói: "Người cũng đừng quá lo lắng, mặc kệ chúng ta rốt cuộc làm cái gì, nhưng mục đích cuối cùng cũng là điều tra sự kiện ám sát ở đế đô thôi, điểm này thì người cũng không cần phải hoài nghi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đế Đô Áo Đức

Sáng tinh mơ, cửa thành đế đô Áo Đức ngựa xe như nước.

Là một đế đô của đế quốc Norah, ở vài vùng phụ cận xa gần không đảo đều biết đến đế đô Áo Đức nổi tiếng.

Áo đức nằm ở phía đông thuộc Norah, toàn bộ thành phố bị chia làm bốn bộ phận. Hoàng cung tọa lạc ở khu vực phía tây, thần thánh giáo đình ở khu vực phía bắc, phía nam là khu vực thuộc Bồ Lý Á quý tộc. Thế nhưng tại đế đô khu vực phía đông mới là nơi phát triển sầm uất về thương nghiệp vì vậy quân đội đồn trú hay dân thường tất cả đều tập trung tại nơi này.

Cho nên đó cũng là lý do đơn giản dẫn đến sự phân chia thân phận. Đi ở trên đường ở đế đô chỉ cần nói ra nơi ở của bản thân thì có thể nhận lấy đủ loại ánh mắt, hoặc khinh bỉ hoặc tôn kính hoặc thành kính cũng không phải trường hợp hiếm.

Thế nhưng tất cả đều chỉ là nói rõ một vấn đề, đó chính là Áo Đức rất phồn hoa, tuy rằng không dám nói phồn hoa nhất toàn bộ Hải Vân đại lục, thế nhưng nếu như nói rằng là một trong những thành thị rất phồn hoa, sợ rằng cũng sẽ không có ai có ý kiến gì.

Bất quá, hiện tại ở cửa thành có một điều gì đó khiến cho sự phồn hoa có sự âm u.

"Vì sao? Vì cái gì ta không thể rời khỏi? người biết hay không ta đây có rất nhiều lương thực nếu như không vận chuyển về tây lục, đợi lâu quá ta không biết mất bao nhiêu tiền, đại nhân mong ngài cấp cho ta ít mặt mũi a!"

Cửa thành rộng lớn ngăn chặn bằng hàng rào gỗ chỉ còn lại có một chỗ hở cỡ một chiếc xe ngựa, thế nhưng vào lúc này cũng chỉ được phép vào không cho phép ra.

Mà hiện tại, một người đáng chấp thương nhân đang ở cửa thành cùng tên lính giữ cổng đàm phán, hần một bên lau cái trán đầy mồ hôi, một bên lấy ra một nắm kim tệ muốn nhét vào trong tay tên lính.

Tên lính lạnh lùng nghiêm mặt đẩy nắm kim tệ thương nhân kia ra, sau đó chỉ cái cáo thị dán cách đó không xa nói: "Thấy cái cáo thị đó không? Chỉ được phép vào không cho phép ra, cái lệnh cấm này tại đế đô đã dán ra nửa tháng rồi, nếu như ta nhớ không lầm, mười ngày trước người muốn vào đế đô ta cũng đã cảnh cáo người rồi, cấm lệnh không thể dỡ bỏ trong thời gian nhanh như vậy, thế nhưng chính người không tin, lại cứ muốn vào ra, bây giờ không được rồi, mỗi ngày đều lại cầu ta cũng vô dụng, nếu ta vì quyền lợi mà thả người đi ra, người biết hậu quả ra sao không hả?"

Nhà buôn ngây cả người, thất thần lắc đầu.

"Sát!" tên lính coi giữ vẫn như cũ lạnh lùng nghiêm mặt, "Nếu như ta để một người đi ra ngoài thôi, ta cũng chết chắc rồi, người nói ta sẽ vì một chút kim tệ của người mà đánh mất tính mệnh sao?"

Nói xong, tên lính coi giữ không hề nhìn người thương nhân, mà là xoay người nhìn vào những người muốn đi đế đô nói: "Các người có nghe hay không? Đế đô hiện tại đang thực thi bế môn giới nghiêm, chỉ được phép vào không cho phép ra, các người tự mình cân nhắc cho rõ ràng đi, đừng để đến lúc không ra được đế đô thì các người đừng oán trời trách đất."

Nghe được những lời này của hần. Những người vội vã muốn vào đế đô đều tựa hồ dừng lại một chút ngoại trừ một số người ở ngoài có việc gấp muốn vào đế đô. Những người khác đều có phần do dự muốn đứng lên.

Làm nghề buôn, thời gian rất quan trọng, bởi vì cùng là một thứ đồ vật như vậy nhưng tại các thời điểm khác nhau giá trị cũng khác nhau. Một loại ngày hôm nay giá trị nửa kim tệ gì đó, có thể ngày mai giá đến năm kim tệ hoặc cũng có thể trở thành vật bỏ đi. Mà đế đô hiện ra quy định chỉ cho phép vào không cho ra làm cho các thương nhân truy cầu lợi ích trở nên lưỡng lự muốn đứng lên.

Còn một số người không có chuyện gì, chỉ muốn đến đế đô du ngoạn ngắm cảnh nghe tình trạng đế đô như vậy giống như là gặp phải quỷ xoay người trong chớp mắt bỏ chạy. Dù sao du ngoạn cũng là du ngoạn ai lại nguyện ý đến nơi nguy hiểm.

Vào lúc này chỉ thấy xa xa trên đường truyền đến một hồi tiếng vó ngựa. Tên lính coi cổng thành vừa mới nói khi nãy nhủ nhủ mảy, phát tay cho hơn mười binh lính bình thường phía sau nhất tề ngừng lại, lãnh đạm hướng vũ khí giới bị về hướng có tiếng vó ngựa truyền lại.

Nhóm những người muốn vào đế đô dường như cũng cảm thụ được cái gì đó, từ giữa đường họ biết điều lùi lại sang hai bên trái phải đường lớn để lộ ra khoảng đất trống.

Rất nhanh một đội kỵ binh từ phía xa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, Cho đến khi nhìn được trang phục cùng cờ xí, gương mặt tên quân coi thành mới hòa hoãn trở lại. Hần phát tay cho binh lính hạ vũ khí xuống sau đó hần tiến tới vài bước.

Một người thuộc toán kỵ binh phía trước tựa hồ cũng nhìn thấy quân coi thành, hần dừng đội ngũ lại sau đó nhảy xuống ngựa mang theo tiểu ý hướng về cửa thành đi tới, vừa đi vừa nói chuyện: "Khắc Lợi Phu, tiểu tử người định chuẩn bị một loạt trường thương tới đón tiếp lão bằng hữu của người sao?"

Tên quân coi thành được gọi Khắc Lợi Phu thân nhiên cười nói: "Lịch Khắc, người không phải đi lục quang rừng rậm rồi sao? Làm sao lần này còn không đến nửa tháng đã trở lại hả?"

Lịch Khắc bĩu môi, chỉ vào toa xe phía sau một con ngựa nói: "Nha, điều này, lẽ nào người cho rằng với tình trạng đế đô hiện tại, bá tước đại nhân của ta vẫn còn có hứng thú mang theo mãnh thú đi đấu thú trường đánh cuộc sao? Đó là lý do vì sao ta lần này cũng chỉ là đang ở phía ngoài rừng rậm chuẩn bị xong một chút hàng hóa đã trở về. Dù dùng qua mùa đông năm nay thì tốt rồi.

Khắc Lợi Phu gật đầu, cảm thán nói: "Cũng là vì tình trạng đế đô bây giờ, còn có người nào có hứng thú tới đấu thú trường, những quý tộc quan to..."
Nói đến đây, hần lắc đầu, thờ dài một hơi.

Cảm giác được sắc mặt hần biến hóa, Lịch Khắc trên mặt thoáng co quắp lại một chút, sau đó mới thấp giọng hỏi: "Lần này, là ai?"

Khắc Lợi Phu xoay người nhìn xung quanh một chút, rồi hạ thấp giọng nói: "Cái khác về hai người không nói cũng được, trên cơ bản đều là tiểu quý tộc, thế nhưng trong Lạc Khắc thân vương mấy ngày hôm trước cũng đã xảy ra chuyện."

Lịch Khắc trầm mặc chỉ chốc lát, rồi trầm giọng hỏi: "Như vậy, bá tước phủ chúng ta..."

"Không có việc gì!" Khắc Lợi Phu rất nhanh cắt đứt câu hỏi của hắn, "Bá tước phủ các ngươi đến nay cũng không có xảy ra vấn đề gì, nhưng thật ra ta nghe nói có mấy người người hầu mất tích rồi, thế nhưng chưa hẳn đại sự gì"

Lịch Khắc gật đầu nói: "như vậy đi, ta về trước có gì sau hãy nói, tối nay chờ người thay ca chúng ta đi tìm một chỗ uống rượu."

Khắc Lợi Phu cười khở lắc đầu nói: "Coi như hết, người cũng không phải không biết chúng ta, lúc này gần đây trên cơ bản cũng không có chuyện thay ca, coi như là có nhân rồi cũng phải ở tại quân doanh bên trong không được ra ngoài, thật ra ta hiện tại bắt đầu hâm mộ người rồi, sớm biết như vậy lúc đầu ta theo người cùng đi làm tư quân nhà quý tộc rồi."

Lịch Khắc ha hả cười, cũng không nói tiếp, mà là xoay người dùng tay ra hiệu cho kỵ binh theo sau.

Rất nhanh kỵ binh đều tới gần cửa thành, giữa đội ngũ một chiếc xe ngựa được đẩy hiện ra, Khắc Lợi đi qua đi lại trong miệng cảm thán: "Lão Thiên a... , Lịch Khắc các ngươi lần này thu hoạch không nhỏ a! Ma lang! mất Xích hùng! Còn có tiểu ngọc hồ! Những ma thú này rốt cuộc chỉ các ngươi chỉ dùng để lấy một ít tài liệu rồi trở về sao?"

Lịch Khắc sừng sốt, cái trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh, chết tiệt! Thế nào lại có thể quên điểm này, những ... này ma thú đều là ở chỗ sâu trong lục quang rừng rậm, thế nào khả năng trong nửa tháng đã về mà bắt được nhiều như vậy? Hơn nữa tư quân gia tộc còn không có bắt luận tổn thất cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Can Thiệp.

Khắc Lợi Phu nhìn xuống phía dưới, nét mặt ban đầu là kinh ngạc, rồi từ từ biến thành khiếp sợ, làm một người lính canh gác, những năm gần đây Khắc Lợi Phu kiểm tra không biết bao nhiêu là hàng hóa của thương nhân, cũng tiếp xúc không ít với quý tộc tư quân đi lục quang sâm lâm, với nhãn lực kinh nghiệm đó có thể thấy được rằng, ở đây có rất nhiều hàng hóa không phải là hàng mới, mà là tồn trữ đã nhiều năm. Lại còn có một ít da lông là của ma thú không thể nhận ra, khả dĩ có thể phán định một câu là từ trước tới giờ không có ai có thể bắt được nhiều da lông ma thú như vậy.

Khó tưởng tượng, như vậy một đội quân một trăm người tư quân, tồn không đầy nửa tháng thời gian, không có một người tử nạn, có thể làm được điều này sao?

Khắc Lợi Phu nhìn Lịch Khắc với ánh mắt bất thiện, thậm chí có thể nói, có điểm gắt gỏng, hần trừng mắt nhìn Lịch Khắc, trầm giọng hỏi: "Lão bằng hữu, mấy thứ này thật là chính các ngươi săn được sao? Người sẽ không có lừa gạt Khắc Lợi Phu ta chứ?"

Lịch Khắc cười khở một chút, nói: "Quên đi, người đã nhìn ra ta cũng không phủ nhận, mấy thứ này là ta mua của người khác, ta lo lắng sự an nguy của bá tước phủ, cho nên phải tìm biện pháp nhanh nhanh trở về, ta nghĩ là người cũng có thể hiểu được điều này mà."

Khắc Lợi Phu "Hừ," một tiếng, rồi nói: "Mua lại? Người cũng biết, trong đế quốc Nặc Lạp (Norah) của chúng ta căn bản là không có dòng binh đoàn, hay là nói cho dễ hiểu là không có ai có năng lực săn một số lượng lớn ma thú quý hiếm để lấy da lông, ngoại trừ là năng lực của các gia tộc quý tộc, thì ... giải thích thế nào về số lượng lớn da lông ma thú này đây hử?"

Nói đến đây, Khắc Lợi Phu nhanh chóng lui lại phía sau vài bước, rút trường kiếm bên hông ra, nói: "Lão bằng hữu, tình hình của đế đô hiện giờ rất nghiêm trọng, vào thời điểm trong yếu này, người còn muốn lừa dối ta sao, người tốt bụng quá nhỉ? Nói cho ngay, Lịch Khắc đại nhân người không có đem ta để trong lòng, cho rằng có thể hồ lộng ta dễ vậy sao?"

Trên mặt Lịch Khắc ra dáng tươi cười hơi xấu hổ đứng lên, không phải là hần sợ ý, mà là hần cho rằng Trần Sâm là một ma pháp sư rất lợi hại, nên có săn được nhiều da lông ma thú là cũng phải thôi. Hơn nữa, hần vẫn lo lắng cho tình thế của bá tước phủ, cho nên cũng không có điều tra kỹ về đám ma thú này, bây giờ gặp chuyện, hần chưa chuẩn bị tâm lý tốt, trong lúc nhất thời căn bản là không ứng phó kịp.

Sắc mặt Khắc Lợi Phu lạnh xuống, nếu chuyện này, bình thường phát hiện, căn bản hần cũng không truy cứu, huống chi, còn phải nể mặt mũi của tài chính đại thần đế quốc. Thế nhưng, bây giờ là thời khắc mẫn cảm, tình hình bất an, hần cũng không dám tùy tiện.

Tình thế bỗng nhiên thay đổi, lão bằng hữu đã biến thành đối thủ, sẽ phải ác chiến một trận thôi.

"Chờ một chút!"

Từ phía sau Lịch Khắc truyền đến một thanh âm của một thiếu niên rất trẻ, thấy một người phóng ngựa ra từ kỵ binh đội, sau đó tiến tới ngay trước mặt hai người, mặt nở một nụ cười thật tươi, đó hiển nhiên chính là Trần Sâm.

Thấy hắn đi ra, trong lòng Lịch Khắc trĩu xuống, nguyên hắn đã an bài đem Trần Sâm và Đan Ni Nhĩ Tư chuẩn bị tiến vào để đồ, thế nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, biến thành tình thế này.

"Khắc Lợi Phu trưởng quan đại nhân, phải không?" Trần Sâm cười cười, "Xin lỗi, đã ngắt lời đối thoại của hai vị, bất quá, những... da lông ma thú này, từ đâu mà có, ta có thể giải thích."

"Giải thích cái gì?" Khắc Lợi Phu cảnh giác nhìn hắn, thiếu niên trước mắt, mới nhìn thấy khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đang mặc tư quân phục của Thần Tây gia tộc, giống như một tiểu nhân vật của địa phương nào đó, mà... có thể giải thích xuất xứ của da thú này sao? Đừng nói giỡn!

Trần Sâm chăm chú nhìn hắn, thấp giọng nói: "Kỳ thực, mấy thứ này đều là ta săn được."

Khắc Lợi Phu ngậy người nửa ngày, đột nhiên bật lên tiếng cười rộ, hắn vừa cười vừa nói: "Lịch Khắc, nếu như ngươi sợ ta truy xét ngươi, thì ngươi cũng không đem một tiểu tử ra hồ lộng ta chứ? Hắn có thể sao? Bớt nói giỡn! Nếu mà phải đi một vạn năm nữa, muốn có được chùng này da thú, cũng phải tốn không ít tiền bạc, thế nhưng, là hắn! một tiểu hài tử có khả năng săn được da lông ma thú này sao, sợ rằng mọi người ở đây cũng không có ai tin được, huống chi là ta?"

Lịch Khắc nhìn Trần Sâm, cười khổ mà nói: "Thế nhưng... thế nhưng... Hắn là một ma pháp sư..."

Khắc Lợi Phu nhếch miệng một cái, nhìn Trần Sâm từ trên xuống dưới vài lần, hỏi: "Nếu các hạ nói các hạ là ma pháp sư, như vậy xin hỏi sư phó các hạ là vị nào? Mang Duy pháp sư? Đan Ni pháp sư? Hay là Cát Nạp Duy Phu pháp sư?"

Trong miệng Khắc Lợi Phu nói ra vài người, là những ma pháp sư danh tiếng tại Nặc Lạp đế quốc, thế nhưng ngoài Mang Duy pháp sư, thì Trần Sâm cũng không có nhận ra ai, bất quá hắn cũng không ngại, trái lại mỉm cười trả lời: "Trần Sâm, ngươi hãy nhớ kỹ, tên ta chính là Trần Sâm, bất quá ngươi cũng đừng có suy nghĩ lắm gì, trên hải vân đại lục này có hay không tên ta tồn tại, hay là bất cứ địa phương nào cũng không có tư liệu về ta đâu, dù là một điểm nhỏ nhất?"

Khắc Lợi Phu trầm mặt xuống, cũng nói qua là hắn không phải là hạng người không có kiến thức, lịch duyệt, ngược lại, tại đế đô làm lính canh gác nhiều năm qua, gặp không ít nhân vật, người nào ở đâu, làm gì, cơ bản là hắn có thể nhớ biết qua.

Thế nhưng, hắn nhìn thiếu niên trước mặt tự xưng là Trần Sâm, bình tĩnh, bình thản, vẻ mặt mỉm cười, cơ thể cuộn cuộn cơ bắp, rắn chắc, bên hông còn lộ ra một thanh trường kiếm, được rồi, hắn phải thừa nhận, thiếu niên này rất có khí độ, đó là khí độ của một võ giả không phải là khí độ của một ma pháp sư.

Khắc Lợi Phu lắc đầu, chậm rãi nói: "Được rồi, vị tiên sinh này, ta thừa nhận ngươi có thể là một người rất mạnh, thế nhưng ngươi cũng không nên nói mình là một ma pháp sư, ta nghĩ, hay ngươi cố tình vũ nhục trí phán đoán của ta, còn về thực lực của ngươi để săn được da lông ma thú này, phải để tự ta khảo giáo một phen mới biết được."

Nói xong, Khắc Lợi Phu chậm rãi đem thanh trường kiếm rút ra khỏi vỏ, hoành ngang trước mặt Trần Sâm, Lịch Khắc biến sắc, thế nhưng rồi lại không biết nói cái gì cho phải.

"Ngươi, là một quân nhân có trách nhiệm, đầu tiên cho phép ta đối với ngươi biểu đạt một điểm kính ý." Trần Sâm mỉm cười nói: "Bất quá, ta cũng không có lừa ngươi"

Vừa nói xong, lòng bàn tay Trần Sâm lộn lên một cái, một con hỏa long nhỏ xuất hiện trên không trung, không ngừng xoay lộn chung quanh, bất quá rất nhanh, hắn lại nắm chặt bàn tay, con hỏa long lại tiêu thất trong lòng bàn tay mặt của hắn.

Tiếp đó hắn đi qua, vỗ xuống tay cầm kiếm của Khắc Lợi Phu, thấp giọng nói: "Được rồi, vị đại nhân này, ta một điểm cũng không có ý tứ gì, ta chỉ thuần túy là muốn vào đế đô mà thôi, nếu như ngươi nguyện ý giúp ta, sau này nhất định ta sẽ nhớ kỹ cái ân tình này."

Khắc Lợi Phu nhìn Trần Sâm đáng tươi cười, nhãn thần từ hoài nghi biến thành tôn kính, hắn khom người thi lễ rồi nói: "Trước hoài nghi ngài, là ta sai lầm, nếu ngài là một ma pháp sư cường đại, tự nhiên có thể vào lục quang sâm lâm để săn mấy thứ này."

Trần Sâm nở nụ cười: "Nói như vậy, hắn là chúng ta có thể đi vào rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Du hí.

Khắc Lợi Phu chân chờ chốc lát, mới nói: “Người muốn vào, tự nhiên là không thành vấn đề, chỉ là...”

Trần Sâm lắc đầu nói: “Người không cần lo lắng, ta tự nhiên hiểu quy củ, ta cũng không muốn làm khó cho người, ta muốn đi đấu thú trắng, và có thể tạm ở đây, nghe nói nơi đó là khách phòng xa hoa nhất đế quốc, nếu như người cần giải thích gì, thì tùy thời có thể tìm ta ở đó.”

Trên mặt Khắc Lợi Phu khôi phục vẻ bình thường, hắn gật đầu nói: “Đã như vậy, ta sẽ không làm trở ngại hành trình các người, nhất định sẽ bãi phòng các người ở đấu thú trắng, đến lúc đó, mong các người phối hợp nhiều hơn.”

Trần Sâm gật đầu, quay sang Lịch Khắc đánh mắt, ngay lập tức lui vào bên trong đội ngũ kỵ binh.

Chung quanh cũng không có người khi họ nói chuyện, khi Trần Sâm dùng ma pháp cũng không có ai thấy được, cũng không có gây rối gì, cho nên mọi người cho rằng đây là giữa quý tộc gia cùng với thủ thành quân có chút đụng chạm nhỏ, nên không ai chú ý.

Rất nhanh chóng, ngay sau khi Khắc Lợi Phu ra ý, hàng rào bằng gỗ đẩy ra một chút, tức thì Thân Tây gia kỵ binh lập tức nhập thành, lát sau, cửa thành khôi phục lại như cảnh tượng ban đầu.

Nhìn thân ảnh kỵ binh đội đi xa, Khắc Lợi Phu chỉ lo lắng chốc lát, sau đó đem nhiệm vụ trông coi cửa thành giao lại cho sĩ quan phụ tá, còn hắn, thì phóng ngựa chạy vội về hướng quân bộ.

“Á... Trần Sâm thiếu gia” Đan Ni Nhĩ Tư kỵ sĩ hiển nhiên đối với lời xưng hô mới này hơi ngượng miệng, nhưng do hành động lần này của Trần Sâm, hơi khó hiểu, nên hỏi: “Tại sao người lại phải chạy ra ngoài giải thích? Không phải là chúng ta muốn che dấu tung tích sao?”

Trần Sâm vỗ tay nói: “Hiện tại, lẽ nào chúng ta không che dấu tung tích? Thế nhưng người đừng quên, lúc trước ta được gọi là ‘trạch nam’ là một thiếu gia quý tộc, chỉ tham gia tụ hội quý tộc một lần duy nhất, hơn nửa đã sáu năm qua biết bao thay đổi, ta phòng chừng cả đế đô ngoại trừ phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân của ta ra, thì không có ai có thể nhận ra được ta... Chỉ cần không xuất hiện với thân phận của gia tộc, sẽ không có ai đoán ra được, còn ở đấu thú trắng, thì chỉ là Trần Sâm pháp sư, chứ đâu phải là thiếu gia quý tộc đi đến thánh địa không tưởng cần y vẫn được (đi chữa bệnh...) , thiếu gia Á lịch khắc tử”

Đan Ni Nhĩ Tư lắc đầu cười khổ: “Ý tứ của người nói như vậy là, ta không nên đi theo người phải không?”

“Điều không phải không nên theo ta, mà là ta nghĩ, đế quốc đệ nhất võ giả, Đan Ni Nhĩ Tư lão sư nhà người có thể ẩn dấu một chút, không lộ mặt, có như vậy, trò chơi này mới càng ngày càng hứng thú” Trần Sâm sờ sờ mũi, “Người không được quên, đối với trò chơi lần này tại đế đô mà nói, người thấy hứng thú, với ta còn là hứng thú nhiều hơn, huống chi, ta tuy là có thể từ lục quang sâm lâm đến đây, thế nhưng cũng không ngu xuẩn cho rằng mình không cần sự bảo hộ của người, nếu như ta đoán không có sai, phụ thân đại nhân ra lệnh cho người, đem ta ‘bình yên’ từ lục quang sâm lâm về đến phủ công tước, cho nên người cũng không cần phải về phủ công tước trước, người cũng phải thỉnh thoảng nghe một chút kiến nghị của ta chứ?”

Đan Ni Nhĩ Tư bật cười, có phải là quá thông minh sắc sảo, có điểm quá phận “Chủ nhân”, có nhiều chuyện thú vị xảy ra trong thời gian này, hắn có ý đi lui sau vài bước, nhìn vào bóng dáng Trần Sâm, thì thầm nói: “Là người thừa kế gia tộc, không biết là người gây ra cho ta bao nhiêu là rắc rối, hoa lệ hí kịch đây chứ?”

Nói xong, Đan Ni Nhĩ Tư lùi một chút dây cương, con ngựa hoang mới thuần phục chạy sang một hướng khác.

Tại đội ngũ tiền phương, Lịch Khắc thấy một màn phóng ngựa chạy đi này, chạy tới vội hỏi: “Trần Sâm đại nhân, người hầu của người làm sao vậy?”

“Không có việc gì, ” Trần Sâm cười nói, “Chỉ là ta phân phó hắn đi làm một chút việc mà thôi, phòng chừng đêm nay hắn sẽ quay lại gặp ta, còn phần ta, thấy không tiện cùng người đi bá tước phủ, cho nên ta thấy là nên từ biệt ở đây, nếu người rảnh có thể tới đấu thú trắng tìm ta, ta phòng chừng có thể tại đế đô du hí một thời gian.”

Lịch Khắc gật đầu, nói: “Cái này là tự nhiên rồi, chờ ta sắp xếp xong công việc, nhất định sẽ đến bãi phòng người.”

Trần Sâm nở nụ cười: “Nói cái gì bãi phòng bất bãi phòng, lúc rảnh rồi tới tìm ta là được, bất quá trước khi đi ta sợ rằng còn phải phiền phức người vài chuyện.”

Lịch Khắc gật đầu, nói: “Người có gì cứ phân phó..”

“Chuyện thứ nhất, khi về tới bá tước phủ, vô luận thế nào người cũng không nhắc tới thân phận của ta, nếu như ngày sau bá tước đại nhân có biết được, thì người cũng phủ nhận là không biết.” Trần Sâm nói xong, nhìn hắn, là thân binh đội trưởng hắn là hắn đủ thông minh hiểu được ý tứ này.

Quả nhiên, Lịch Khắc suy nghĩ một chút nở nụ cười, nói: “Cái này là tự nhiên, từ hôm nay chúng ta có gặp lại, người không thừa nhận thân phận, vậy ta vẫn như cũ là cái gì cũng không biết.”

Trần Sâm gật đầu, sau đó có điểm xấu hổ nở nụ cười một chút nói: "Chuyện thứ hai, có thể hay không cho ta mượn một số kim tệ, ta nói muốn đi đấu thú trảng dùng chân, thế nhưng người cũng biết, ta trên người một đồng cũng không có, ta cũng không tưởng tượng ra là có thể làm kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ tại đấu thú trảng a."

Lịch Khắc ngậy ra một lúc, ha ha nở nụ cười, hắn vừa cười vừa cời xuống bên hông một cái túi rồi giao tận tay Trần Sâm, nói: "Trong này có đại khái khoảng trên hai trăm kim tệ, phỏng chừng cũng đủ cho người ở trong đấu thú trảng một tháng, nếu như thiếu thì có thể truyền tin tức đến, ta coi như là đập nổi bán sắt cũng đem tiền đến cho người a."

Nói xong hắn sợ Trần Sâm xấu hổ, vội vàng phát tay mang kỳ binh đội lỵ khai.

Trần sâm cười khò một chút...

Trước đây chỉ biết, là một xu tiền có thể làm hại chết một anh hùng hào hán, chính ngày hôm nay hắn cảm nhận được điều này, ở công tước phủ thì ăn mặc không lo, trong lục quang sâm lâm chỉ có tự lực cánh sinh, thế nhưng ngày hôm nay, tạm thời dứt bỏ đi cái thân phận quý tộc đại thiếu gia, không nghĩ tới là gặp ngay phải nan đề này, trong trò chơi lần này tại đế đô, cũng không suôn sẻ như trong tưởng tượng, không tốt như là đi du ngoạn, nhưng dù sao, vô luận là ở thế giới nào, Trần Sâm cũng không đánh giá thấp bất luận người nào. Tỷ như, vừa rồi Lịch Khắc vừa cười hi hi vừa đưa cho mình túi kim tệ, lẽ nào trong đầu lại không có suy nghĩ tới phương cách giết người đoạt bảo?

Thế giới này, so với trong tưởng tượng của mình còn phức tạp nhiều lắm, song cũng có hứng thú nhiều lắm.

Trần Sâm thờ dài một hơi, phóng ngựa hướng về đấu thú trảng, hắn tuy rằng chưa có đi qua nơi này, thế nhưng địa đồ của đế đô hắn đã sớm ghi tạc trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đấu Thú Trảng.

Đấu thú trảng nằm ở khu vực sầm uất nhất của phía đông đế đô, có thể nói tiêu chí của toàn bộ khu vực này là kiến trúc. Tuy là, trong lịch sử đã nói rằng kiến trúc trên trăm năm này cũng không có quý tộc gia nào sánh bằng, cũng không có thánh đường nào quý phái sang trọng, thế nhưng khí tức nồng hậu phong cách cổ xưa đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Ngay trung tâm đấu thú trảng là một khối đất trống cực lớn, là nơi mà các chương trình đấu thú thường tổ chức của địa phương, thế nhưng tiết mục của đấu thú trảng không phải là chỉ có như vậy, với kiến trúc tinh kỳ vây chung quanh khu đất trống hình tròn này, là tiêu kim quạt lớn nhất của đế quốc, có thể dùng một từ là rất tiện nghi, ở đây chỉ cần có tiền là có thể làm bất cứ chuyện gì mà người muốn làm.

Tuy rằng, hiện tại đế đô tình thế thật sự là khẩn trương tới hồi cực điểm, thế nhưng con người thật là kỳ quái, vào thời điểm này, người ta cần phải để cho đầu óc tỉnh thần thoải mái...

Cho nên phía sau đấu thú trảng là nơi ăn chơi, phồn hoa đô hội.

Trần Sâm chậm rãi cưỡi ngựa đi tới trước mặt đấu thú trảng, rồi bắt đầu thả chậm tốc độ lại, thấy tại môn khẩu xa hoa lộng lẫy đằng xa, là mấy người bồi bàn áo quần ngăn nắp, chung quanh môn khẩu có rất nhiều xe ngựa, mỗi chiếc xe ngựa đều có một ít tư quân quý tộc đứng canh cạnh bên.

Trần Sâm tuy rằng rất ít xuất môn, thế nhưng hắn không phải là kẻ ngu si, những ... này xem qua một lần gì đó là hắn đã sớm ghi tạc trong đầu, cảnh trước mắt là giống như trước đây, một vài thế gia vọng tộc đều có xe ngựa đứng trước cửa, tất nhiên là chủ nhân của nó nhất định là ở bên trong đấu thú trảng, còn ở bên trong có chuyện gì, sẽ không có ai biết được.

Đấu thú trảng tổ chức ở đây rất tốt, chủ yếu là do nhân vật cầm quyền nơi này rất uy tín danh dự, luôn bảo vệ khách nhân rất tốt "Tư ăn", có thể an tâm ở chỗ này thường ngoạn, cũng có thể nói tiêu kim quạt của đấu thú trảng là rất nổi danh, đây cũng là một nguyên nhân trong yếu.

Tới cửa, Trần Sâm xuống ngựa, tiện tay cầm dây cương đưa cho một bồi bàn đứng cạnh, bồi bàn cũng không có lộ ra bất luận cái gì bất mãn, hắn cung kính chào một cái, sau đó mang ngựa đi, lại có mấy người bồi bàn khác đem Trần Sâm dẫn tiến vào đại môn bên trong.

Đầu tiên đập vào mắt Trần Sâm là một phòng khách cực kỳ rộng, trên trần nhà treo đầy những chùm đèn hoa lệ đẹp mắt, một ít thị nữ ăn mặc thật đẹp, không ngừng đi tới đi lui trong đại sảnh.

Phía bên trong đại sảnh, có một cầu thang xoắn ốc đi lên, phòng chừng đó là nơi những người có tài cán tụ họp, một trong hai hành lang của đại sảnh, nhìn thấy sâu vào trong xa không biết sẽ dẫn tới địa phương nào.

Trên tọa ý xa hoa của đại sảnh, có một người ăn mặc hoa lệ, vừa nói vừa cười, chung quanh là những thị nữ cực kỳ quyến rũ cười nói, tiếng cười hòa trong tiếng nhạc hỗn hợp cùng nhau, hình thành một phong cảnh lãng mạn dị kỳ.

Ngược lại Trần Sâm cũng biết, những... người này trong đại sảnh chỉ là tiểu quý tộc mới nổi, hoặc giả là anh nhà giàu mới nổi nào đó, chứ chân chính quý tộc sẽ không có tại đại sảnh này làm mất mặt xấu hổ đâu.

Một màn này tuy là Trần Sâm chưa có thấy qua, thế nhưng kiếp trước thì đã từng có thấy, nên cũng không có gì là kinh ngạc. Lúc này, có một đầu lĩnh bồi bàn tiến lên đón đầu Trần Sâm, đầu tiên là hấn khom người cúi chào, sau đó đi theo bên người Trần Sâm cẩn cẩn dực dực, nói: “Ma pháp sư đại nhân tôn kính, xin hỏi hôm nay người chuẩn bị an bài như thế nào? Muốn một phòng tối cao cấp cho người? Hay là hướng dẫn người thể hội một chút các loại hoạt động tiêu khiển của đầu thú tràng?”

Trong lòng Trần Sâm hơi lấy làm kinh hãi, tuy rằng hắn đã sớm ngờ tới, những động thái khi ở cửa thành, làm cho tin tức của một ma pháp sư tiến nhập đế đô sớm muộn gì cũng truyền khắp, thế nhưng không nghĩ tới chủ nhân đầu thú tràng lại có loại năng lực, biết trước tin tức loan truyền. Trách không được, khi xuất hiện tại đại môn, không vì ăn mặc xề xòa mà xem nhẹ hắn, trái lại còn cung kính cực điểm.

Bất quá loại ý niệm này trong đầu Trần Sâm chỉ lóe qua mà thôi, hắn hơi mỉm cười nói: “Vay phiền phức cho người rồi, có thể trước tiên an bài cho ta một gian phòng, sau đó mua lấy cho ta một bộ quần áo mới.”

Thần sắc của gã đầu lĩnh bồi bàn cũng không biến đổi gì, hắn gật đầu nói: “Nur vậy, xin phiền đại nhân đi theo ta.”

Nói xong bồi bàn đầu lĩnh đi trước vài bước, về mặt cung kính đem Trần Sâm dẫn lên lầu hai.

Tại đại sảnh, dĩ nhiên có nhiều người thấy Trần Sâm, bất quá lại nhìn Trần Sâm với mắt độc ác, ganh ghét, khi thấy đầu lĩnh bồi bàn đối với Trần Sâm cung kính, nhưng căn bản là không ai lộ ra bất luận sự khinh thị nào, dù là khách vẫn lai hay đại nhân vật tại đế đô, tự nhiên là không có làm ra hành động gì đắc tội.

Đi lên thang lầu xoắn quanh xa hoa hào nhoáng, tại mỗi hành lang đều có mấy thị nữ tướng mạo thanh tú, ăn mặc so với thị nữ dưới lầu có điểm bất đồng, y phục của thị nữ dưới lầu là loại y phục khiến cho người ta thấy có biểu tình thật cung kính, còn trên này những thị nữ ăn mặc theo lối xa hoa hầu hạ quý tộc, nếu như không được các nàng nói cho biết, thì Trần Sâm có thể lẫn lộn thị nữ này... là những tiểu thư quý tộc.

Bất quá suy nghĩ lại, Trần Sâm minh bạch ít nhiều, tại tiêu kim quạt này, nếu không có gì hấp dẫn ánh mắt của quý tộc, nếu chỉ là những tỷ nữ bình thường thì quý tộc còn có thể tới sao? Bằng không ở tại nhà mà lêu lổng trên chóc tỷ nữ của mình.

Mà hiện tại ở đây phục vụ là những thị nữ ăn mặc đáng đáp như là quý tộc tiểu thư, không giống như những nữ phó biểu tình cung kính chán phèo ở nhà, tự nhiên là thấy mới mẻ a. Dù sao coi như là một quý tộc chân chính, muốn tùy tiện đùa bỡn mấy tiểu thư quý tộc cũng không phải dễ dàng gì.

Thế nhưng tại đây, chỉ cần tốn chút tiền, người có thể tùy tiện vui chơi, tuy rằng mọi người đều biết, những... vị tiểu thư này là giả, thế nhưng lòng người thật là kỳ quái, biết là giả, thế mà vẫn thích...

Cứ như vậy đi tới tầng năm, bồi bàn đầu lĩnh mới dừng lại, cung kính nói: “Ma pháp sư đại nhân, thật sự là xin lỗi, bởi vì tối cao cấp là gian phòng tại đây, tầng cao nhất, người sẽ không bị phiền phức quấy rầy.”

Trần Sâm không nói gì, chỉ là mỉm cười gật đầu.

Bồi bàn đầu lĩnh nhìn biểu tình Trần Sâm không có gì khác lạ, mới thờ dãi một hơi, sau đó hấn bước tới bên trái cửa phòng, mở cửa, khom người rồi nói: “Đại nhân, ở đây là một trong những gian phòng tối cao cấp của đầu thú tràng, ở chỗ này nghỉ ngơi, thì không có bất luận kẻ nào quấy rối người, ta xin đi chuẩn bị y phục cho người.”

Nói xong bồi bàn thối lui đến cạnh cửa, đầu cung kính lui xuống phía dưới.

Trần Sâm lắc đầu, đi vào vài bước, mở cửa lớn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cầm Thú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chuyện Ngoài Ý Liệu.

Trước mặt Trần Sâm là một gian phòng rất rộng, ngay chính giữa phòng là một cái giường lớn, ở một góc phòng là cái bàn, trên đó có ít vật dụng, cuối

phòng có một cửa nhỏ, hẳn đó là lối vào phòng tắm. . .

Trên đỉnh phòng có treo một lưu ly đăng thật lớn, những tia sáng nhu hòa từ trên đó tỏa xuống khắp phòng, khiến cho cách bài biện thêm ấm áp dễ chịu.

Đồng thời, trong phòng vẫn có một giòong không khí thoải mái lưu động, dường như có hơi hám của ba động ma pháp lực yếu ớt, làm cho Trần Sâm hơi nhũn mảy.

Hắn đi vòng vòng trong phòng vài lần, sau đó thì cũng hiểu ra.

Nguyên là từ lưu ly đăng trên đỉnh phòng, người ta dùng một quyền hóa hệ ma pháp sách giả bày một cái ma pháp trận, cũng có bố trí thêm một cái phong hệ ma pháp trận nữa trong góc phòng, giống như là ở kiếp trước người ta dùng hệ thống điều hòa vậy, còn trong phòng tắm thì người ta sử dụng thủy hệ ma pháp sách giả để bày trận.

Nói chung tại đây thoát nhìn thì thấy rất xa hoa hào nhoáng, mỗi phòng chắc là tốn không dưới hai nghìn kim tệ, chi có thể nói là quá xa xỉ a! Thật quá mức xa xỉ ! Chỉ sợ là tại hoàng cung đế quốc Nặc Lạp cũng không có khoa trương như vậy.

Dù sao cũng không trách được bề ngoài của đấu thú tràng, nói gì thì nói nó cũng là một trong những địa phương mà giới quyền quý quý tộc đế quốc thích đến nhất.

Trần Sâm thờ dài, ngồi xuống một cái ghế, trên bàn trước mặt đã đặt một bữa đầy những tinh mỹ điểm tâm, lại còn có một ấm hồng trà, thật là quá khoa trương, còn có một vài quyển sách trên một góc bàn nữa.

Trần Sâm tiện tay chọn đại một quyển, trong lòng Trần Sâm hơi buồn cười, bởi vì. . . mình bạch được đây là chuẩn bị cho ma pháp sư “Đại lục ma thú”, những quyển còn lại cũng là loại sách mà chỉ có ma pháp sư mới thấy hứng thú.

Cái lão bản của đấu thú tràng này cũng thật là thú vị a, phỏng chừng biết được mình sẽ đến đấu thú tràng, cho nên đã dặn dò người làm chu toàn tất cả, như vậy khó tránh khỏi có vài phần vuốt mông ngựa a, nhưng nói đi rồi cũng nói lại, người ta đối với mình có thái độ cung kính, rốt cuộc cũng là lo cho tính tình cổ quái của dạng ma pháp sư này được thoải mái.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sau đó một thanh âm cung kính nói: “Ma pháp sư đại nhân, y phục ngài yêu cầu đã chuẩn bị đầy đủ, đưa vào trong cho ngài hay là để ngoài cửa đây?”

Trần Sâm suy nghĩ một chút, nói: "Người đem vào đi."

Âm thanh những lời này cũng không lớn lắm, thế nhưng người nọ bên ngoài cũng nghe rõ, một âm thanh lách cách mở cửa, cửa lớn mở ra, một làn gió mát nhàn nhạt mang đầy hương khí tràn vào, làm cho cảm giác có vài phần vui vẻ thoải mái.

Trần Sâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong lòng có hơi bất ngờ, hẳn không có để ý tới người bên ngoài là nam hay nữ, thế nhưng bây giờ trước mặt hẳn là một thiếu nữ tướng mạo thanh tú, thoát nhìn đáng dấp khoảng hơn hai mươi tuổi, với mái tóc dài mềm mại, tùy ý quán lên được cài bởi một cây trâm, có điểm lồi lõm ẩn hiện, loại cảm giác này thật là hấp dẫn con người ta mà.

Nàng đang cầm trong tay một bộ quần áo, đứng e dè ở cửa, tựa hồ không biết bước kế tiếp nên làm cái gì đây.

Trần Sâm cười cười, cũng biết được thị nữ này đã được giáo huấn kỷ lưỡng trước, bằng không nàng cũng không có quá khẩn trương như vậy, hẳn quay lại nhìn thị nữ phát phát tay, nói: “Được rồi, người đem y phục đặt xuống đây, sau đó để tự ta xử lý.”

Thị nữ cũng không có lui xuống, nàng đem y phục tới đặt trên bàn trước mặt Trần Sâm, sau đó khẽ cắn môi, dường như đã hạ quyết tâm, đột nhiên tiến đến quý trước mặt Trần Sâm, nói: “Ma... Ma pháp sư đại nhân, van cầu người hãy buông tha cho ta...”

Trần Sâm thoáng ngây người, trong lòng có điểm dở khóc dở cười, thế nào lại có một thị nữ chạy ra van cầu thả người, lẽ nào ta có hình tượng xấu xa như vậy sao? Thế nhưng, mình bạch là mình không có làm chuyện gì xấu mà?

Hắn cười khổ lắc đầu, nói: “Vị này... vị tiểu thư này, người có thể giải thích cho ta một chút không? Ta đã làm chuyện xấu gì chứ hả ?”

“Không... không phải,” thị nữ rất khẩn trương, không biết thế nào, mặt đỏ lên, “Ta chỉ van cầu ngài, có thể hay không đừng cho ta hầu hạ ngài ngủ (thị tắm), ta... ta...”

Nói đến đây, nàng dường như có điểm không nói được nữa, chỉ là ngẩng đầu lên có điểm thương cảm đau đớn nhìn Trần Sâm, đột nhiên Trần Sâm tựa hồ cảm giác như có ai đánh vào sau gáy của mình.

Thị tắm? Trần sâm ngây người một chút, sau đó mới nhớ lại, tại tiêu kim quật của đấu thú tràng này, nói trắng ra là nơi phong nguyệt a, gặp tình huống này thì cũng không có gì là kỳ quái khi thị nữ trước mặt đây cho rằng mình là một sắc lang, cho nên mới van xin mình buông tha cho nàng, nghe nàng nói như vậy thì cũng không trách được nàng a.

Trần Sâm lắc đầu, nói: “Người trước tiên hãy đứng lên rồi nói chuyện, ta sẽ không bảo người phải thị tắm ta đâu.”

"Thật vậy chăng?" Thị nữ kia vẻ mặt sợ hãi nhìn Trần Sâm, thế nhưng lại đứng dậy rất nhanh, “Nếu như, ngài nói thật, có cơ hội ta nhất định bảo đáp ngài.”

Trần Sâm nghe nàng nói vậy, lại có phần hứng thú. Vốn lần này quay về để đô, mục đích chính là muốn lý giải một chút tình huống của đế đô, sau đó là nhanh chóng tìm ra tên chuyên đi ám sát quý tộc, dù sao, Trần Sâm đối với chuyện mình bị ám sát lúc trước vẫn canh cánh bên lòng.

Cho nên, nguyên hấn đối với những... chuyện này cũng không có hứng thú gì, dù sao một nữ nhân tại phong nguyệt trường, cũng có chút đáng thương, họ cũng có chút hận trong lòng, căn bản là ngoại nhân thì không thể hiểu được.

Thế nhưng nữ nhân trước mắt này, tựa hồ đối với nhiều thứ lại có vẻ cực kỳ xa lạ, có lẽ là lần đầu tiên đi đến địa phương này làm việc, thần sắc sợ hãi rụt rè, không khỏi làm cho người ta có vài phần thương hại.

Trong lòng Trần Sâm thở dài một hơi, hần chỉ vào cái ghế đối diện nói: “Ngồi đi, nếu như được, thì hãy đem chuyện của ngươi nói cho ta nghe thử xem, ngươi cũng biết ta thân phận là ma pháp sư, ở địa phương này cũng không có giúp ích cho ngươi nhiều lắm, thế nhưng ta mới vừa quen với ngươi, mà vận khí của ngươi cũng tốt, hôm nay tâm tình ta rất là tốt, ngươi là một nữ nhân thông minh hẳn là biết sẽ phải làm như thế nào chứ?”

Thị nữ gật đầu, hơi do dự chốc lát mới nói: “Kỳ thực, tên của ta là Annie, Annie Thần Tây, là tôn nữ tiền nhiệm đế quốc tài chính đại thần”

Trần Sâm tức thì có chút choáng váng, hần trừng mắt nhìn, chăm chú nhìn vài lần thiếu nữ trước mắt, như là bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Dị Đoan.

Thiếu nữ trước mắt, có một khí chất đoan trang ôn hòa mơ hồ như toát ra thật ưu nhã, có ấn tượng không được rõ cho lắm, không biết là thiếu nữ này có phải là tiểu thư Annie mà mình đã gặp trong ngày sinh nhật của công chúa Mã-lê-na điện hạ, cách đây sáu năm không.

Chỉ là khi đó, tuy rằng nàng ăn mặc có dáng dấp như là một người thành thực, thế nhưng dù gì đi nữa cũng là một tiểu hải tử, cho nên Trần Sâm cũng không khắc sâu lưu lại ấn tượng gì, còn bây giờ thì rõ ràng là nàng có một khí chất thành thực không cùng, nói đơn giản, so với trước đây có phong vận nữ nhân hơn.

Thế nhưng, gia tộc bọn họ không phải vừa phái người vào lục quang sâm lâm sao? Vì sao tiểu thư của gia tộc lại lưu lạc đến nơi này, hơn nữa thân phận lại thay đổi, thành một thị nữ? Không lẽ là muốn chuyển đổi học làm thị nữ chuyên nghiệp???

Tiểu thư Annie của chúng ta vẫn cúi đầu, ngón tay đan lại với nhau, dùng giọng nói trầm trầm tiếp tục kể: “Có thể, ngươi cũng có thể biết tên của ta, chúng ta Thần Tây gia tộc là một trong những gia tộc lâu đời của đế quốc, tuy bây giờ đã xuống dốc, thế nhưng phong quang ngày xưa hẳn là có người còn biết.”

Trần Sâm gật đầu nói: "Cái này ta còn có biết đến, tiền nhiệm tài chính đại thần là một người rất ôn hòa, tuy rằng hần tính không nhận ra ta, thế nhưng chính ta có biết người này."

Annie nghe được Trần Sâm nói như vậy, vui mừng nở nụ cười, nàng ngừng đầu nhìn vào mắt Trần Sâm nói: “Ma pháp sư đại nhân tôn kính, ta muốn kể cho ngài nghe một sự tình, tuyệt đối là nghe rộn cả người, cũng vì chuyện này mà gia tộc ta mới ra nông nỗi này, ngài có thể nghe ta kể một lúc, sẽ có một kết cục thôi, cho nên, ta muốn hỏi lại một lần nữa, ngài sẽ không có hối hận chứ?”

Con người Trần Sâm co rút lại một chút, cũng không phải bởi vì sợ, mà là do lòng hiếu kỳ của hần nổi lên.

Phải biết rằng, gia tộc Thần Tây tại đế quốc Nặc Lạp đã tồn tại mấy trăm năm, trên cơ bản mỗi một đời tộc trưởng đều nhậm chức tài chính đại thần tại đế quốc, có thể nói, Thần Tây gia tộc quyền thế và con người có thể nói là số một số hai của đế quốc.

Một gia tộc như vậy, nếu mà hoàng thất muốn động vào, cũng phải lo lắng một chút hậu quả, bởi vì một gia tộc tại đế quốc tồn tại mấy trăm năm, thì phía hậu trường sau lưng cũng có rất nhiều mối quan hệ phức tạp, thậm chí gia tộc loại này có thể cùng với hoàng tộc có thiên ti vạn lữ quan hệ nữa là khác.

Như vậy, thì có nào mà một gia tộc lại xuống dốc, đến nông nỗi tiểu thư của nhà họ thiếu chút nữa chạy đến đây làm kỹ nữ ???

Trong lòng Trần Sâm thay đổi suy nghĩ, Trần Sâm nhẹ nhàng mở ra tay trái, sau đó đánh ra một chỉ, lúc này và trước kia có điểm bất đồng, đầy trời băng tiễn xuất hiện, như một cái chảo đem bọn họ hai người nhanh chóng bao bọc bên trong, thậm chí trên sàn nhà cũng kết lên một tầng băng mỏng.

Trong lục quang sâm lâm gần sáu năm, Trần Sâm đối với việc sử dụng ma đạo thư “Băng tiễn” quen thuộc tới cực điểm, hần phát hiện ra là băng tiễn không phải chỉ có sử ra băng tiễn không thôi, trái lại là đại bộ phận thủy hệ ma pháp đều khá dễ sử dụng được, có thể nói là so với “Băng tiễn” còn muốn

có điểm cao cấp hơn, dựa vào một quyển ma đạo thư "Băng tiễn" cấp thấp ma pháp, đều có thể sử dụng thuận lợi mọi pháp tắc.

Hiện tại Trần Sâm đang dùng băng hệ ma pháp đem hai người bên trong tạo thành một kết giới bảo vệ, trừ phi là gặp phải ma pháp sư lợi hại gấp mấy lần Trần Sâm, bằng không ở bên trong này nói chuyện, căn bản là không ai có thể nghe trộm được.

Bố trí xong kết giới, Trần Sâm mới nhàn nhạt cười nói: "Được rồi, người bây giờ có thể nói, ta tin tưởng có cái kết giới này thì không ai có thể nghe trộm chúng ta nói chuyện"

Annie gật đầu, chiêu thức này của Trần Sâm làm cho nàng cảm thấy an tâm, cho nên trên mặt xuất hiện nhiều nét vui mừng tiểu ý, bất quá chỉ là lóe qua mà thôi, chỉ còn lại là thần sắc cô đơn: "Ngài biết không ma pháp sư đại nhân? Tại ba năm trước đây, gia gia ta bị lộ chức tể vụ đại thần, chúng ta toàn gia hầu như chết hết, chỉ còn lại mỗi một mình ta. Về phần ta vì sao lại được sống sót, cũng là bởi vì có Mã-lê-na công chúa đứng ra cầu xin cho ta, cuối cùng ta bị xử phạt lưu đày ra khoảng không đảo, gần sát biên giới, suốt đời làm nông vụ."

Ba năm trước đây? Bị chết chỉ còn lại có một người? Như vậy mấy ngày trước cười nói trò chuyện với Lịch Khắc, được xưng là đội trưởng thân binh Thần Tây gia tộc, đó là ai??? Hơn nữa dựa vào lời nói của Annie, nàng đang sống lưu vong, như vậy vì sao đột nhiên lại gặp tại đầu thú tràng này, bây giờ lại đang hầu hạ mình? Vậy tất cả đây là âm mưu thật là khó a.

Ý niệm trong đầu Trần Sâm xoay chuyển liên tục, thế nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, lại hỏi: "Được rồi, như vậy gia tộc các người vì sao mà chết hết hả?"

"Vì sao?" Annie trên mặt hiện lên một tia buồn bã, "Chỉ bất quá bởi vì, chúng ta tin vào dị đoan a!"

Trần Sâm gật đầu, nhìn nàng.

Annie nói tiếp: "Về phần vì sao là dị đoan, ta nghĩ coi như là ma pháp sư đại nhân người cũng đoán không ra nguyên nhân đâu"

Trần Sâm nhún nhún mày, đối với thế giới này hẳn có lý giải, kỳ thực ngoại trừ nhân loại còn có chủng tộc khác tồn tại, tỷ như trong truyền thuyết có long tộc, có một ít khoảng không đảo còn có tinh linh tộc, thế nhưng... mọi sinh vật này đều được đối xử bình đẳng, chỉ cần nguyện ý thờ phụng thần thánh giáo đing, như vậy thì tuyệt đối sẽ không có ai đem người đối xử như dị tộc.

Thậm chí Trần Sâm còn nghe nói lại, trong nội bộ bốn người đại giáo chủ của thần thánh giáo đing, trong đó có một người là tinh linh tộc, tuy rằng bây giờ chức giáo hoàng là nhân loại, thế nhưng tại "Đại lục thông sử" có ghi chép, đã từng có một người long tộc và một người tinh linh tộc ngồi trên ghế giáo hoàng này.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì cái gọi là thần thánh giáo đing thật ra là một tổ chức không có sai, trong nội bộ cũng không có hẹp hòi, chủng tộc quan cùng với dân tộc quan là như nhau.

Thế nhưng, một tổ chức như vậy, thời gian trước từng phạt dị đoan, cũng không có lưu tình chút nào.

Đại khái khoảng hai mươi năm trước, theo truyền thuyết không vực của khoảng không đảo đã phát sinh ra sự kiện trừng phạt dị đoan, sự thật thế nào đến nay cũng không có ai biết, bởi vì toàn bộ khoảng không đảo đó đã tiêu thất biến mất trên bản đồ, Trần Sâm chỉ mơ hồ nhớ lại là trên lịch sử đại lục có ghi lại, Mật-nhĩ-na đã từng dùng giọng điệu châm chọc nói: "Cái gọi là trừng phạt dị đoan, chính là muốn làm cho cả dân tộc tiêu thất."

Như vậy, rốt cuộc là chuyện gì, đến nỗi thần thánh giáo đing cho rằng Thần tây gia tộc là dị giáo dị đoan?

Trần Sâm sờ sờ mũi, nói: "Được rồi, tiểu thư tôn kính, nếu như người đem chân tướng nói rõ cho ta biết, ta dùng danh dự phát thệ, tuyệt đối sẽ đem người thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xúc Phạm.

Trên mặt Annie thần sắc luôn thay đổi, qua một hồi lâu mới nói: "Sự tình bắt đầu từ sáu năm trước, Thiếu gia Á lịch khắc tể của công tước gia, trên đường về phủ, bị một người thần bí nhân ám sát, đây cũng là ngòi nổ cho toàn bộ thế cục..."

Trần Sâm cười khỏ một chút, sờ sờ mũi, nghĩ thầm, lại có liên quan tới ta rồi.

Annie tựa hồ cũng không có thấy động tác này của Trần Sâm, ánh mắt nàng trống rỗng: "Từ đó về sau, ở đế đô khoảng cách một thời gian là có người bị

thần bí nhân ám sát, hoàng thất chỉ là có thống kê số lượng quý tộc bị hại, thế nhưng gia tộc của ta có qua một số phương pháp riêng phát hiện ra một chút manh mối, về sự kiện ám sát này, liên tiếp trong ba năm, mỗi ngày ít nhất là có một người vô duyên vô cớ thất tung, bởi vì... những người thất tung này phần lớn đều là bá tánh bình dân, cho nên vô luận thế nào thì thần thánh giáo đing của đế quốc cũng không để trong lòng, bọn họ không ngừng tìm mục tiêu kế tiếp mà quý tộc có thể bị ám sát, để truy tung, cho nên vẫn không tìm được chút manh mối nào.”

"Mà gia tộc bọn ta, nói như thế nào nhỉ, " Annie cười cười, "Gia tộc bọn ta vẫn nắm trong tay tài chính đế quốc, qua nhiều thế hệ phát triển, gia tộc kinh doanh nhà ở của công nhân, cửa hàng, nông trường... có thể nói là nhiều vô kể, đồng thời, chúng ta cũng có rất nhiều công nhân và nông nô, dưới tình hình lúc đó, công nhân và nông nô không ngừng thần bí thất tung, cho nên chúng ta tốn rất nhiều nhân lực, vật lực để điều tra chuyện này,”

“Lúc đầu chúng ta cũng cho rằng, chuyện này là có người nhắm vào chúng ta mà làm, thế nhưng cuối cùng chúng ta điều tra qua nhiều địa phương, phát hiện ra không như chúng ta tưởng, không đơn giản như vậy.”

"Quý tộc, bình dân, binh sĩ... Không có bất luận cái gì liên hệ, không từ ai cả, có khi gặp phải đánh lén, ám sát, hay vô duyên vô cớ thất tung, mất tích... cảm giác này thật giống như là trong đế đô đang có ma thú hung tàn hoành hành vậy, chờ đến đêm tối đi ra không ngừng thôn phệ con người.”

Nói đến đây Annie cười khổ lắc đầu, thờ dài mới nói tiếp: "Thế nhưng, loại chuyện này thực sự không thể điều tra, bởi vì những người gặp phải tình huống này, ngoại trừ Á lịch khắc tư thiếu gia ra, căn bản là không có ai sống sót, hay nói cách khác là không có đầu mối. Đến lúc này, chúng ta bắt đầu hoài nghi, làm ra sự tình này có phải hay không là Bối Nhĩ công tước đại nhân? Bởi vì, chỉ có người thừa kế của gia tộc hần là không chết trong chuyện này, thất là quá mức kỳ hoặc, cho nên chúng ta cùng Bối Nhĩ công tước gia đồng thời điều tra một loạt sự kiện.”

“Thế nhưng, kết quả điều tra phát hiện ra căn bản sự tình không như trong tưởng tượng, tuy rằng không để lộ ra ngoài, kỳ thực Bối Nhĩ công tước phủ cũng có người thất tung, tuy chỉ là người hầu phổ thông mà thôi, cho nên Bối Nhĩ công tước gia cũng có hiềm nghi nhỏ.”

“” Bởi vậy, chúng ta từ từ đem mục tiêu mở rộng, không tiếc đem rất nhiều nhân lực, vật lực rót vào điều tra, thậm chí còn nhờ Mã-lê-na công chúa điện hạ vận dụng âm quân hoàng gia cùng tiến hành điều tra, thế nhưng kết quả vẫn như cũ, thị nhất vô sở hoạch (không có gì...), mặc kệ là chúng ta điều tra càn quét như là quân đội , cuối cùng ta không ra một điểm dây tơ rề má nào.”

"Đến lúc này, chúng ta bắt đầu ý thức được, nên bỏ dở công cuộc điều tra tại đây. Bởi vì có thể đem sự việc bí ẩn làm như thế, thì không phải là một cá nhân, một tổ chức nhỏ, mà nhất định phía sau, chúng ta có thể tưởng tượng ra được là cả một lực lượng cường đại, khững bỏ dỡ đầu.”

"Thế nhưng... Ngay lúc chúng ta Thần Tây gia quyết định đình chỉ điều tra chuyện này, đội trưởng thân binh gia tộc bọn ta Lịch Khắc, mang đến một tin tức khó có thể tin được.”

Nói đến đây, trên mặt Annie lộ ra nhất mạt châm chọc , đáng tươi cười: "Ta nghĩ, coi như là ma pháp sư đại nhân ngươì, cũng tuyệt đối không tưởng tượng được Lịch Khắc lúc đó đưa đến tin tức xấu gì?"

Trần sâm thờ dài nói: “Thế nào mà không tưởng tượng được, có thể cho các ngươì Thần tây gia tộc là dị đoan, nhất đing là cùng với thần thánh giáo đing có liên quan phải không?"

Annie lắc đầu, sắc mặt càng thêm phức tạp đứng lên, nàng dùng một loại ngữ khí không có cảm tình nói: “Nguyên là nhận lệnh đi ra ngoài điều tra, thân binh đội trưởng Lịch Khắc sáng sớm bỗng nhiên xông vào bá tước phủ, sau đó chỉ nói một câu. Hần nói, hung thủ, là thần thánh giáo đing, thế nhưng hần vừa nói dứt lời, phía sau đột nhiên bốc lên một cổ khói đen đem cả người hần vây lại, trong một cái nháy mắt, cả người hần biến thành một bộ bạch cốt.”

Trần sâm nhíu nhíu mày, hỏi: "Một cổ khói đen?"

"Đúng vậy, chính là một cổ khói đen, dường như cổ khói đen từ trong Lịch Khắc..., tựa hồ như là cố ý làm cho Lịch Khắc trở lại bá tước phủ, đem lời nói đó nói ra... Ngay sau đó, nội trong một ngày một đêm, tin tức Thần Tây gia tộc xúc phạm thần thánh giáo đing truyền khắp đế đô, căn cứ theo “thánh điển” quy định, chúng ta toàn gia đều bị xử tử, thế nhưng vào lúc tối hậu, Mã-lê-na công chúa đứng ra cầu xin cho ta, nên ta mới thoát chết được.”

Trần Sâm gật đầu, chần chờ chốc lát mới hỏi: "Như vậy, các ngươì tội danh xúc phạm là cái gì?"

"Tội danh, " Annie cười nhạt một tiếng, "Tội danh đương nhiên là phản bội tín ngưỡng, lẽ nào ngài cho là còn có tội danh nào nữa hay sao? Cũng là vì cái tội danh này, cho nên toàn bộ đế quốc căn bản là không có ai cảm thông giúp chúng ta cầu xin, cho đến vị được xưng là hoàng đế nhân từ đứng đầu Y Tư Bối cũng không dám giúp chúng ta nói một câu, đây chính là xúc phạm thần thánh giáo đing, ngài hiểu chưa?"

Trần Sâm sờ sờ mũi, nhẹ nhàng lắc đầu, tại thế giới này chính là xúc phạm, kỳ thực so với kiếp trước là phản bội quốc gia cũng không sai biệt lắm, căn bản là không ai có can đảm giúp với cái tội danh này, phải biết rằng, loại tội danh này e rằng cả đời cũng không thể rửa sạch.

Bất quá trong lòng Trần Sâm đã rõ ràng việc này, nhưng cũng không có nói ra, bằng không với nữ hải thương cảm này, nói không chừng bởi vậy mà phát điên lên.

Hần suy nghĩ một chút mới nói: "Như vậy đi, ngươì trước hết ở lại phòng ta, ngươì kể cho ta nghe sự tình rồi, bây giờ ta giúp ngươì điều tra một chút, tuy rằng ta không có khả năng giúp gia tộc ngươì đòi lại công đạo, thế nhưng nếu ta tra hung phạm, chỉ ít ta có thể giúp ngươì báo cừu, như vậy có được không hả?"

Trên mặt Annie hiện ra thần sắc do dự, sau một lúc lâu, nàng mới cắn môi nói: “Được... được chứ... Bị bán tới cái địa phương này khi quay về đây, ta biết sớm muộn gì cũng có ngày này, chỉ cần ngươì có thể giúp ta báo thù... Ta... Ta đáp ứng thị tẩm cho ngươì...”

Trần Sâm lại sờ sờ mũi, trong lòng thở dài, nguyên lai khi muốn làm người tốt cũng khó a, mình muốn giúp nàng, thế nhưng Annie tiểu thư này...

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hào Hạ.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm nhìn không được ngẩng đầu ngắm, liếc mắt nhìn Annie.

Chỉ thấy, trước ngực núi nhỏ sung mãn đầy đặn, đôi mắt xanh thăm như nước hồ thu, mang theo nhãn thần nhàn nhạt sâu bí, nước da trắng nõn nà sáng bóng với chiếc eo thon nhỏ, gợi cảm, gợi cảm a...

Nghĩ đến đây, Trần Sâm thấy miệng đắng, lưỡi khô, trong lòng nhìn không được, không khách sáo hung hăng với chính mình... Người ta là nữ hài tử ở trong hoàn cảnh đáng thương, thế nhưng mình lại có ý nghĩ bấy bọ này... Thật là... Ôi! Rất giống nam nhân...

Cuống quýt lắc lắc đầu, Trần Sâm nghiêm túc nói: "Annie tiểu thư, ta tuyệt đối không có ý tứ này, chỉ là lo lắng, nếu như ta thực sự điều tra ra và vân vân gì đó..., thì an toàn của ngươi là chuyện quan trọng, dù sao thì ngươi cũng biết, đứng phía sau sự tình này là một tổ chức tối khùng bố, với tội danh báng bổ, xúc phạm thần thánh giáo đình mà gia tộc ngươi mang chịu, ta là có chút nghi ngờ, việc này căn bản là chỉ có thần thánh giáo đình mới làm được, cho nên ngươi..."

Annie gật đầu, nói: "Ta biết, nếu như ngươi nguyện ý giúp ta, ta sẽ nghe lời ngươi nói, ở lại trong phòng này không ly khai, hơn nữa... Hơn nữa vô luận ngươi làm cái gì ta... Ta đều nguyện ý..."

Trần Sâm thở dài, hắn không phải không muốn tiếp thu loại phong lưu trận này, mà là kiếp trước nghiên cứu quá nhiều tâm lý học nên rõ ràng, đây chỉ là báo ân mà thôi, mục đích quan hệ thường thường là xảy ra bị kịch.

Bất quá những lời này hắn cũng không có nói ra, chỉ cần tâm mình không loạn, nàng cũng không là một tiểu cô nương, thì có gì xảy ra đâu chứ? Cho nên Trần Sâm nghiêm túc nói: "Quên đi, ngươi muốn thế nào cũng được, thế nhưng ngươi hãy nhớ kỹ, nghìn vạn lần cũng không được ly khai phòng này, ta còn có chuyện phải đi ra ngoài, nên không thể mang ngươi theo, thế nhưng ta nghĩ chỉ cần ở chỗ này là ngươi an toàn thôi."

Annie có chút chuẩn bị không rõ ý của Trần Sâm, thế nhưng bây giờ đã có cảm giác tín nhiệm. Huống chi, khi đáp ứng điều này, cũng thấy là ma pháp sư cũng khá điển trai.

Annie đỏ mặt lên, sau đó cúi đầu xuống.

Trần Sâm cũng không có chú ý tới điểm này, mà là tùy tiện phát phát tay, tinh âm kết giới vừa bày nhanh chóng tiêu thất.

Có thể là vừa rồi đàm luận thời gian khá lâu, Trần Sâm phát hiện lúc này sắc trời đã dần dần tối sầm xuống, hắn suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên là tắm rửa, nếu như không sai thì tối hôm nay chỉ sợ là rất bận rộn a.

Tùy tiện ôm mớ y phục mà Annie mới vừa đem vào, chọn chọn một tí, Trần Sâm phát hiện những... cùng loại y phục áo choàng ở đại đô thị, có thể đoán được ý thích của ma pháp sư, đầu lĩnh bồi bàn kia cũng là có tài năng a.

Bất quá Trần Sâm lại không thích loại y phục này, hắn suy nghĩ một chút, quay đầu về Annie nói: "Annie tiểu thư này, có thể hay không phiền ngươi một việc?"

Annie đỏ mặt lên, nói: "Chuyện gì, còn có, xin sau này không nên gọi Annie tiểu thư, gọi Annie là tốt rồi, dù sao bây giờ ta không còn cái gì là tiểu thư cả."

Trần Sâm gật đầu, nói: "Hào, như vậy ngươi cũng trực tiếp gọi tên của ta là được rồi, ngươi nhớ kỹ, tên của ta là Trần Sâm, không phải ma pháp sư đại nhân."

"Vâng," Annie gật đầu, do dự chốc lát, mới nói: "Trần Sâm."

Trần Sâm đối với biểu hiện của nàng mười phần thỏa mãn, dù sao trước kia Annie cũng là một tiểu thư quý tộc, phong cách quý phái hạ nhân sao sánh bằng, còn như là giống hạ nhân phục tùng, hầu hạ chủ nhân, không hợp với hắn lắm.

"Hào," Trần Sâm đứng lên cùng nhau, "Có thể hay không phiền ngươi đi giúp ta tìm mấy bộ quần áo, nhớ kỹ lần này cần là y phục võ sĩ phổ thông, hay

ky sĩ phục cũng được, ta đối với loại áo choàng này không thích lắm”

Annie không lên tiếng, ngay lập tức tiêu sái đi ra ngoài.

Trần Sâm lắc đầu, tiện tay chọn một áo choàng đem vào phòng tắm.

Mới vừa đi vào, Trần Sâm đầu tiên thấy một cái bồn tắm lớn, có thể tắm tới tám người... Cái bồn tắm lớn này làm từ ngọc thạch, trên đỉnh bồn tắm huyền phù một cái ma pháp trận nho nhỏ, nước nóng không ngừng tràn ra đầy trên cả bồn tắm lớn.

Trần Sâm cởi y phục, đi vào, lập tức cảm thụ được một loại ba động ma lực yếu ớt.

Loại ma lực ba động này không có làm hại cho thân thể, trái lại có thể cảm thụ được tác dụng đặc thù của nó. Chủ nhân đầu thú tràng này thật đúng là có tiền, riêng cái bồn tắm này đã tốn không biết bao nhiêu công phu và tiền của.

Cứ như vậy tắm trong chốc lát, bên ngoài phòng tắm truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó “chi dát” một tiếng, cửa phòng tắm đã bị đẩy ra.

Trần Sâm xoay người vừa nhìn, chỉ thấy Annie ôm một đồng y phục đứng ở cửa, trên người đã thay đổi một bộ y phục sa mỏng, tinh xảo đặc sắc, nữ thể bên trong lụa mỏng như ẩn như hiện, bộ ngực sữa cao vút ngạo nghễ, eo thon lưng thắt, kiêu đồn phong mãn, với khuôn mặt nhàn nhạt đỏ ửng, thật là khiêu khích mà... thật là cực điểm khiêu khích...

Trần Sâm ngậy ra một lúc, cười khò mà nói: "Annie, hình như ta quên chưa nói cho ngươi, khi ta tắm ta không thích có người một bên nhìn, hơn nữa ta cũng nói qua, ta giúp ngươi điều tra chuyện này, chỉ vì ta nhất thời hứng thú, ngươi cần bản là không cần phải làm như vậy."

Annie đỏ mặt lên, nhẹn không được thốt ra: "Vây... Vây ngươi vì sao giúp ta... Nếu như ngươi không phải vì thân thể của ta, ta tuy rằng bây giờ là... thể nhưng trước đây ta tại giới quý tộc, cũng có biết qua, nếu không có lợi lộc gì thì không có ai mà làm chuyện không công."

Trần Sâm sờ sờ mũi, nói: "Annie, không hề nghi ngờ, ngươi là một người rất mỹ lệ, ta cũng biết, ngươi tâm địa rất thiện lương, thế nhưng ngươi phải rõ ràng, ta giúp ngươi có thể chỉ là vì chính đáy lòng, tình thần trượng nghĩa, một chút dối trá cũng không có, thế nên không phải là vì thân thể của ngươi, hay nói một cách khác đó chính là ta không thể đụng vào ngươi, bởi vì ta không biết có thể hay không hoàn thành được chuyện này, nếu như, ta có làm cái gì... gì... đó với ngươi, nhưng lại không hoàn thành được chuyện của ngươi, thì đối với ngươi mà nói là không được công bằng?"

Annie lắng yên sừng sốt, thế nhưng nàng không có lui ra ngoài, mà quay lại đi vào, rồi nói: "Như vậy đi, nếu ngươi đã nói vậy, hãy để ta hầu hạ ngươi tắm rửa thay y phục."

Trần Sâm thở dài, nở nụ cười khổ, nói: "Được rồi, như vậy lại phiền ngươi giúp ta đem y phục lại, mặc vào cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cảm Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lão Bản Yêu Thỉnh. (Lão Bản Mời)

Phải thừa nhận, có một mỹ nữ hỗ trợ tắm rửa thay y phục xác thực là chuyện hạnh phúc nhất, lại nữa tùy thời dâng hiến, thật là sản khoái a (thằng này ngốc quá... ND). Thậm chí điều này là một việc phiền phức, Trần Sâm nhanh chóng đem y phục mặc vào rồi chạy vội về phòng, kỳ thực là cũng không phải hấn không dám, mà là hấn cho rằng đối với nam nhân tùy tiện một chút có thể là không có gì, thế nhưng đối với nữ nhân, nếu ngươi không có ý chịu trách nhiệm thì không nên xằng bậy.

Ở kiếp trước, trong lòng Trần Sâm cũng từng có nghĩ tới điều này, cả đời cũng phải hiểu rõ nó, dù sao nếu có thể làm một nam nhân phong lưu thì sao chứ... , nếu là hành vi của kẻ hạ lưu, thì có gì là thái quá đâu.

Hấn ngồi đó mà suy nghĩ, chén trà chưa uống cũng nguội lạnh rồi, nhưng mà điều này đối với hấn cơ bản là không có ảnh hưởng gì, nếu muốn uống trà nóng thì tùy tiện thôi động ma pháp, là có thể đem chén trà đun nóng lên ngay.

Lần này hành trình đến đế đô, gặp toàn những sự tình bất ngờ ngoài ý muốn, mới đầu là gặp Lịch Khắc ở Lai Táp trấn, rồi bắt tri bắt giác lâm vào sự kiện sát nhân của đế đô.

Thế nhưng theo như dư luận của người chung quanh thì sự kiện này dường như cũng mới vừa bắt đầu mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm thầm nhủ là mình còn may mắn, còn thêm hưng phấn nữa, vì tham gia trò chơi này với một thân phận bí mật, nếu như trước đây mà chân chính trở lại đế đô, thì mình có thể là đang đối đầu với đầu sỏ ngon gió. Thật ra thì Trần Sâm cũng không có tự cao tự đại, cho rằng ở trong

phủ công tước sẽ không có ai dám xâm phạm. Nhưng chính hấn thấy kết cục của Thân Tây gia tộc, sẽ không khó để suy đoán. Hấn mà ngốc nghếch hồ đồ chạy về phủ công tước thì sẽ không biết là sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Nhưng mà, nói đến Thân Tây gia tộc, Trần Sâm lại nhớ đến một việc, trên đường trở về để đồ, Trần Sâm cũng không có phát hiện ra Lịch Khắc có gì khác lạ, hơn nữa chuyện xảy ra ở cổng thành, cũng khiến Trần Sâm tin Lịch Khắc chính là đội trưởng thân binh đội của phủ bá tước, không giả được.

Thế nhưng vì sao, Annie lại nói Lịch Khắc đã chết cách đây ba năm?

Suy nghĩ chốc lát, Trần Sâm cũng không rõ được, dù sao chuyện này cũng có nhiều điểm mâu thuẫn, nhiều điểm phải nghi ngờ, không đơn giản như hấn tưởng lúc ban đầu.

Trên thế giới này, chỉ số thông minh của hấn cũng không tệ, không đến nỗi phiền muộn như kẻ khác, Trần Sâm trong lúc nhất thời không biết là nên vui về hay là đau lòng đây.

Đang suy nghĩ, cửa phòng tắm lại mở ra, Trần Sâm quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Annie đã thay đổi y phục, thế nhưng lại có một hương vị đặc thù, hấp dẫn, tuy là kinh điển không bằng lúc gặp ở sinh nhật của Mã-lê-na công chúa, nhưng đoan trang ôn nhu cực kỳ, hình dạng này khiến lòng người dễ phát hỏa a.

Huống chi, nàng cũng mới vừa tắm xong!

Trần Sâm nghĩ đến đây thấy máu mũi như muốn chảy ra, bất quá là hấn không có lộ ra biểu tình gì, mà là nhàn nhạt cười một tiếng rồi nói: “Như vậy là tốt rồi, ngươi không phải hầu hạ ta nữa, ngươi nên lấy tình bằng hữu bình thường ra mà đối xử là tốt rồi.”

Thần sắc Annie có vài phần buồn bã, bất quá nàng gạt đầu, đến đối diện Trần Sâm ngồi xuống.

Chuyện tình xảy ra tẻ nhạt, hai người cũng không có chuyện gì để mà nói, bầu không khí dần dần trở nên tẻ nhạt, đơm phần có chút xấu hổ.

Cuối cùng, có người đến giải vây cho Trần Sâm.

Đột nhiên, nghe bên ngoài có một tràng tiếng đập cửa nho nhỏ, sau đó là một thanh âm cung kính nói: “Ma pháp sư đại nhân tôn kính, xin lỗi quấy rối ngài nghỉ ngơi, không biết là ngài có rảnh không?”

Trần Sâm đứng bật dậy, nhảy hai ba bước tới mở cửa phòng, nói: “Rảnh chứ! Rảnh chứ! Xin hỏi có chuyện gì không?”

Đứng trước cửa phòng là đầu lĩnh bồi bàn, người đưa Trần Sâm tới phòng này lúc mới tới, thấy Trần Sâm mở cửa, hấn vội nhìn xuống đất, giọng cung kính nói: “Thật không có ý tứ, đã quấy rối ngài nghỉ ngơi.”

"Không có việc gì, không có việc gì, " Trần Sâm lắc đầu, nói: "Vậy ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Bồi bàn đầu lĩnh do dự chốc lát mới nói: "Vừa lúc, chúng tôi có nhận mấy thiệp mời, đem đến cho ngài, không biết, ngài có nhận không?"

Nói xong, bồi bàn đầu lĩnh lấy ra mấy phong thiệp hồng sắc, cung kính giơ lên trước mặt Trần Sâm.

Trần Sâm tiện tay nhận lấy, vừa mở ra vừa đọc: “Àn, ta xem thử, quan trên Trị an quân? Hậu cần đại thần? Tướng quân? Ngay cả thương hội cũng đến góp vui ha ?”

Sau khi xem xong, Trần Sâm xé thiệp mời làm hai mảnh, đưa lại trên tay bồi bàn đầu lĩnh, nói: “Phiền như nhớ kỹ, nếu như có những thiệp mời loại này, thì ngươi không nên đưa tới đây là tốt.”

Bồi bàn đầu lĩnh gật đầu, không lên tiếng, nhưng cũng không có lui xuống, trái lại còn hỏi: “Có chuyện này nữa, lão bản chúng ta muốn mời đại nhân dùng một bữa cơm, không biết đại nhân có hứng thú không?”

Đầu thú tràng lão bản? Thật ra Trần Sâm không có một điểm hứng thú, ở đế đô này, nếu được một nhân vật nào đó vui vẻ, mời mọc... chỉ sợ là cũng không đơn giản đâu?

Trần Sâm lo lắng chốc lát, mới nói: “Được rồi, khi nào đến giờ lão bản mời thì hãy đến báo cho tôi một tiếng, bây giờ ở đây còn có một vài chuyện phiền phức, ngươi có thể giúp cho ta một chút.”

Bồi bàn đầu lĩnh trên mặt không lộ tia tình cảm nào, hấn cúi đầu nói: “Vâng!”

Trần Sâm thân nhiên nói: “Cứ như vậy đi nha, phiền ngươi đi tìm cho ta mấy bản ngục thư ma pháp, thuộc hệ nào cũng tốt, ta biết ở đầu thú tràng loại này là rất nhiều, tiện thể có thể đem đến cho ta một ít thức ăn, ngươi nói lại với lão bản nha. ” nói đến đây, Trần Sâm dừng một chút, “Bên trong, có nữ nhân của ta, ta muốn là sau này người khác thấy lời của nàng cũng là lời của ta”

Trên mặt bồi bàn đầu lĩnh lộ ra một tia kinh ngạc, bất quá chỉ là lóe qua mà thôi, thấp giọng nói: “Đúng vậy, ta sẽ đem những lời này... báo lên lão bản, thị nữ kia có thể hầu hạ ma pháp sư đại nhân, ta nghĩ đối với nàng mà nói cũng là rất may mắn a.”

Nói xong, bồi bàn đầu lĩnh cung kính cúi chào, sau đó chậm rãi lui xuống.

Trần Sâm sờ sờ mũi, cười khỏ đóng cửa phòng lại, trong lòng hẳn rõ ràng, từ nay về sau, sinh tử của tiểu cô nương kia sẽ lệ thuộc vào buồn vui của hắn.

"Lão Đan Ni Nhĩ Tư chết tiệt, " Trần Sâm chửi bới một tiếng, "Thời gian này sao lại không thấy xuất hiện chứ, lẽ nào lão không biết, sự tình của thiếu gia Trần Sâm ta bắt đầu gặp phiền phức?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ma Pháp Quyền Trục.

Có thể thân phận ma pháp sư Trần Sâm đã được mọi người biết, trong vòng nửa giờ, có người đưa tới phòng một bàn thức ăn đầy đủ rượu thịt, thêm nữa có mấy tráng hán bồi bàn mang một đồng ma pháp ngự thư tới.

Đã được dặn dò từ trước, chỉ cần là ma pháp sư đại nhân hài lòng, cho nên bọn họ nói: "Mời ngài dùng", và đem số ma pháp ngự thư để xuống, tiếp đó còn nói: "Khí ngài cần gì, cứ gọi."

Thế nhưng có trời đất chứng giám, Trần Sâm rõ ràng, những... này ma pháp ngự thư ở hải vân đại lục đã sớm như cỏ dại lan tràn, thế nhưng cũng không có tình trạng khủng bố này chứ? Người bình thường, sợ rằng cả đời cũng không mua được một quyền ma pháp ngự thư này.

Lão bản đầu thú tràng đem đến còn nói "Tùy tiện dùng", Ngu ý là nếu người dùng còn thiếu ta còn không vui, ma pháp sư Trần Sâm nguyên ý tới đầu thú tràng dùng chân đã là một chuyện nể tình lắm rồi, còn những bản ngự thư ma pháp này thì có tính là gì đâu, dù có làm cũi để đốt thì cũng không đáng mấy đồng tiền.

Đương nhiên, đối với thiện chí này, Trần Sâm lấy làm thỏa mãn, dù sao làm ra chuyện ngạo mạn này, kết quả cũng khá tốt, mọi người sẽ nghĩ rằng ở đây đồ ma pháp sư Trần Sâm rất ư là kiêu ngạo, không ai sánh được, thì đương nhiên là không có ai dám nghĩ hắn là trạch nam thiếu gia Á Lịch Khắc Tư nữa chứ?

Trần Sâm chọn lấy một bản thủy hệ ma pháp ngự thư, đem qua một góc phòng, tạo thành một cái phòng ngự kết giới nhỏ.

Đương nhiên, kết giới tạo bởi loại ngự thư này, cũng đừng mong là có hiệu quả nhiều, thế nhưng chí ít nó cũng có tác dụng báo động, báo cho Trần Sâm biết khi hắn ly khai có người nào tới đây hay không.

"Tốt rồi, ta nghĩ có kết giới này, tạm thời người khá an toàn" Trần Sâm quay qua bàn ăn, vừa ăn vừa nói với Annie, "Hon nữa, ta đã nói qua với đầu lĩnh bồi bàn, nếu không có gì cần thì không đến đây quấy rầy người, nếu mà có người lớn gan chạy đến phòng ma pháp sư diệu vô dương oai, ta sẽ không khách khí mà đối phó hắn."

Nói xong, Trần Sâm đem một ma pháp quyền trục đưa đến tay Annie, loại ma pháp quyền trục này thực ra chế tác cũng không dễ, nó là được dùng một tấm da thú về đồ án trên đó, sau đó đem ma pháp 'phong ấn' bên trong, trong lúc rảnh rỗi ở lục quang sâm lâm thời gian sáu năm, hắn dùng ma lực làm ra mấy cái ma pháp quyền trục, cũng có thể coi là phương pháp bảo mệnh, ví dụ là một ma pháp sư cường đại đi nữa cũng có lúc khô kiệt ma lực, tỷ như hắn tại lục quang sâm lâm, lúc đó những ma pháp quyền trục này đích thực là bảo mệnh mà.

Như vậy bây giờ tại đây, ma pháp quyền trục được 'phong ấn' lúc trước, đem ra sử dụng là một chuyện tốt.

Sáu năm trong lục quang sâm lâm của Trần Sâm, kỳ thực cũng không làm ra mấy cái ma pháp quyền trục, trong đó một cái đã sử dụng khi đơn đấu với Đan Ni Nhĩ Tư, chính là ma pháp ngự thư "Liệp thủ nữ vương", còn bây giờ cấp cho Annie là ma pháp quyền trục, bên trong phong ấn ma lực cực mạnh của Trần Sâm ma đạo thư "Băng tiễn". Ý của Trần Sâm là nếu mà dùng ma đạo thư này mà đánh lén, thì ai bị cũng sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Annie nhìn ma pháp quyền trục trên tay, hỏi: "Cái này dùng như thế nào?"

"Trực tiếp ném nó ra," Trần Sâm làm một tư thế thử cho Annie xem, "Sau khi được tung ra ngoài, thì sẽ sinh ra hiệu quả, nhưng tốt nhất là người nên tìm một chỗ trốn trước, sợ là đến lúc đó địch nhân quá mạnh sẽ đem người biến thành tượng băng."

Annie "Hừ" một tiếng, không nói lời nào, có thể nhận thấy Trần Sâm tính tình ôn hòa, cũng không có thái độ là ma pháp sư ngạo nghễ cao ngạo cổ quái, bởi vì là Trần Sâm trước mặt nàng không có làm bộ thương xót, tội nghiệp, nàng đem ma pháp quyền trục nhét vào trong lòng, nói: "Cảm tạ người."

Trần Sâm lắc đầu nói: "Không cần cảm tạ ta, ta đem nó giao cho người là bởi vì ý nguyện của ta thôi, không khéo ta tần tần khổ khổ đi làm công việc, đến khi trở về thì phát hiện ra... một điểm thương cũng không có"

Annie mặt đỏ lên một chút, phỏng chừng nàng đã hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Trần Sâm, thế nhưng rõ ràng biết là Trần Sâm nói giỡn, nàng hừ một tiếng, không nói đi nói lại, mặt lạnh như tiền.

Trần Sâm cười cười, có thể nói Annie này, chính là người con gái lần đầu gặp gỡ, cũng là người có thể gọi là bạn bè khác phái thứ nhất mà hắn gặp, có thể là nguyên ý làm việc này, ngoại trừ muốn biết rõ chân tướng sự việc, cũng muốn giúp cho nàng, cũng là nguyên nhân rất trọng yếu a.

Màn đêm buông xuống hoàn toàn, Trần Sâm mặc một bộ đồ phổ thông kỳ sỡ, lúc ẩn lúc hiện trong phòng đi qua đi lại, trông thật buồn chán, hắn lấy ma pháp ngự thư mà lão bản đầu thú trắng đem tới xem thử, không có cái nào có tác dụng ma pháp trận, giống như cái hỏa hệ ma pháp trận trên cái giường kia... căn bản là tất cả chúng... vô dụng.

Trần Sâm làm vậy nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, bởi vì Annie tiểu thư ăn xong rồi không biết làm cái gì, đưa mắt nhìn hắn hàm ý hỏi, sao ngươi lại đối với ta tốt vậy? Rốt cuộc là có nguyên nhân gì bên trong? Trên thế giới này, yêu hận đều có lý do, ai làm việc gì nhất định là có lý do, như ngươi khi không giúp một tiểu cô nương, sợ là khi nói ra sự tình này cũng không có mấy ai tin.

Trong lòng Trần Sâm rõ ràng minh bạch, Annie tuyệt đối không phải là kẻ ngu dốt, phải nói là ngày xưa nàng cũng là học sinh của Mật-nhĩ-na lão sư, cho nên hắn lo lắng... , lâu nay nàng bị cái mác "ma pháp sư" hàng đầu hù dọa, với lại bây giờ thời gian lần qua, nàng đã bớt đi sợ hãi, Trần Sâm tuyệt không hoài nghi, đến một lúc nào đó, nàng sẽ đoán ra chính xác thân phận của hắn, sợ rằng đến lúc đó thì là thật là phiền toái a.

Tuy là nói vậy, Trần Sâm cũng không sợ... những phiền phức này, thế nhưng nếu bây giờ mà tiết lộ thân phận, thì đối với hành động sắp tới tại đế đô sẽ có ảnh hưởng rất lớn, cho nên, bây giờ Trần Sâm không nói một lời nào, không muốn vô tình tiết lộ thân phận bí mật của hắn.

Không tồi, lúc này, gã bồi bàn lại một lần nữa đến giải vây cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiệc Tối.

Bên ngoài có tiếng gọi cửa, Trần Sâm đoán có lẽ là đầu lĩnh bồi bàn mời đi dùng tiệc tối.

Hắn làm ra một thủ thế, ý bảo Annie cẩn thận hơn, sau đó đi ra mở cửa.

Vẫn như cũ, gã bồi bàn cung kính đứng ở cửa nói: "Ma pháp sư đại nhân, ta tới mời ngài đi tham gia tiệc tối, hơn nữa rất xin lỗi ngài, hôm nay ngoài lão bản còn có người khác tới tham gia tiệc tối này."

Trần Sâm suy nghĩ một chút, hỏi: "Còn có những ai?"

Bồi bàn đầu lĩnh áp a áp nói: "Còn có những quý tộc ngày hôm qua đưa thiệp tới, theo ý của ngài, chúng tôi đã cự tuyệt những người này, nhưng hầu hết bọn họ chưa từ bỏ ý định, cho nên khi nghe lão bản mời ngài dùng tiệc tối, bọn họ yêu cầu cho phép được tham gia. Chúng tôi dù sao cũng là người buôn bán, nên cũng không thể cự tuyệt, cho nên lần này..."

Trần Sâm cười cười, tâm lý những quý tộc này thế nào hắn lại không biết chứ, tại hải vân đại lục, ma pháp sư có thể nói là loại tồn tại cực kỳ đặc thù, đừng nói là đối diện với quý tộc, cho dù là đối hoàng thất cũng có thể bình tọa, dưới tình huống như vậy, nếu mà quen biết được với ma pháp sư có thể nói là một chuyện rất có mặt mũi a. Loại đạo lý này giống như kiếp trước được quen biết với một đại minh tinh vậy.

Hậu duệ quý tộc của những nhà giàu có chân chính trong đế đô cũng sẽ không có đến gặp gỡ hắn, bởi vì chính hắn cũng chưa có danh khí gì, hay nói cách khác là không có ai biết thực lực của hắn cả.

Nói như vậy để biết rằng, những loại tiêu... quý tộc này đại thể chỉ là những nhân vật thuộc giai cấp dưới mà thôi.

Nếu như mà thực lực của mình cao siêu, sợ rằng lập tức sẽ biến thành nhân vật quyền thế khó với tới, thế nhưng nếu thực lực tầm tầm trung bình, tuy rằng không đến nỗi bị lạnh nhạt, nhưng đám nhà giàu quý tộc cũng sẽ tuyệt đối không đến xum xoe quan hệ.

Mục đích chính là muốn điều tra sự kiện sát nhân tại đế đô, cho nên tối nay có tiếp xúc với đám quý tộc này cũng có một ít lợi ích, buổi tối hôm nay cũng phải biểu hiện tốt một chút a.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm thở dài, nói: "Ta cũng biết, cũng không trách các ngươi, các ngươi mở cửa ra làm ăn, tự nhiên là không thể đắc tội với mọi người, thôi ngươi đi trước dẫn đường cho ta."

Bồi bàn đầu lĩnh gật đầu, mặc dù chưa từng nói, nhưng Trần Sâm tựa hồ cảm giác được nghi hoặc của hắn, bởi vì loại hành động này đối với một cường giả mà nói, đúng là hơi yếu nhược.

Đối với quyết định đêm nay cũng có chút gặt hái, nên Trần Sâm cũng không quá bận tâm, hắn đi mới vài bước, dường như đột nhiên nhớ ra , nói: “Ah, nghe nói gần đây để đồ có xảy ra sự kiện sát nhân, ta không muốn là ở đây bị thương tổn nha.”

Bồi bàn đầu lĩnh ở phía trước đáp: “Sẽ không có đâu, đầu thú trắng của chúng ta phòng vệ phần nghiêm mật, vài năm gần đây người cũng có thể nghe là không có xảy ra bất cứ chuyện gì tại đầu thú trắng.”

Trần Sâm nở nụ cười một chút, không đáp lời, mà xoay người mặt hướng phía trước phát phát tay, chỉ thấy hành lang trước đây trống trải, bắt đầu xuất hiện một đạo tường băng, tạo thành một thông đạo , giống như một ống cống băng băng.

"Àn, như vậy là ta an tâm, " Trần Sâm gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua bồi bàn thủ lĩnh nói: “Được rồi, cũng quên hỏi ngươi, ta làm như vậy có đem phiền phức gì cho đầu thú trắng không? Dù sao, thì ta cũng đã bày ra ma pháp, nếu có ai mà tùy tiện đụng vào, thì chỉ có con đường chết mà thôi.”

Thân thể bồi bàn thủ lĩnh tựa hồ dừng một chút, bất quá hắn quay đầu lại nói: “Ma pháp sư đại nhân thật là cường đại a, mong ngài tha thứ cho ta, vì ta đã hoài nghi thực lực của đại nhân, nếu mà ma đạo pháp không vấn đề gì, người của chúng tôi sẽ được thông báo là không được đến tầng năm quá nhiều, tùy tiện đặc chân đến, nếu có ai tự tiện đi vào, thì mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng tôi đều không có oán hận. ”

Trần Sâm gật đầu, không nói lời nào, chỉ là về mặt có ý cười theo bồi bàn đầu lĩnh đi xuống lầu.

Lúc này đây, động tác của bồi bàn đầu lĩnh càng thêm cung kính, hắn đem Trần Sâm đưa đến phòng khách lầu một, chỉ vào hành lang bên tay trái đen đen nói: "Ma pháp sư đại nhân, đây là chỗ tổ chức tiệc tối, rất xin lỗi, thân phận của ta là không thể vào đó, cho nên chỉ có thể đem ngài đến nơi đây, nếu có cái gì chậm trễ, mong ngài thứ lỗi cho."

Trần Sâm cười cười một chút cũng không nói gì, chỉ là nhắc chân đi vào.

Gã bồi bàn thấy Trần Sâm ly khai, hắn cúi xuống thất lưng rồi vùng ta lên, huy thủ nhẹ nhàng trong không khí, chỉ thấy trong nháy mắt xuất hiện một hoa lửa, thế nhưng hoa lửa hiện ra không tới một giây đồng hồ "Thình thịch——" rồi biến mất, gã nhũ mầy suy nghĩ chốc lát, rồi không khỏi thì thào: “Nguy thư ma pháp của ta cư nhiên không thể hấp thu ma pháp nguyên tố, hắn đúng là ma pháp sư hàng thật giá thật a, thế nhưng vì sao lão bản lại đối phó hắn như? Nhớ như là trước đây Mang Duy pháp sư tới lão bản cũng không có đích thân tiếp kiến, nhưng bây giờ đồng ý tiếp kiến hắn, lẽ lộc là không kém gì đại quý tộc? Lẽ nào lão bản cũng muốn nhúng tay vào sự tình của đế đô? Đế quốc, thần thánh giáo đình, hơn nữa hoàng tộc, đã lao vào rồi, lão bản cư nhiên nguyện ý lao vào đó nữa sao? Khả năng này không lớn a?”

...

Trần Sâm chậm rãi tiêu sái vào hành lang, hành lang này có điểm bất đồng, có thể là có cảm giác thần bí, không có bồi bàn ở hai bên, mà là gần những khối thủy tinh lớn, loại thủy tinh này có thể cho người ta thấy rõ ràng tình huống hai bên hành lang, một con đường xa hoa lộng lẫy một bên, bên còn lại là đầu thú trắng không một bóng người.

Trần Sâm có thể hiểu được mục đích của hành lang này, chỉ là dành cho những quý tộc buồn chán khả dĩ an toàn nhìn thấy những tiết mục mà chuẩn bị.

Lại đi tới khoảng năm mươi mét, lại xuất hiện một cái cửa, trên cửa không có gì đặc biệt, bất quá khác ngân hoạt đơn giản, thật ra thì có khác biệt, cạnh một bên cửa có một quả linh (cái chuông) nho nhỏ.

Trần Sâm búng ngón tay, một cỗ hàn khí từ trên tay hắn bắn đi ra ngoài, vừa lúc đập vào trên mặt quả linh (cái chuông), phát ra một tiếng giòn tang.

Rất nhanh, đại môn không có người lập tức chậm rãi giạt lại, có một vài bồi bàn tiến ra cùng với mấy người ăn mặc hoa lệ, trên mặt có nụ cười hòa nhã, chính giữa lối đi, một nam nhân tóc bạc khoảng hơn ba mươi tuổi, nhân thần thật lợi hại, sáng quắc, trên mặt có hai ba vết sẹo, gương mặt vốn có phần anh tuấn lại thêm vài phần tàn nhẫn, đại diện cho phái đoàn đi tới trước, bên cạnh hắn có vài người tuổi còn trẻ khoảng hơn hai mươi, thế nhưng không ai có thể cản đi cái uy khí của nam nhân, ở chỗ này, chỉ có nam nhân kia mới là chủ nhân chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cảm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Sự Thật Mâu Thuẫn.

“Xin chào ma pháp sư các hạ,” nam nhân tóc bạc đi tới trước mặt ổn định thân thể nói “Buổi tiệc tối hôm nay được ngài đồng ý tham dự, thật hân hạnh vô cùng.”

Con người Trần Sâm không khỏi co rút lại, bởi vì cách gọi của nam nhân này, không là đại nhân mà là các hạ, tuy ngữ khí có phần khách khí, thế nhưng lại không có một điểm cung khiêm trong lời nói, cái cảm giác này, giống như là người cùng đẳng cấp thân phận nói chuyện cùng nhau.

Có lẽ hẳn là chủ nhân đầu thú tràng, trong lòng Trần Sâm chuyển nhanh ý niệm, cũng bất động thanh sắc cười cười nói: “Khách khí rồi, được lão bản chiếu cố, nếu đêm nay ta không đến, chẳng phải bị người ta cho rằng ta không thông tình đạt lý sao?”

Nam nhân tóc bạc ha hả cười nói: “Mặc kệ nói như thế nào, người đã đến đây là ta rất hoan nghênh, người không biết ta phải không? Ta là lão bản của đầu thú tràng, Bồ Lợi Tư Thác Bồ Cẩn, bất quá tất cả mọi người chỉ gọi ta là Bồ Cẩn mà thôi, ma pháp sư các hạ không cần với ta khách khí, trực tiếp gọi tên của ta thì tốt rồi.”

Bồ Lợi Tư Thác? Cái giọng họ này tựa hồ ít thấy, trong trí nhớ của Trần Sâm cố gắng nhớ một chút, “Đại lục thông sử” cũng không có ghi chép về gia tộc này, vậy thì tối cùng hẳn cũng không phải là một tiểu gia tộc, thế nhưng Bồ Cẩn lại làm sao có thể bình tĩnh đối đáp bình đẳng trước mặt một ma pháp sư, giống như là mình không phải là một ma pháp sư vậy, mà là một phổ thông bình thường khách nhân.

Bất quá những ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Trần Sâm, hẳn vẫn như cũ nhàn nhạt cười nói: “Ta là Trần Sâm, không thuộc một trường phái ma pháp sư nào, nếu như ý người nói thì có thể trực tiếp gọi tên ta thì tốt rồi, ta không có thói quen đại nhân này đại nhân nọ...”

Bồ Cẩn gật đầu nói: “Như vậy người cho ta giới thiệu một chút với mấy người phía sau chứ?”

Trần Sâm lắc đầu nói: “Bằng hữu, ta có ý kiến này, không nên giới thiệu làm chi, ta tuy rằng không có rõ ràng lắm là có bao nhiêu quý tộc, thế nhưng ít nhất cũng gần trăm đấy chứ? Nếu để cho người giới thiệu hết, thì tối nay chúng ta có làm được cái gì khác không? Ta nghĩ, nếu đã tới tham gia tiệc tối này chính là làm cho thoải mái tâm tình phải không? Nếu như vậy, chúng ta có cần phải bận tâm đến thân phận của người khác làm gì, thoải mái dễ dàng một chút đi a?”

Bồ Cẩn liếc mắt nhìn Trần Sâm thật lâu, khóe miệng nhếch lên một nét cười, những quý tộc khác tuy rằng muốn phát tác một chút, nhưng nghĩ đến thân phận Trần Sâm, nên kìm chế lại, hẳn chỉ có thể tươi cười đối trả, nói: “Đúng vậy! đúng vậy! Ở đây cũng là không nên khách khí, cũng không phải giới thiệu gì.”

Trần Sâm cười cười, không nói tiếp, bất quá trong lòng hẳn thật ra đã rõ ràng, đã đi được một bước tung hòa mù rồi, ở bên ngoài hành lang đã gây cho gã đầu lĩnh bồi bàn một chút áp lực, trong này lại hơi có chút cao ngạo, bất quá... những cái này cũng không có rõ ràng, thế nhưng làm cho người ta suy nghĩ a, thật là thâm bất khả trắc.

Vốn là hành vi này Trần Sâm cũng không có thích lắm, thế nhưng cái gì cũng có quy tắc của nó, Trần Sâm tuy không thể tiếp xúc hiểu hết cả đám quý tộc này, thế nhưng tốt xấu gì cũng ở trong phủ công tước gia hàng mấy năm liền, tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý, nếu người bình dị gần gũi với mọi người ở đây, tuy là có chút thân tình, thế nhưng trên thực tế cũng không ai để mắt tới người, nhưng nếu người là người có đáng đáp cao cao tại thượng khó gần, trái lại sẽ khiến cho mọi người nói rằng người có thực lực.

Đương nhiên, đáng đáp cao cao tại thượng ngạo khí không phải ai cũng có thể làm được, nếu như không phải trong hàng ngũ quý tộc làm ra loại tư thái này, thì nói cho đúng, khi ly khai yến hội, không biết là còn có mạng để mà về không, thế nhưng nếu người là người có thân phận, có địa vị làm ra loại tư thái này mà nói là sẽ làm ra một uy áp có lực uy hiếp rất lớn.

Lập tức, ở phía trước Bồ Cẩn vung tay lên, mấy quý tộc phía sau hẳn rất khôn ngoan nhanh chóng tản ra một bên, do Bồ Cẩn dẫn đường, Trần Sâm theo sát phía sau, hai người cứ như vậy trong vòng vây của mọi người, đi nhanh vào phòng tiệc.

Bồ Cẩn trên mặt mang theo tiểu ý, vừa đi vừa nói chuyện: “Trần Sâm các hạ, thị nữ vừa đưa tới phòng người, thấy có hài lòng không? À nguyên là tiểu thư của một gia tộc tại đế đô, là huyết mạch quý tộc thuần chủng a! Phải biết là đế đô có được năng, ta phải tốn hơn một vạn kim tệ đó, nhưng quý hơn cả là tuy rằng gia môn sa sút nhiều năm như vậy, thế nhưng vị tiểu thư này vẫn còn là xử nữ a! Ta nghĩ là Trần Sâm các hạ, hẳn là rất thỏa mãn a?”

Trong lòng Trần Sâm cười nhạt một chút, bất quá đáng tươi cười trên mặt một điểm cũng không giảm, hẳn thấp giọng nói: “Chính xác không sai, nữ nhân này có phải là tiểu thư của Thần Tây gia tộc? Bồ Cẩn lão bản người ngay cả loại nữ nhân này cũng kiếm được, thực sự là lợi hại a.”

Nào ngờ, Bồ Cẩn nghe Trần Sâm nói ra những lời này, đột nhiên ngẩn người, nói: “Người nói cái gì? Thần Tây?”

Trần Sâm nói: “Đúng vậy! Nàng không phải là Thần Tây gia tộc tiểu thư Annie sao?”

Sắc mặt Bồ Cẩn trở nên cổ quái một chút, chung quanh sắc mặt các quý tộc cũng đều có vài phần dị dạng, sau một lúc lâu, Bồ Cẩn mới cười khổ mà nói: “Lão đệ, không phải ta muốn nói người, tuy rằng người là ma pháp sư, nhưng có một số việc không nên nói loạn, nói càng, làm sao là Thần Tây gia tộc tiểu thư Annie được? Quả thực, bây giờ ở đế đô không biết có bao nhiêu thiếu gia cậu ấm đều muốn chiếm được nàng, nhưng đã có người nào thành công chưa? Không nói đâu xa, Thần Tây gia tộc bây giờ quyền thế như mặt trời ban trưa, ngay cả ta cũng không dám đắc tội, lời nói của lão đệ người, nếu như truyền đi ra ngoài, thì dù người là ma pháp sư có năng lực phi phạm đi nữa, Thần Tây gia tộc chỉ dùng tiền không thôi cũng đủ để giết chết người a!”

Trong lòng Trần Sâm rung mình, hẳn đưa ra vấn đề này là có ý điều tra, thế nhưng bây giờ lại nghe Bồ Cẩn nói thế, hẳn có điểm giật mình, bất quá hẳn cũng như cũ bất động thanh sắc nói: “Bồ Cẩn lão bản người cũng đừng có trách ta, khi đến đế đô, tại một trấn nhỏ nghe được lời đồn đãi, có người nói Thần Tây gia tộc cơ hồ đắc tội với người nào đó, bây giờ cửa nát nhà tan, cho nên khi nghe người nói tiểu thư của quý tộc gia, ta liền nghĩ đến nhà bọn họ.”

Bối Căn về mặt thần sắc khiếp sợ, hần phe phẩy đầu nói: “Tin tức này ở đâu truyền tới! Lão đệ, nghìn vạn lần người không nên nói linh tinh những lời này. Bây giờ Thần Tây gia tại đế quốc Nặc Lạp, quyền thế e còn trên cả Công tước gia... Bất quá nói đi, còn nói lại, đã nhiều năm ta còn không có gặp tiểu thư Annie, có thể hay không thực sự...”

Nghĩ tới đây, Bối Căn cũng hiểu là không có khả năng xảy ra chuyện đó, hần nhẹ nhàng lắc đầu.

Trần Sâm thờ dãi, dựa theo thần thái của Bối Căn cùng với đoàn người quý tộc theo sau, hiện tại Thần tây gia tộc là gia tộc giàu có nhất đế quốc, sự kiện Thần Tây gia tộc xúc phạm nhân vật quyền thế cũng không có phát sinh, thế nhưng cái vị tiểu thư Annie trên phòng kia lại kể rất chuẩn xác sự tình, vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Vậy chuyện tại đế đô, càng ngày càng phức tạp, thật là bất khả tư nghị, sáu năm xa cách, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Trần Sâm một trận cười khở, sau đó hần vỗ vỗ tay nói: "Được rồi, Bối Căn lão bản, vừa rồi rốt cuộc ta nói bậy, chúng ta nhanh lên một chút vào đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Phong Lưu Trận Trượng.

Vừa đi vừa nói chuyện, mọi người đã đi qua ngã rẽ sau đại môn, một gian phòng thật lớn xuất hiện trước mặt Trần Sâm.

Chỉ thấy, phòng được trải thảm dày kín mít, với nhãn lực của Trần Sâm đã nhìn ra toàn bộ đây là da lông ma thú trải qua gia công mà thành, trên tường treo hàng hàng ma pháp đăng bên trong là ba động của hỏa hệ ma pháp nguy thư. Trên trần đầy những phù điêu, không có chút nào tục khí vì đó là những tác phẩm nghệ thuật, tùy tiện bất cứ chỗ nào trong phòng này cũng đáng để nhìn, tất cả đều là có giá trị xa xỉ.

Trần Sâm thậm chí là còn nhìn ra mấy thứ tốt, là ma pháp sư nhìn thấy cũng còn thấy thêm những bảo vật này, thế nhưng ở đây thì tùy tiện bày đại ra đây đó, tựa hồ cũng chỉ là đồ trang sức thuần túy mà thôi.

Trần Sâm cùng với đoàn người bọn họ tiến vào, âm thanh xôn xao nhiệt liệt đứng lên, mọi người đều hiếu kỳ nhìn Trần Sâm từ đầu đến chân, bọn họ rất muốn biết, một người cự tuyệt nhiều lời mời của các quý tộc, là một ma pháp sư, rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Thế nhưng bọn họ khi thấy Trần Sâm, đều khó tránh khỏi cảm thấy vài phần kinh ngạc, dù sao với bề ngoài của Trần Sâm, đều là không có chút nào giống ma pháp sư.

Bất quá những... quý tộc này là cực kỳ không ngoan, bọn họ thấy Trần Sâm cùng với Bối Căn vừa nói vừa cười, cũng không có cái gì coi thường Trần Sâm, cho nên bọn họ giờ giờ chén rượu trong tay, làm ra mấy động tác hữu hảo.

Bối Căn hướng về bọn họ gật đầu một cái, vừa hướng Trần Sâm giải thích nói: "Ồ đây những... này bằng hữu đều là khách thường ngày của đấu thú tràng ta, bọn hần chính là những nhân vật lớn lên tại đế đô này, nếu không biết mà giao hảo là một thiệt thòi lớn, cho nên nói rằng, trong hàng ngũ quý tộc không có quý tộc nào cao quý tộc nào thấp, mà là so sánh xem quyền thế của ai lớn hơn mà thôi."

Trần Sâm nở nụ cười một chút nói: "Ồ đây, là quý tộc, đúng là không có gì khác nhau."

Nói xong, hần hướng về chung quanh cười cười.

Chỉ thấy, tại yến hội đại sảnh này, đại khái có hơn năm mươi quý tộc, thế nhưng đã có tới hơn hai trăm thiếu nữ có khuôn mặt đẹp đẽ, trong lúc Trần Sâm cùng Bối Căn nói chuyện phiếm, đã bị mùi vị son phấn nồng nặc làm cho không được tự nhiên. Dù sao, nước hoa tuy rằng dễ ngửi, thế nhưng hơn mấy trăm loại tề tựu, hỗn hợp cùng một chỗ, vậy thì cũng không mấy dễ chịu a.

Thường ngày áo mào chỉnh tề đường đường chính chính là một quý tộc, nhưng bây giờ ở đây không còn ra dáng vẻ gì cả, Trần Sâm đảo mắt nhìn qua, cơ bản là toàn bộ phần lớn là trái ôm phải ấp, thậm chí còn có người trong lòng lại có thêm mấy nữ du đeo cứng ngắc, loại này cảnh trí khiến cho người ta cảm thán mà, quả là sự tình mà nam nhân trong thiên hạ thường lấy làm đặc chỉ.

Mấy người quý tộc đi theo Bối Căn mà đón tiếp Trần Sâm, đến đây tựa hồ cũng quên luôn Trần Sâm, đã có người động tay động chân ôm choán lấy eo một thiếu nữ, phần còn lại cũng không có chịu thua kém, tranh nhau chọn lựa đối tượng, kháo nhau chuyện phiếm, bắt chuyện rồn rảng, cùng nhau vây kết chung quanh.

Ngay cả Bối Căn thoát nhìn thâm bất khả trắc kia cũng vậy, khi đến nơi này rồi sắc mặt tươi cười cũng có chút mờ ám, hần tiên tay kéo một thiếu nữ đi ngang qua, ôm vào trong lòng, tiến lại một ghế bành gần đó ngồi xuống, hần mỉm cười với Trần Sâm nói: "Trần Sâm bạn thân mến, ma pháp sư các hạ

tôn kính, lẽ nào làm một nam nhân lại không tiếp thu trường hợp này, bây giờ chỉ có ôm ấp nữ nhân là tuyệt nhất thôi đó?”

Trần Sâm cười khỏ, hần sờ sờ mũi nói: “Bối Căn các hạ, nếu như ta nhớ không lầm, lần này là ta tới dự tiệc tối, chứ không phải tới tham gia vào loại này... Đây là nhân thể thịnh yến!”

"Nhân thể thịnh yến?" Bối căn ngây ra một lúc, đột nhiên cười ha ha đứng lên, "Nói đúng lắm! Nói đúng lắm! Chẳng lẽ còn từ ngữ ưu nhã nào hơn để hình dung trường hợp thịnh yến này sao? Xem ra, Trần Sâm các hạ cũng là hoan trường cao thủ, thực sự là nhân bất khả tướng mạo a!"

Ưu nhã? Trần Sâm chỉ có cười khỏ, nghĩ không ra là ở thế giới này mình lại phát minh ra một từ mới, còn bị người ta phong là sắc lang hàng đầu.

Có thể là bởi vì lời của Bối Căn thốt ra quá lớn, cho nên hần vừa dứt lời là có vô số ánh mắt nhìn Trần Sâm như chăm chọc, dù sao mọi người ở đây đều biết, tiệc tối hôm nay là chuẩn bị chiêu đãi một vị ma pháp sư, vậy hần có phải là vị ma pháp sư kia!

Ở đây nữ nhân chiếm số đông, một số được các quý tộc tà ôm hữu bẽ, nhưng cũng còn gần một nửa, tạm thời đang đứng không, không có việc gì làm.

Bây giờ gần nửa nữ nhân đó, toàn bộ ánh mắt đều nhìn Trần Sâm từ trên xuống dưới, khiến Trần Sâm chột dạ, đầu đầu vô cùng.

Quả thật, kiếp trước Trần Sâm chưa có tiếp xúc nhiều với nữ nhân, thế nhưng ở cái thời đại inte tràn lan, thì có loại mỹ nữ, mỹ nhân xinh đẹp nào mà chưa từng thấy qua chứ? Ở thời bây giờ thì hần là đại thiếu gia của công tước phủ, tuy nói là đám nữ nhân thị nữ hầu hạ hần không là tuyệt thế giai nhân, thì ít ra cũng là mỹ nữ đích thực đó chứ.

Cho nên nói, Trần Sâm đã gặp qua không ít mỹ nữ, tuy nhiên thường ngày thì cũng không có gặp nhiều mỹ nữ tụ họp lại một chỗ như thế này, ngoại hình hấp dẫn, dáng dấp mê người, hần thực sự là chưa có thấy qua a... Hần hoài nghi không biết có phải là toàn bộ mỹ nữ trong đế đô đã tụ họp tại đây đêm nay không!

Những ... này mỹ nữ phong tình khác nhau, có cô da thịt trắng như tuyết, mặt mày xinh đẹp, có cô hơi đầy đặn, vóc dáng tinh xảo đặc sắc, thật là giống như thiên thần có vóc dáng ma quỷ a, Trần Sâm nhìn qua thấy thật tội nghiệp cho một cặp chị em sinh đôi, khoảng hơn mười tuổi một chút, chưa có phát dục hoàn hảo, trên ngực chỉ có hơi nhú lên một chút mà thôi, trên mặt vẫn còn nét cười hồn nhiên của tuổi mới lớn, thật là muốn chửi mà... hành động cảm thú a.

Thế nhưng làm cho Trần Sâm dở khóc dở cười, đôi chị em sinh đôi lại dùng nhãn thần hồ mị câu hồn đoạt phách mà nhìn hần, khoe mắt đặm tình như mặt nước hồ thu, long lanh mị hoặc, thiếu chút nữa là cho người ta gân cốt rã rời, xác thân mềm yếu.

"Được rồi! thấy sao Trần Sâm các hạ, thấy có được không, các nàng đều thích người!" Bối Căn xoa bóp lồng ngực cao vút của thiếu nữ trong lòng muốn nhiều nháo, vừa nói: "OK nha, ta tin tưởng với khả năng của người, nhất định là tìm được ở chỗ này niềm vui."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bữa Ăn Chính.

Tựa hồ như được ám chỉ, sắp đặt trước, rất nhanh, có mấy nữ nhân tương đối bạo dạn đi tới, như là xà hình mềm mại, mấy cánh tay ôm ghì lấy Trần Sâm, đồng thời một nữ nhân có gương mặt thật đẹp ôm lấy gương mặt Trần Sâm, đem đưa, à mặc một bộ trường bào, ẩn hiện mờ ảo cái vóc dáng mê người, động lòng người, loại áo này chất liệu như có như không, tùy thời va chạm vào thân thể Trần Sâm, như muốn rách như muốn vỡ ra...

Trần Sâm lơ đãng nhìn lướt qua, ở kiếp trước đã từng có ghé qua những nơi ăn chơi phù phiếm, nên nhãn lực khá tinh tường, liếc mắt là nhìn được, phía dưới trường bào của nữ nhân này chỉ sợ là không mặc cái gì a, thân thể hần bắt đầu nóng lên, như phát sốt, trong lòng ngực phập phồng, đôi mắt rực nóng nhìn mãi xuống phía dưới a...

Nữ nhân này thật mềm mại, trên người Trần Sâm nhẹ nhàng ma sát, rồi ghé bên tai Trần Sâm thổi vào một hơi, dùng âm thanh mị hoặc yêu ma khiến cho xương cốt người ta mềm nhũn nói: "Ah! Tôn kính ma pháp sư đại nhân! Ta chưa từng cùng ma pháp sư làm qua chuyện đó, ngài... ngài biết không? Ngài sẽ là người thứ nhất, đây ma pháp sư đại nhân! Yên tâm đi... Ta nhất định sẽ làm ngài vui sướng, chết... đi được... Hả ha ha a..."

Nói xong, à quần lấy cổ Trần Sâm, chậm rãi từ từ dùng lưỡi liếm trượt xuống tới ngực, sau đó trên ngực hần liếm láp xoay vòng vòng mấy bận, rồi nói: "Chúng ta bây giờ bắt đầu đi..."

Trần Sâm nghĩ à này đúng là rất có thủ đoạn, dùng loại thủ đoạn này mà đối phó với nam nhân thì đúng là phương pháp cực kỳ hoàn mỹ, thậm chí, Trần Sâm có tinh thần cực kỳ lãnh tỉnh, sinh lý cũng bắt đầu có một ít xung động.

Thế nhưng, đây cũng chỉ là thuần túy sinh lý mà thôi.

Hắn nhẹ nhàng đem nữ nhân này đẩy ra, đồng thời cũng đem mấy cánh tay ôm vòng trên người hắn gỡ bỏ ra, cười khổ mà nói: “Xin lỗi, loại hình này, ta không có thích a.”

Chết tiệt, trong lòng Trần Sâm đã cười khổ, đúng là loại ‘làm tình tập thể’ (hàng dạt... ND) này hắn không có khoái a.

Nữ nhân này cũng không thêm để ý, cười hi hi rời khỏi Trần Sâm, sau đó tìm mấy quý tộc khác mà tấn công...

Đây là toàn cảnh tiệc tối, đã hiện ra hoàn toàn..., Trần Sâm nhìn quanh chỉ có lác đác liên tục, ah... những vị này... là quý tộc đây sao??? Cũng có thể là đại thần, quan viên của đế quốc Nặc Lạp thời gian tới đây sao? Làm sao mà xây dựng cho đế quốc phồn vinh phát triển, nếu dựa vào những quý tộc loại này chứ? Xem bọn hắn có ra cái hình dạng gì, đâu có một chút hình dạng gì là quý tộc chân chính?

Quý tộc của đế quốc thành ra cái dạng này, thì thật là khó mà tưởng tượng ra thời gian tới đế quốc sẽ biến thành cái dạng gì đây?

Cảm thán một chút, Trần Sâm lấy chén rượu từ trên tay một gã bồi bàn, nhẹ nhàng làm một ngụm, thật là rượu thượng đẳng nha, rượu ngon hạng nhất, dùng ở thịnh yến này cũng thích hợp a, thật là xa hoa, thật là thối nát, Trần Sâm đánh giá trường hợp này như vậy.

Nếu như, danh môn vọng tộc của đế quốc có quý tộc cũng như mấy quý tộc này, vậy cũng khó trách mấy năm qua sự kiện sát nhân của đế đô đều không có điều tra ra hung phạm.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm trong lòng khẽ động, hắn bụng rượu đi tới bên người Bối Căn, ở chỗ này ngồi xuống.

Bối Căn tựa hồ cảm giác được có người đi tới, hắn đẩy gương mặt của nữ nhân ra, trong lòng hắn thân thể nữ nhân đã nhuộm nhão, Bối Căn thật là không có thương hương tiếc ngọc chút nào, hắn đem thiếu nữ hất sang một bên, sau đó mới quay đầu mà nói: “Thế nào, Trần Sâm các hạ thân ái, ta an bài bữa tiệc tối nay có hài lòng không?”

Trần Sâm thờ dãi nói: “Bối Căn các hạ, tựa hồ, đến bây giờ ta vẫn chưa có ăn cái gì, người nói xem, yến tiệc đêm nay đúng là có tiếng mà không có miếng?”

Bối Căn cười cười, chỉ vào đám quý tộc nói: “Còn hơn là ăn uống, như bây giờ đây không tốt hơn là dùng cơm thông thường sao?”

Trần Sâm ngây cả người, nếu suy nghĩ một chút trước mắt, Bối Căn, hắn rốt cuộc là có ý tứ gì đây? Bàn bạc, đàm luận? Đây đâu phải là gặp gỡ bàn luận của thương nhân a.

Bất quá, Bối Căn rất nhanh cũng không có cho hắn có thời gian suy nghĩ thêm, giống như là chưa có nói gì, hắn vỗ vỗ tay thật mạnh nói: “Được rồi, xem ra ánh mắt của ma pháp sư đại nhân rất cao ah, những... này chỉ là dong chi tục phản, xem ra chương mắt đại nhân, như vậy chúng ta dùng cơm trước a.”

Nói xong, hắn đứng lên, hướng về bốn phía phát phát tay, khung cảnh đang ồn ào theo động tác tay của hắn nhất thời an tĩnh xuống.

"Các vị!" Bối Căn ung dung cười nói, "Ma pháp sư đại nhân của chúng ta nghĩ hẳn là đã đến giờ dùng cơm, không biết ý các người là thế nào?"

Các quý tộc này đều ung dung cười, thậm chí có mấy người đứng lên cả tiếng nói: “Bối Căn các hạ, ngài cũng nên sớm đem thức ăn lên đây, đừng nói là ma pháp sư đại nhân, ngay cả mấy vị đây cũng đang chờ đợi.”

Bối Căn cười cười, hướng về bên kia nói: “Âu Văn từ trước các hạ, chỉ sợ ngài lại phải thất vọng, ta lần này thành tâm thành ý mời các vị đến dự bữa cơm, thế nhưng các người không biết lại nghĩ đi nơi nào.”

Các quý tộc tựa hồ đều nghĩ tới chuyện gì thú vị, toàn bộ đều ha ha nở nụ cười.

Trong tiếng cười đùa, Bối Căn hướng về một phía vỗ vỗ tay, tất cả những thiếu nữ hầu hạ đều biến sắc, rất nhanh rời khỏi phòng tiệc, có mấy thiếu nữ bị ‘triều đùa’ đến nỗi không đi được (triều đùa kiểu chi mà ác thế... ra quá hết xí oách hehehe ND), phải nhờ đến mấy bồi bàn bồng bế ra ngoài...

Rất nhanh, di chuyển sang phòng ăn, tấm màn che một góc phòng tiệc đã được vén lên, lộ ra một gian phòng dài rộng, xem qua một chút, thấy đây chính là bàn ăn kiểu dáng Âu Tây, thức ăn trên bàn nóng hổi bốc khói, thức ăn đã được chuẩn bị thật tốt, có mấy thiếu nữ mặc sắc phục trắng đứng hầu kề bên bàn ăn, đáng cung kính, chờ đợi.

“Được rồi, Xin mời.” Bối Căn ha ha cười, kéo cánh tay của Trần Sâm giống như là thân mật lắm, cùng đi ra phòng ăn, những quý tộc chung quanh cũng đã khôi phục lại khí độ đáng đáp, người người phong độ, thần thái tiêu sái ưu nhã đi vào trong.

Thật nhanh, thật nhanh a!

Trong lòng Trần Sâm có phần bội phục, nhưng không có biểu lộ ra ngoài, cùng Bối Căn song hành đi vào, tùy ý ngồi vào trên ghế.

Tiệc tối rốt cuộc cũng bắt đầu, với không khí thân mật hữu hảo, không biết có đúng không, chứ thấy thái độ của mấy quý tộc đối với Trần Sâm có chút chuyển biến rõ rệt, lúc ban đầu là sợ hãi cùng tôn kính, bây giờ dần dần biến thành một loại miệt thị, tựa hồ ở trong mắt bọn họ, ma pháp sư không phải là có bộ dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Khiêu Khích Quá Kém.

Đầu tiên Annie thị nữ là mấu chốt quan trọng, địa vị... rất trọng yếu, khẳng định không phải tác giả viết nội dung trước sau mâu thuẫn... Như vậy là có nguyên nhân gì đây... Đại khái tại đề đề, đầu mỗi phát triển tới một thời gian... mới có giải thích hoàn mỹ... Cho nên... Đây có thể là một cái bẫy... Tin là nhiều người có thể nhận thấy được...)

[Đoạn này nguyên tác là tác giả giải thích sơ... ND]

Kỳ thực Trần Sâm cũng biết là một vị ma pháp sư thì ít nhất là phải ăn mặc hắc sắc trường bào, với thần tình lúc nào cũng ung dung đắc chí, coi trời bằng vung... Còn gia hỏa hắc, nhìn như thể nào cũng không có giống ma pháp sư a, nhìn giống như là võ sĩ hơn mới chết chứ.

Kỳ quái là hắc đối với hắc sắc trường bào của ma pháp sư không có hứng thú, trái lại thích mặc loại y phục võ sĩ đơn giản này, cho nên bọn họ đối với hắc sinh ra có chút hoài nghi thân phận ma pháp sư này, nên biểu lộ có chút xem thường.

Vì vậy, yến hội tiến hành mới được một nửa thời gian, thì đã có một số người rời khỏi rồi...

"Ma pháp sư đại nhân!" Một quý tộc thanh nhã, chiêu một ngụm rượu lớn, rồi dùng giọng điệu xem thường hỏi: "Không biết là ngài đã dùng bữa tiệc thịnh soạn như vậy, lần thứ mấy rồi hả?"

Trần Sâm trong mắt tinh quang chợt lóe, hắc đưa mắt liếc về phía đối diện, Bối Căn đang vô ngắm nghía khối thịt ma thú trên tràng kỷ, như không hề để ý đến chuyện chung quanh, hắc làm như tuyệt không biết chuyện xảy ra đối với Trần Sâm bên này.

Trần Sâm sờ sờ mũi, không đáp lời, gã quý tộc này hình như là Âu Văn tử tước gì đó thì phải? Lê nào lại dùng phương cách ngu xuẩn như vậy mà khiêu khích?

Tuy rằng Trần Sâm đã sớm biết, tối hôm nay nhất định sẽ có người dò xét về hắc, thế nhưng lại dùng phương cách ngu dốt như vậy, hắc có cảm giác thật là dở khóc dở cười mà.

Nếu mà người tùy tiện phái ra một người ám sát ta... v... v... thì cũng là có chút thể diện a! Ngược lại đem phương thức ngu dốt như vậy ra mà áp dụng, có phải là khinh thường ta quá không?

Âu Văn tử tước nhìn thấy Trần Sâm không nói lời nào, trên mặt bắt đầu lộ ra dáng tươi cười châm chọc, hắc nói: "Lê nào ma pháp sư đại nhân đây, lần đầu tiên được ăn đồ ngon? Ăn đến quên tất cả, ngay cả lời nói của tử tước ta đây cũng không đáp trả?"

Tử tước? Trần Sâm thiếu chút nữa phì cười, phải biết rằng, lão tử là đại thiếu gia của công tước phủ, thì loại tử tước thấp bé này có để vào mắt sao, nếu mà có chà đạp thì cũng không xứng để mà làm, thật buồn cười... Tùy tiện một nha hoàn của hắc cũng có thể làm cho vị tử tước này xum xoe nịnh hót mà bất chuyện, còn phải đưa một ít kim tệ để thể hiện tấm lòng, nhờ vả nếu mà có cơ hội, đến trước công tước phu nhân nói cho một vài câu có lợi vô hại.

Thế nhưng, ngày hôm nay, một gã tử tước cư nhiên lại trước mặt mình làm bộ làm tịch? Tuy là bây giờ Trần Sâm che dấu thân phận Á Lịch Khắc Tư thiếu gia, nhưng nghĩ tới chuyện này thấy thực là nhục cười.

Vốn Trần Sâm không muốn cùng hắc tính toán đôi co, hắc muốn nói như thế nào thì nói, nhưng nhớ lại mục đích tối nay, nên hắc cũng phải tính lại, nhất định cùng hắc chơi một trận sinh tử.

Lập tức, Trần Sâm đứng dậy, thần thái tao nhã, tay cầm lấy khăn ăn, lau sơ qua miệng, tiến tới trước mặt Âu Văn tử tước, hỏi: "Đây vị Âu Văn tử tước kia, xin hỏi, người có thể lặp lại lời nói kia một lần nữa hay không?"

Âu Văn tử tước hừ một tiếng, nói: "Ta hỏi người, trước giờ, người lần thứ mấy dùng tiệc thịnh soạn như vậy?"

Trần Sâm lắc đầu, lại liếc mắt nhìn Bối Căn bên kia, chỉ thấy hắc vẫn như cũ cúi đầu nghiên cứu, như suy nghĩ cái gì đó, tựa hồ không nhìn thấy cái gì cả.

Lão bản đầu thú tràng thật là người khôn khéo, ý là không muốn đếm xỉa đến a!

Trong lòng Trần Sâm hơi buồn một chút, sau đó hắc nhẹ nhàng đưa tay trái phát một chỉ, nghe vang một tiếng "Ba ____", trong không khí mãnh liệt

xuất hiện hơn mười chi băng tiễn, hình thành một hình cánh quạt bao vây Âu Văn tử tước bên trong, tiễn phong lốc ra hàn mang thật là lợi hại, khiến mọi người sợ hãi.

Trần Sâm nhẹ nhàng phát phát tay nói: “Đại khái, cũng giống như ngươi nói không nhiều lắm? Ngươi có hứng thú biết lắm sao?”

Âu Văn tử tước trên trán chảy xuống mồ hôi lạnh, hần khê cắn môi nói: "Ma pháp sư đại nhân, ngài đây là cái ý tứ gì?"

Trần Sâm nở nụ cười một chút, lại đánh ra một hương chi, chi nghe "Thình thịch——" một tiếng, những băng tiễn này lại tan vào không khí, nhưng dường như cố ý, một ít băng tiễn không có biến mất hoàn toàn, biến thành một luồng nước đổ ầm lên người Âu Văn tử tước.

“A!” trên mặt Trần Sâm lộ ra biểu tình thất kinh, “Âu Văn tử tước đại nhân thật là thẹn quá a, ta không phải là một ma pháp sư giỏi, đối với ma pháp nguyên tố căn bản là không có không chế tốt, xin ngươi tha lỗi cho sự sợ ý của ta.”

Trên mặt Âu Văn tử tước nhất thời run run sợ hãi, biến sắc, nửa như tức giận, nhưng lại không dám...

Các quý tộc khác trước đây có thái độ hạ hê, bây giờ sắc mặt biến đổi vài phần, không phải là ma pháp sư sao chứ?

Thật là nực cười!

Một ma pháp sư nếu như không xuất ra ma đạo thư mà có thể sử dụng cảnh giới ma pháp, thì nhất định là một đại ma pháp sư rồi. Rất nhiều ma pháp sư, nỗ lực cả đời cũng không thể có khả năng không dùng ma đạo thư mà xuất ra được ma pháp như vậy.

Tuy là loại ma pháp sư này cũng được tôn kính, nhưng trên thực tế trong thực chiến loại ma pháp sư này cũng không có nhiều tác dụng, khi người ta thấy người xuất ra ma đạo thư, là cần cẩn đề phòng chú ý người rồi, người có ý muốn giả heo ăn thịt hổ (phần trư cật lão hổ), cũng cực kỳ khó khăn thực hiện.

Bối Cẩn lúc này mới giả bộ giật mình, hần ngẩng đầu nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói: “Các bằng hữu của ta, xảy ra chuyện gì vậy?”

Giả ngu mà, đúng là thẳng khốn!

Trong lòng Trần Sâm chửi một tiếng, sau đó nhàn nhạt nói: “Không có gì, ta chỉ phô bày một chút tiểu xảo thôi, bây giờ cũng đã giải quyết xong rồi.”

Nói xong, Trần Sâm giật giật ngón tay, một con hỏa long từ ngón tay bay ra, giống như là đã nằm sẵn ở đó vậy, con hỏa long nho nhỏ này bay nhanh tới vây quanh người Âu Văn tử tước vài vòng, hần nguyên là đang bị ướt nhẹp, bây giờ khô dần dần, sau đó thì hỏa long mới từ từ tiêu thất trong không khí.

Trần Sâm vỗ vỗ tay nói: “Được rồi, bây giờ không có vấn đề gì nhé?”

Âu Văn tử tước đứng đó mặt mày sạm đen, trong lúc nhất thời không biết làm gì cho phải, Bối Cẩn ho khan một tiếng, quay qua một thị nữ nói: “Ngươi mang Âu Văn tử tước điện hạ đi thay bộ đồ khác, ta còn phải ở đây tiếp khách.”

Thị nữ dạ một tiếng, rồi mang Âu Văn tử tước mặt mày như chàm đi vào trong phòng trong.

“Tốt rồi!” Bối Cẩn đứng lên, “Chuyện vừa xảy ra chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, các vị không nên chú ý, chúng ta lại tiếp tục dự tiệc nào.”

Thật đúng là ngoài ý muốn a, ở trong lòng Trần Sâm hừ lạnh một tiếng, bất quá hần tới lấy một mâm đồ ăn, từ từ ăn uống thưởng thức thực vật.

Bầu không khí chung quanh dần dần hòa hoãn trở lại, trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ riêng tư, khó mà có ai có thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Lộ Thai Mật Ngữ.

Dạ tiệc tuy không có hoàn toàn thành công nhưng cũng kéo dài tới nửa đêm, thế nhưng Bối Cẩn cũng không thể biết được mục đích ý tứ của Trần Sâm.

Trong lúc này có rất nhiều người tới chào từ biệt Trần Sâm, rồi rời khỏi, ngay cả cái gã Âu Văn đi thay quần áo xong cũng với vẻ mặt lo lắng, đến bắt chuyện với Trần Sâm, rồi lên chuồn khỏi đây.

Bưng một chén rượu, Bối Cẩn chậm rãi đi tới bên người Trần Sâm, nhìn theo bóng dáng Âu Văn vừa mất dạng, hần nhin không được, cười lên một

tiếng, nói: “Thế nào rồi? Người đùa ác thế, làm cho gã quý tộc này mất mặt nha? Rõ ràng là hấn hận không thể một đao giết chết người, nhưng lại phải làm như chưa có chuyện gì xảy ra, cùng người chào hỏi, loại quý tộc này thật là dối trá, xem ra cũng thú vị đấy chứ.”

Nói đến đây, Bối Căn lắc đầu nói: “Thế nào, Trần Sâm thân ái, với tiếc tối nay, người đã đạt được những gì người muốn chưa? Hay nói cách khác, ta an bài như vậy người đã thỏa mãn chưa?”

Trần Sâm nhú nhú mày, nhân nhát liếc mắt nhìn Bối Căn, mới nói: "Đương nhiên thỏa mãn... Chỉ là, lần này người tổn thất không ít a, bằng vào những việc này, các quý tộc cũng không có ngu, tự nhiên cũng nhìn ra được đêm nay người giúp bọn hấn, thế nhưng trên thực tế cũng giúp ta tạo dựng thanh thế, chuyện này, người mất không ít khách hàng, đối với người mà nói không phiền toái chứ?"

Bối Căn sùng sốt, chợt nở nụ cười: "Tốt, con người của ta không thích chơi trò chơi chữ, người cùng với ta cùng là một loại, điểm này ta vô cùng trân trọng, như vậy đi, chúng ta lên sân thượng nói chuyện, ta nghĩ còn hơn là yến hội nữa, đây là nơi thích hợp cho hai chúng ta trò chuyện trao đổi một số chuyện."

Vấn đề chính là gì đây? Gà gia hỏa này không lật bài ngửa đây chứ, Trần Sâm ác ý đoán, nhưng hấn cũng gật đầu.

Tiếp đó, hai người đi sang một bên cửa thực phòng, ngay chỗ ấy có mấy thị nữ áo trắng giúp bọn hấn mở cửa đi lên sân thượng.

Phía sau cửa là một cầu thang dài, Bối Căn đưa tay chỉ về phía đó mời Trần Sâm, đợi Trần Sâm đi qua rồi thì hấn mới đi theo phía sau.

Cầu thang lớn này có điểm khác thường, Trần Sâm rất nhanh cảm giác được, bên trong hai bên tường cầu thang có rất nhiều loại phòng ngự ma pháp trận, xem ra sân thượng là một nơi cực kỳ trọng yếu, chứ ai mà làm chi cho quá khoa trương vậy chứ.

Suy nghĩ một tí, hai người đã đi lên tới sân thượng, lần này Bối Căn đi nhanh vài bước, đứng lại phía trước Trần Sâm chia tay ra mời.

Sân thượng này cũng không lớn lắm, thế nhưng rất tinh xảo, chung quanh là lan can làm bằng ngọc thạch, bên ngoài điều khắc đủ loại hoa cỏ, ngoại trừ những thứ này, trên mặt sân thượng có một tòa thạch điêu, trên mặt pho tượng có nhiều dây thực vật, cùng loại dây thường xuân gì đó, phủ đầy chung quanh, khiến cho người ta không thấy rõ thạch điêu điêu khắc kia rốt cuộc là ai.

Đặt ở giữa sân là một cái bàn nhỏ, bên cạnh là một vài cái ghế nhỏ, Trần Sâm nhìn và trong lòng thầm tính toán một chút, từ đây nhìn xuống dưới là có thể thấy được trung tâm của đấu thú tràng, hay nói một cách khác đây là nơi dành cho khách quý (VIP).

Trần Sâm không chút khách khí, kéo ghế ngồi xuống, nhìn xung quanh nói: “Nơi này hẳn là không phải của người phải không?”

Bối Căn khéo tay đỡ lấy mặt trên lan can, đang thưởng thức hoa cỏ chạm trổ trên lan can, hấn nghe được Trần Sâm nói như vậy cũng không có trả lời, trái lại hỏi ngược lại: "Người vì sao lại nói như vậy?"

Trần Sâm nhìn qua Bối Căn thật lâu, nói: “Rất rõ ràng, hẳn là không ai sẽ để cho trên mặt pho tượng của mình nhiều hoa cỏ leo như vậy.”

Nói xong, Trần Sâm phát tay trên không trung một cái, trên mặt của thạch điêu xuất hiện một ngọn lửa, tựa hồ như muốn đem hoa cỏ đốt cháy, thế nhưng ngọn lửa mới vừa tiếp xúc với mặt thạch điêu, thì trên mặt thạch điêu lại phát ra một loại bạch sắc thánh khiết quang mang, quang mang này tuy nhìn không có gì lợi hại, thế nhưng hết lần này tới lần khác hùng hực liệt hỏa va chạm vào, thì trong nháy mắt âm ảm tắt rơi xuống.

Trần Sâm nhíu mày: “Phòng ngự ma pháp?”

Bối Căn lắc đầu, đi tới bên người Trần Sâm ngồi xuống, nói: “Đây không phải là phòng ngự ma pháp, ta đã nghiên cứu nhiều ngày, nghĩ đây là một loại kết giới, đem bất cứ ngoại lực nào va chạm vào pho tượng đều mất đi tác dụng.”

Trần Sâm yên lặng nhìn pho tượng này vài lần, suy nghĩ chốc lát, về loại này kết giới thì hấn cũng không có tiếp xúc qua, thế nhưng cái này Bối Căn ...

Hấn nhìn Bối Căn với ánh mắt suy nghĩ thật lâu, rồi buông mí mắt xuống suy nghĩ.

Bối Căn đột nhiên nở nụ cười gượng, nói: “Kỳ thực người cũng không cần phải đoán, đến bây giờ cũng chưa có ai biết kết giới này rốt cuộc là cái gì, pho tượng này cũng đã mấy trăm năm rồi, phỏng chừng cách sử dụng của kết giới này cũng đã thất truyền, hơn nữa cũng không có mấy người nhận biết về nó.”

Trần Sâm lắc đầu, nói: "Thế nhưng, người nhận thức."

"Ta cũng không nhận ra, " Bối Căn thờ dãi, nhìn về phía bắc bộ để đó, “Thế nhưng đã có người nói cho ta biết, tác dụng của nó là như vậy, hơn nữa, có một biện pháp duy nhất đối phó với nó là đem thực vật trên mặt không cho phát triển, nói như vậy, coi như là không có biện pháp phá hủy pho tượng, nhưng ngược lại có nó, có thể che giấu tốt chân diện mục của pho tượng”

Nói đến đây, Bối Căn quay đầu liếc mắt lại nhìn Trần Sâm, nói: "Người đang suy nghĩ cái gì?"

Trần Sâm nhân nhát nói: “Không có gì, ta chỉ thấy tò mò, vì sao lão thần côn, lại nói cho người việc này?”

"Không có gì, " Bối Căn cười cười, "Bởi vì họ cho rằng, làm tan lão bản đấu thú tràng, nên phải biết ... một chút gì đó, cho nên bọn họ phải người tới nói cho ta việc này, đương nhiên bọn họ có yêu cầu, sau khi bọn họ rời khỏi, ta sẽ bị làm cho quên đi chuyện tình, nhưng là bọn hấn nghĩ không ra là ta dùng

ma pháp, nên ký ức hoàn toàn nhớ rõ như thường.”

Ký ức? Ma pháp? Chẳng lẽ là thần côn này muốn dùng ma pháp bóp méo ký ức Bối Căn?

Trần Sâm nghi hoặc nhìn hắn, có điểm không rõ cái lão bản đầu thú tràng này hiện tại nói những điều ... này là muốn gì?

"Người biết không?" Bối Căn trong mắt hiện lên một tia thần sắc kỳ dị, "Đây là đầu thú tràng mấy trăm năm của đế đô phồn hoa, nhưng vẫn nằm trong tay của một gia tộc, thế nhưng ba năm trước đây, rơi vào trong tay ta một tiểu thương nhân là việc ngoài ý muốn. Người đem đầu thú tràng này bán cho ta, đã bóp méo đi một ít sự tình ghi lại, có thể đem cái lịch sử mấy trăm năm trước của đầu thú tràng ghi là vẫn ở trong tay Bồ Lợi Tư Thác gia tộc của chúng ta, mà chủ nhân chân chính của đầu thú tràng mấy trăm năm là Thần Tây gia tộc cũng không có đưa ra bất luận cái gì nghị gì."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tam Kiện Lễ Vật.

Trần Sâm trong mắt tinh quang chợt lóe, bắt quá hắn rất nhanh buông mắt nhìn xuống, che giấu tốt kinh ngạc của mình.

Thế nhưng Bối Căn phảng phất như không có nhận thấy được, hắn nói tiếp: "Đương nhiên, làm một tiểu thương nhân, ta đối với kết quả loại này là rất thoả mãn, bởi vì nói cho cùng, ta tuyệt không lo lắng Thần Tây gia không có một cơ gì để tìm ta tính sổ."

Nói đến đây Bối Căn lắc đầu, nói tiếp: "Quên đi, không nói cái này nữa, đêm nay ta mời tới nơi này cũng không phải muốn cùng người nói về những chuyện ... này."

Trần Sâm gật đầu, biểu tình không có gì biến hóa, trái lại sờ sờ mũi nói: "Ồ đây đúng là một nơi nói chuyện thật là tốt a, ta đã xem qua, tinh âm kết giới ít nhất thì có ba tầng, hơn nữa còn có phòng ngự kết giới với cổ hóa kết giới, trong thiên hạ có thể nghe trộm ở đây nói chuyện chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có năng lực."

"Không nhiều lắm, thế nhưng không có nghĩa là không có, " Bối Căn lắc đầu, "Cũng may mắn là nội dung chúng ta nói chuyện cũng không có liên quan gì tới những người ở bên trong, không phải sao?"

Nói xong, Bối Căn vươn tay, tại trên mặt bàn gỗ vài cái, với nhãn lực Trần Sâm tự nhiên nhìn ra được, đây là một loại truyền âm ma pháp trận, hẳn là cho người hầu dưới lầu ám hiệu gì đó.

Quả nhiên, không bao lâu sau, một bạch y thị nữ từ dưới lầu đi lên, trên tay bưng một cái mâm nhỏ, trên đó đặt ba cái hộp gỗ phong cách cổ xưa, đem tới đặt trên bàn, sau đó lui ngay xuống không chờ cho chủ nhân phân phó.

Chờ cho bóng dáng thị nữ khuất dần sau cầu thang, nhãn thần của Bối Căn đang nhìn về hướng đế đô thu dần lại, hắn nhìn những hộp trên bàn hỏi: "Trần Sâm thân mến, lẽ nào người không có chút hiếu kỳ, khi thấy ta đem tới đây mấy cái hộp này sao?"

Trần Sâm cười cười, nói: "Có gì mà hiếu kỳ, người đã đem nó tới đây, nhất định là sớm muộn gì cũng nói rõ ràng ra, ta cần gì phải nghi hoặc chứ?"

"Nghĩ cũng đúng a," Bối Căn cười khò, "Mấy thứ này lấy ra, tự nhiên là cho người xem, nếu nói là người hiếu kỳ thì mới đúng là quái sự a."

Nói xong, Bối Căn nhẹ nhàng mở nắp hộp thứ nhất, sau đó từ bên trong lấy ra một quyển cổ thư đưa tới trước mặt Trần Sâm nói: "Tôn kính ma pháp sư các hạ, đây là lễ vật thứ nhất mà đêm nay ta tặng cho người."

Trần Sâm nghi hoặc đưa tay nhận lấy, mới vừa cầm tới tay, đã cảm giác được có một cỗ ma lực cường đại từ trên cổ thư truyền tới.

Nguyên bản! Đúng là nguyên bản a!

Trần Sâm bây giờ cũng không phải là ma pháp sư gà mờ, cho nên đối với sách giả và thật chỉ liếc mắt là nhìn thấy được, hắn xác nhận đích thực là một nguyên bản ma đạo thư, hơn nữa đây chính là một quyển ma đạo thư thuộc phong hệ.

Quả nhiên, trên bìa sách có dòng chữ "Phong Vương kết giới" tuy là trước đây Trần Sâm không có nghe nói qua về ma đạo thư này, thế nhưng hắn có thể xác định, nó có thể kém một chút với Vô tự thiên thư của hắn, thế nhưng có thể hơn hẳn quyển "Băng tiễn", đẳng cấp cao hơn một chút, thậm chí so với "Liệp thủ nữ vương" của Mang Duy pháp sư còn tốt hơn.

Như vậy đây là một quyển ma đạo thư cao cấp, vậy sao lão bản Bối Căn lại tùy tiện đem tặng cho hắn?

Phải nói cho rõ là trước đây Bối Căn xem hán cũng như một thương nhân mà thôi, bây giờ đột nhiên trong nháy mắt lại biến thành ma pháp sư tôn kính a!

Thực sự là đại thủ bút a!

Trong lòng Trần Sâm hiểu rõ giá trị của ma đạo thư này, có nó thực lực của hán sẽ có bước đột phá tăng vọt, thế nhưng khi tiếp nhận, chi phí đổi lại sợ là không nhỏ a, huống chi, dù là một ma pháp sư nổi tiếng, người ta cũng có thể bỏ ra lượng lớn vật chất để thu mua nó chứ?

Cho nên, trong lòng Trần Sâm đè nén ham muốn xuống. . ., nhẹ nhàng đem quyển ma đạo thư để lại trên bàn, nói: “Bối Căn các hạ, người có ý tứ gì đây hả?”

"Không có ý tứ gì, " Bối Căn cười cười, "Đây chỉ là làm lễ gặp mặt đêm nay, một chút lễ vật nhỏ mà thôi."

Trần Sâm không nói lời nào, hán nhìn chăm chăm Bối Căn, món lễ vật nhỏ là một quyển ma đạo thư, lễ vật lớn như vậy là có ý gì đây?

Bất quá Bối Căn cũng không có quá chú ý đến nhân thân của Trần Sâm, mà là bắt đầu mở nắp hộp thứ hai, từ bên trong thận trọng lấy ra một chiếc nhẫn đặt trên bàn.

Đây là một chiếc nhẫn thật tinh xảo, nhìn không ra có công hiệu gì, nhưng mặt trên có khắc hoa văn cực kỳ tinh mỹ, có thể nhìn biết đây tuyệt đối là một tác phẩm được làm từ thủ bút đại sư nổi tiếng.

Trần Sâm nhìn cái giới chỉ này đột nhiên nở nụ cười: “Bối Căn các hạ, lẽ nào người có một muội muội, hay là con gái? Người đưa ta giới chỉ này là muốn giúp cho ta có lễ vật cầu hôn bọn họ???”

“Người thật là hay nói giỡn, nghĩ không ra một ma pháp sư lại có thể hài hước như vậy a,” Bối Căn cười khỏ, “Ta có thể giải thích cái này một chút nha, theo truyền thuyết đây đồ vật của không vực, người ta nói chỉ có không vực mới có thể đúc thành, đây là một trư vật giới chỉ trời sinh, bất quá loại giới chỉ này chỉ có ma pháp sư tài năng mới có thể sử dụng, lần trước bởi vì hiếu kỳ nên ta mới mua giới chỉ này, thế nhưng không có dùng, lần này có cơ hội, nên ta đem tặng cho người.”

Trần Sâm nghi hoặc cảm giới chỉ lên xem xét, thấy nó không khác gì mấy so với cái nhẫn thông thường, thế nhưng khi hán chậm rãi rót ma lực vào thì phát hiện, trong giới chỉ tựa hồ có một không gian cực kỳ lớn, hán là dùng để tồn trữ đồ vật đây.

Kiếp trước xem tiểu thuyết cũng thường thấy có loại này, trư vật nhẫn đây a?

Bối Căn thấy bộ dạng Trần Sâm như vậy, giải thích nói: “Giới chỉ này chỉ có chủ nhân của nó rót vào ma lực là sử dụng được, người khác không có khả năng lấy vật gì từ trong đó ra.”

Trần Sâm gật đầu, nói thật lòng, hán đối với giới chỉ này với “Phong vương kết giới” đúng là rất thích thú, hai cái này cùng đẳng cấp a, nhưng hán vẫn nhẫn nại để lại trên bàn, không ngừng gật đầu nói: “Đúng là những vật rất thú vị.”

Bối Căn thấy biểu tình Trần Sâm như vậy, trên mặt hiện ra sắc mặt bất đắc dĩ, hán do dự chốc lát, rồi cầm cái hộp thứ ba lên, cái hộp này có hình dạng dài dài, nhìn không ra bên trong vô này là cái gì, thế nhưng chính điểm này làm cho Trần Sâm hứng thú.

Chỉ thấy Bối Căn chậm rãi mở hộp, sau đó ở bên trong móc ra một thanh vỏ kiếm!

Trần Sâm nhìn chăm chăm cái vỏ kiếm kia ngây cả người, toàn thân phảng phất dường như ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Truyền Thuyết Ma Khí .

Bất quá Bối Căn không có chú ý tới biểu tình của Trần Sâm, hán nhẹ nhàng nắm vô tình kiếm trong tay, khoát vài vòng trên không trung, dùng giọng nói âm trầm nói: “Vô thanh kiếm này theo truyền thuyết cũng từ không vực xuất ra, có người gọi nó là Ma vũ tình kiếm, hơn nữa, nếu không có vô thanh kiếm truyền thuyết này thì ma khí (Thanh kiếm) là hoàn toàn không có tác dụng, ma pháp sư thân mến, người có biết không?”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Bối Căn bắn tới như dao cạo nhìn cả người Trần Sâm, nhưng Trần Sâm cũng không có chú ý tới, hán chăm chăm nhìn vô thanh kiếm kia, yên lặng xuất thần.

Vô tình kiếm kia, hẳn là vô của một thanh trường kiếm, tựa hồ dùng ngân sắc kim đúc mà đúc thành, trên mặt có nhiều hoa văn tinh mỹ không gì sánh được, thế nhưng dường như có loáng thoáng bỏ thành một ma pháp trận. Trần Sâm nhìn một hồi mới minh bạch, nếu như ma pháp trận này còn hoạt động, thì chắc là nó đang phong ấn. Nhưng là phong ấn cái gì thì không thể biết được.

Đồng thời, cái vô kiếm này lại đem tới cho Trần Sâm cái cảm giác rất quen thuộc, tựa hồ... tựa hồ... Đây chính là vô kiếm của Chuôi Hắc Kiếm.

Hắc kiếm này, từ cái đêm bị đánh lén, đoạt được trên tay “Ám quân”, tuy rằng không phải thuộc về trong tay Trần Sâm, nhưng hắn bình thường thấy nó, có thể nói như là thuộc nằm lòng từng chi tiết.

Huống chi, hiện tại Chuôi Hắc Kiếm này là đang đeo ở bên hông hắn...

Trần Sâm vô ý thức nhìn một chút hắc kiếm bên hông, chỉ thấy hắc kiếm ngày bình thường đều không có gì đặc thù, lúc này tựa hồ bắt đầu hơi lắc lư nhúc nhích.

Trong lòng Trần Sâm kinh ngạc tới cực điểm, cái gã cổ quái Bối Căn Tư Thác Bối Căn, chỉ tùy tiện xuất ra thôi, mà cái nào cũng làm chấn động thiên hạ chứ ít sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn Bối Căn đối diện, trong lòng khẽ động, đột nhiên một tay khẽ động đem thanh hắc kiếm bên hông bật ra, rồi đem nó đặt ở trên bàn.

Bối Căn tựa hồ không biết ý của Trần Sâm làm vậy là sao, nhưng hắn cũng không phải là nhân vật đơn giản, thấy hành động này của Trần Sâm, lập tức hắn nhẹ nhàng vung tay lên, vừa lúc đem vô kiếm đặt nằm một bên thanh hắc kiếm.

Bối Căn lộ ra công phu này khiến Trần Sâm nhũn nhũn mảy, hắn trước giờ không nhìn ra Bối Căn này là một võ giả, hơn nữa với lực đạo mà lão không chê, nói rõ là trên con đường vô đạo, lão có tạo nghệ cũng không thấp a.

Trần Sâm đưa tay trái xuống dưới bàn, trên tay ma pháp khắc ngân bắt đầu phát ra một loại quang mang nhàn nhạt, hẳn là một người thông minh, hắn tự hiểu lấy, chính là dù được học ma pháp vũ kỹ từ nhỏ, nhưng cũng không phải là thiên hạ đệ nhất, cũng không phải có thể dễ dàng ngăn chặn được khi có người đánh lén, cho nên khi thấy Bối Căn lộ ra công phu, là hắn tự nhắc nhở phải cảnh giác. Mặc kệ như thế nào, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Bất quá, Bối Căn không biết được động tác này của Trần Sâm, lão vươn tay tới trên mặt bàn vỗ một cái, hắc kiếm cùng với vô kiếm đồng thời nhảy dựng lên, dừng lại trên không một chút rồi xào xạc “Ca _____” một tiếng, thanh kiếm Chuôi vào nằm bên trong vô kiếm.

Chỉ thấy hắc bạch lưỡng sắc quang mang song song từ trên thân hắc kiếm bắn đi ra, với thanh hắc kiếm bình thường, khi vào trong vô thanh kiếm, thì tựa hồ tuôn ra một cỗ ma lực ba động rất lớn, cái loại ma lực này tuy so ra kém ma đạo thư chân chính, thế nhưng cũng tuyệt đối trên ma pháp ngụy thư (sách giả).

Lẽ nào đây mới là lực lượng chân chính của Chuôi Hắc Kiếm?

Trong lòng Trần Sâm rất là nghi ngờ, hắn nhìn về phía Bối Căn, chuẩn bị rất tốt, có thể tùy thời mà động thủ.

Thế nhưng Bối Căn vẫn như cũ, không có cảm giác được sát khí của Trần Sâm, cũng có thể nói là hắn cảm giác được, thế nhưng căn bản là hắn không thèm để ý, hắn đứng lên, vung lên không trung một chảo, đem cả hắc kiếm lẫn vô kiếm chộp lại đặt trên bàn, tựa hồ lầm bầm: “Ma khí ‘Thất dạ’, nghĩ không ra cư nhiên lại xuất hiện ở Nặc Lạp đế quốc, đây là ý trời sao?”

Nói xong câu đó, hắn mới xoay người hướng về Trần Sâm, nhàn nhạt cười nói: “Thân ái ma pháp sư các hạ, ngươi biết cái gì là ma vũ không?”

Trần Sâm sờ sờ mũi, cười khò lắc đầu.

“Đệ nhất ma khí, mấy trăm năm trước là do một võ giả đúc ra, võ giả phát hiện là khi đứng trước một ma pháp sư chân chính, một võ giả dù có lực lượng cường thịnh cỡ nào cũng có cực hạn, khi đối đầu với ma pháp sư chỉ có con đường chết mà thôi. Thế nhưng gã võ giả này lại không chịu thừa nhận chuyện này, cho nên hắn tìm kiếm thăm tra khắp Hải vân đại lục, rốt cuộc từ một quyển sách cổ, trên đó có ghi chép phương pháp một người bình thường có thể đối phó với ma pháp sư,” Bối Căn nhàn nhạt cười nói: “Phương pháp này là đúc ma khí, rồi đem ma đạo thư phong ấn trong kim chú một cách đặc thù, có khả năng chế tạo ra vũ khí ma pháp có thể so sánh với ma lực của ma pháp sư, như vậy là khi đối mặt với ma pháp sư võ giả sẽ không chỉ là có biết chịu đòn. Chỉ tiếc là phương pháp kia hiện giờ đã thất truyền, tuy rằng đại lục này số lượng ma khí không ít, thế nhưng cơ bản đều tập trung trên không vực, thanh ‘Thất dạ’ này có thể xuất hiện tây bộ Hải vân, chỉ có thể nói là rất rất đáng quý, Trần Sâm điện hạ, ngươi nhất định là phải hảo hảo quý trọng a”

Không vực truyền thuyết? Trần Sâm lắc đầu, tạm thời đem cái địa phương hứng thú kia đè ép xuống đáy lòng, dù sao tại đế đô còn có một đồng sự tình chờ hắn làm, đương nhiên, chờ lúc rảnh rồi phải đi đến đó một chuyến, tỷ như truyền thuyết cái xã hội không tưởng, không phải là mọi người trên đại lục đều muốn đến được đó sao?

Bất quá, Bối Căn này biết đến sự tình thật đúng là nhiều a! Tuy là Trần Sâm cũng không ngại có người đem một chút chuyện tình thế giới này ra giải thích, thế nhưng đối mặt vị tiểu thương nhân cổ quái ngạc nhiên này, trong lòng hắn tràn ngập hoài nghi, bởi vì Bối Căn mặc dù phong độ khí chất, thái độ xử sự làm người, một điểm cũng không nhìn ra hình dạng của một người thương nhân, trái lại giống như là một người quý tộc, có thể nói như là một chính khách, bởi vì nhìn thấy lão như là một nhân tài không chê vào đâu được.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm hơi cười, nói: “Bối Căn các hạ, nghĩ không ra ngươi lại hiểu biết nhiều như vậy a! Ngươi sao không đi làm một học giả, mà là ở chỗ này làm một thương nhân, thật đúng là một loại lãng phí.”

Bối Căn gật đầu nói: "Xác thực là lăng phí, bất quá còn hơn có người buông tha thân phận quý tộc, làm một ma pháp sư chẳng ra làm sao, có đúng hay không điểm này là giống nhau? Người nghĩ thế nào, Bối Nhĩ gia. . . Á Lịch Khắc Tư thiếu gia?"

Lời nói này vừa dứt, nhân thân Trần Sâm một trận co rút lại, hần đem tà thủ huy trừ xuất ra mãnh liệt, toàn bộ thân thượng nhảy mất bao trùm rất nhiều băng tiễn, đồng thời một con hỏa long thật to lớn như từ chín tầng trời phi xuống, dừng mãnh hướng về ngay đầu Bối Căn đánh bổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sớm Có Chuẩn Bị .

Phải nói rằng, đối với Trần Sâm mà nói, Bối Nhĩ Á Lịch Khắc Tư thiếu gia, cái thân phận này phải là bí mật tuyệt đối, rất nhiều năm qua, trên toàn bộ đế đô ngoại trừ Đan Ni Nhĩ Tư cùng với cha mẹ của hắn là không ai có thể nhận ra bản thân hắn, cho dù là Mật-lê-na lão sư yêu nghiệt hay là Mang Duy pháp sư cũng không thể nhận ra, bởi vì... trong sáu năm dài trời qua, hình dạng của hắn đã cải biến rất nhiều.

Thế nhưng bây giờ, chính thân phận của hắn lại bị một người lần đầu tiên gặp mặt nói toạc ra, làm sao mà Trần Sâm không sợ hãi đây chứ? Nhiều năm sống trong thâm lâm, đã khiến cho hắn nhận rõ cái đạo lý, muốn sống sót thì phải đem nguy hiểm tiêu diệt, bây giờ Bối Căn đối với Trần Sâm mà nói. Không thể nghi ngờ là mối đe dọa nguy hiểm cần phải tiêu diệt.

Chỉ thấy hỏa long như phô thiên cái địa ầm ầm kéo tới từ chín tầng trời hướng về Bối Căn đánh xuống, hỏa diễm cấu thành răng nanh, tùy thời đều có thể đem đầu Bối Căn cắn đứt.

Thế nhưng, Bối Căn thật có bản lĩnh, chỉ thấy miệng hắn vênh lên như hình cánh cung thật đẹp, trên đầu tóc bạc bay phát phới, ngay khi hỏa long nhào xuống người hắn, trong nháy mắt, tay phải hắn vung lên, nhanh chóng tạo thành một dòng khí lưu, rất mãnh liệt giống như là gió cấp chín vậy.

Từ trên tay Bối Căn thổi ra đánh mạnh về hướng hỏa long, chỉ thấy hai người va chạm thật mạnh, những luồng sáng mãnh liệt tuôn ra, liên miên trùng kích vào nhau, nhắm vào hai người làm tâm điểm để thổi tới.

Sân thượng tựa hồ như mọi thứ đều bị những loạt trùng kích này phá cho hư hỏng, thế nhưng ngay trung tâm pho tượng lại bắn ra một loại quang mang nhu hòa, những bạo tác trùng kích khi gặp quang mang này cũng chậm chạp từ từ biến mất, cuối cùng thì dù là ma pháp nguyên tố hay dòng khí lưu kịch liệt, đều trong không khí toàn bộ tiêu thất, nếu như trên không trung không có vô số băng tiễn huyền phù, sợ rằng bất cứ ai cũng có thể cho rằng vừa rồi chưa có xảy ra chuyện gì.

Trần Sâm nhin không được nhú nhú mày, nói: "Trên mặt ma pháp trận này ngay cả nội bộ ma pháp công kích cũng có thể phòng ngự trụ a?"

Bối Căn gật đầu, đứng ở trong rừng băng tiễn tựa hồ một điểm cũng không sợ, hắn tiện tay vuốt tóc một chút bởi vì vừa rồi trùng kích mà trở nên rối loạn, nhẹ giọng nói: "Cũng đúng thôi, nếu không phải như vậy, cái sân thượng này không biết hắn là hủy hoại bao nhiêu lần rồi, người phải biết rằng, tại Thần Tây gia tộc thế lực đang thời kì cường thịnh, mỗi một đại tộc trưởng, đều tại đây trên sân thượng quan khán tiết mục của đấu thủ tràng, người ngắm lại xem, khi bọn hắn quan khán tiết mục, kẻ thù chính trị, cừu nhân sao lại không chọn ngay lúc này mà xuất thủ chứ?"

Trần Sâm cười khẽ một tiếng, nói: "Tựa như ta vậy phải không?"

Bối Căn tựa hồ nghe không ra Trần Sâm nói có châm chọc ý, hắn gật đầu, nói: "Cũng giống như người vậy."

Trần Sâm đột nhiên "Xuy ——" một tiếng bật cười, gả Bối Căn này, lẽ nào lúc này đã nghĩ là đem chính hắn so sánh với thân phận của nhà giàu quý tộc của đế quốc Nặc Lạp? Trong lòng hắn đã nghĩ rằng thân phận của hắn có thể so bì với Thần tây gia tộc cao cao tại thượng kia sao?

Bất quá những... này hiện tại đều không quan trọng, trọng yếu cũng hắn vì sao còn có thể, như thế thông dong, lẽ nào thực lực của mình trong mắt hắn không đáng nhắc tới?

Trần Sâm nhú nhú mày, không thêm nói lại, đầu ngón tay trái làm một loại động tác nhẹ nhàng không thể phát hiện, chỉ thấy trong nháy mắt khắp bầu trời băng tiễn như nổi cơn điên hướng về Bối Căn bắn tới, không còn nhìn thấy gì chung quanh cả, toàn bộ đều là mảnh băng trắng, người bình thường dưới tình huống như vậy không phân thân toái cốt hay là biến thành tương băng mới lạ.

Thế nhưng, Trần Sâm có thể nhận thấy được, Bối Căn tựa hồ một điểm cũng không có đã bị thương tổn, với diện rộng băng tiễn như vậy, hầu như có thể đối phó với thiên quân vạn mã, nhưng tựa hồ đối với hắn một điểm tác dụng cũng không có.

Sau một lúc lâu, cơn mưa băng tiễn đã đình chỉ, trong không khí tràn ngập ma pháp nguyên tố, toàn bộ quang mang từ từ tiêu thất, thân ảnh Bối Căn lần

thứ hai xuất hiện ở trong không trung, chỉ thấy lúc này đây, trên người hắn thậm chí ngay cả một điểm bụi cũng không có dính, thật giống như là mục tiêu vừa mới bị công kích cũng không phải hắn.

Trần Sâm suy nghĩ một chút, đột nhiên nhìn không được nở nụ cười khổ, gã Bối Căn này, hẳn là đã sớm chuẩn bị nên mới nói ra thân phận của Trần Sâm, gã cũng đoán ra nếu như điểm ra thân phận của Trần Sâm, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho gã, cho nên hắn mới đem Trần Sâm đến gặp tại nơi đây địa phương này.

Cái gì bí ẩn, an toàn, toàn bộ đều là hù dọa mà thôi, cái chân chính tác dụng của địa phương này chỉ sợ cũng là đem ma pháp của ma pháp sư làm mất đi tác dụng, nói như vậy, gã sẽ không bị hắn trong nháy mắt giải quyết, cũng chỉ có như vậy gã mới có cơ hội điểm ra thân phận của hắn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Sâm khí thế dâng cao dần dần phai nhạt xuống, trong tay trái ma pháp khắc ngân cũng khôi phục bình thường, hắn làm như vừa rồi căn bản không có xuất thủ qua, lại lấy một cái ghế ngồi xuống lạnh lùng nhìn Bối Căn.

Được rồi, ngươi rất khôn khéo, chọn được địa phương này ta tạm thời không không chế ngươi được, ngươi có thể có yêu sách gì mà ta không thể thỏa mãn, như vậy xin lỗi, trừ phi ngươi cả đời đều trốn ở trên này, hay nói cách khác, ta đường đường một ma pháp sư còn có thể sợ ngươi một võ giả sao?

"Ngồi đi, " Trần Sâm cười cười, "Ngươi nếu đã nói ra thân phận của ta, ta cũng sẽ không cần phải giấu diếm, ta Á Lịch Khắc Tư thiếu gia cái thân phận này cũng không phải người không nhận ra."

Bối Căn liếc mắt nhìn Trần Sâm, chậm rãi đi tới bên người hắn ngồi xuống, nói: "Nghĩ không ra ma pháp của ngươi đã tới cái cảnh giới này, khi còn ở dưới lầu ta đã nhận ra ngươi, nhưng không chắc, bây giờ mới biết chắc là ngươi, nếu không có những ... này ma pháp trận mà nói, ta vừa rồi tất cũng đã hơi phí yên diệt a?"

Trần Sâm ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Bối Căn nhãn thần thâm sâu tựa biển, đột nhiên thờ dài nói: "Ngươi lúc nào thì đoán ra được thân phận của ta?"

Bối Căn cười cười, nói: "Lúc đầu ta cũng vô pháp mà xác định thân phận của ngươi, bất quá ngươi quá kiêu ngạo, quá lớn gan, cứ nhiên đem ma khí thất dạ lấy từ trên tay 'ám quân' đeo trên thân, tuy rằng người bình thường cũng không thể từ đây nhận ra thân phận của ngươi, thế nhưng ta thì rất rõ ràng, chủ nhân của thất dạ tại sáu năm trước nửa đường tập kích Á Lịch Khắc Tư thiếu gia thất bại, chuỗi ma khí này đã rơi vào trong tay Bối Nhĩ gia.

Chỉ là, nhiều năm sau đó cũng không có ai thấy qua chuỗi ma khí này, như vậy rất tự nhiên, ta có thể suy đoán ra, ma khí hẳn là ở trong tay Á Lịch Khắc Tư thiếu gia đã thất tung sáu năm nay. Thế nhưng thật xảo hợp, ta vừa lúc nhận được chuỗi ma khí này, từ trong yến hội lại nhìn thấy ngươi, ta liền thoáng cái xác định thân phận của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lời Mời Đến Thế Giới Khác.

Sợ rằng cũng không phải là như vậy?

Ở trong lòng Trần Sâm cười nhạt một tiếng, dựa vào một thanh ma khí có thể kết luận thân phận của hắn sao, gã Bối Căn này thực sự cho rằng nói như vậy là mình sẽ tin sao chứ?

Huống chi, hiện tại gã lấy ra ba kiện báu vật, sợ là đã sớm chuẩn bị tốt rồi, thứ khác không nói, chỉ là vỏ kiếm của thanh 'Thất dạ' ở chỗ này, cũng không phải là ngẫu nhiên đây chứ?

Bất quá như gã bề ngoài rất tốt, là muốn mượn cớ, vì vậy gã sẽ không nói ra nguyên nhân chân chính, nhưng nói cho cùng thì bây giờ Trần Sâm cũng không cần phải biết cái lý do này, nhưng trái lại mục đích của gã mới là quan trọng.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm nhàn nhạt cười, nói: "Được rồi, ngươi nếu nói như vậy, ta cũng sẽ nghe như thế, ngươi cũng nên cho ta biết sự tình một chút và mục đích của ngươi đi, sớm muộn gì ta cũng biết mà? Nếu như chỉ là muốn tặng cho ta ba kiện lễ vật này, ngươi cũng không cần phải làm đến nước này a?"

Bối Căn liếc mắt nhìn Trần Sâm, gật đầu nói: "Ba kiện lễ vật này xác thực là tặng cho ngươi, bất quá cũng không phải của ta, mà là lễ vật đến từ một thế giới khác, mục đích của ta tìm ngươi chỉ là đưa lên một lời mời đến thế giới khác."

Thế giới khác? Thế giới khác là sao hả?

Trần Sâm có điểm nghi hoặc nhìn Bối Căn, không nói gì.

Bối Căn tự nhiên là nhìn ra biểu tình của Trần Sâm, gả chậm rãi đứng lên, nhìn bầu trời đêm, làm một tư thế vây quanh, sau đó nhìn về phương Bắc nói: "Á Lịch Khắc Tư thiếu gia, ngươi cho rằng, phiền hải vân đại lục này là cái dạng thế giới gì?"

Thế giới gì là sao hả? Trần Sâm không rõ Bối Căn có bệnh thần kinh không mà lại hỏi vấn đề này, thế nhưng hắn lại lo lắng một chút đáp: "Hắn đây là một thế giới hòa bình, chỉ ít là tại Hải Vân đại lục Thần Thánh giáo đình là địa vị chí tôn, vô luận là đế quốc nào, dù là hoàng quyền cao cao tại thượng gặp phải thần quyền, luôn luôn phải nhượng bộ một vài phần, ta nghĩ qua mấy trăm năm mấy nghìn năm sau cũng không có thể thay đổi, một ngày nào đó thần quyền sẽ thay thế cho đại hoàng quyền a."

"Thần quyền, hừ?" Bối Căn hừ một tiếng, có điểm chẳng phục nhìn Trần Sâm, nói: "Nếu như ngươi nói thực lòng, thần quyền một ngày nào đó là giỏi hơn tất cả, như vậy lời mời vừa nói trên, ngươi không đi cũng được."

"Thế nhưng, nếu như ta nói cho ngươi biết, này ma pháp sư thần mẫn, cả cái xã hội không tưởng cao cao tại thượng giáo hoàng đại nhân kia, bọn họ kỳ thực cũng không khác gì chó má, chỉ là một đám phế vật tạp ăn tạp uống chờ chết mà thôi, thì ngươi có sẽ nghĩ gì?"

Nghĩ gì ư?

Trong lòng Trần Sâm cười khổ, lẽ nào ngươi muốn ta đồng tình với ngươi xem vị thần quyền kia là chó má, sẽ có một ngày, những vị thần bí tôn giáo này lộ mặt phát huy oai quyền, thì có ai chân chính đủ tài năng để mà giải phóng chống cự lại chứ?

Những lời này, Trần Sâm đương nhiên không thể thốt nên lời.

Hắn không phải lo lắng về những lời có điểm quá là kinh thế hãi tục này, mà là, nếu như một người khác nghe được lời này, nếu như mà nghe xong, đừng nói hắn là Á Lịch Khắc Tư thiếu gia, chỉ sợ là Á Lịch Khắc Tư vương tử cũng không có xong a, cái tội danh xúc phạm này, không thể nào mà gánh vát nổi a.

Cho nên Trần Sâm suy nghĩ trong chốc lát, mới nói: "Trọng tâm câu chuyện này thật khủng khiếp không phải chúng ta có thể nghị luận, vị hồng y giáo sĩ ở phương bắc kia cũng không phải bất tài, nếu như câu nói kia của ngươi bị ta tiết lộ ra ngoài, sợ rằng không cần ta động thủ, trước tiên thánh điện kỵ sĩ đoàn sẽ đem san bằng cái đầu thú tràng này của ngươi."

"Thánh điện kỵ sĩ đoàn?" Bối Căn cười nhạt một chút, "Ngươi thực sự cho rằng thánh điện kỵ sĩ đoàn rất lợi hại sao? Ta nói cho ngươi biết, đừng nói là thánh điện kỵ sĩ đoàn, dù là dị đoan sớ thẩm phán, bọn họ ở trong mắt chúng ta đều là cặn bã, nếu như chúng ta nguyện ý, tùy thời đều có thể cho Norah (Nặc Lạp) đế quốc thánh điện kỵ sĩ đoàn biến thành người chết kỵ sĩ đoàn, ngươi có tin không?"

Nhân thân Trần Sâm chậm rãi nhìn xuống phía dưới, tìm đập thành thịch, bởi vì vừa rồi Bối Căn dùng một từ, đó chính là "Chúng ta", mà không phải là "Ta", nói cách khác, bọn họ là cùng một tổ chức sao? Đó chính là tà giáo trong truyền thuyết?

Trần Sâm bắt đầu nói chuyện với gã một cách hứng thú, hắn lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng vung tay lên tạo một kết giới bằng ma pháp, hắn lo là rủi mà ma pháp nơi này mất đi hiệu lực... cho nên tạo một kết giới đem sân thượng che lại, nói như vậy có nghĩa là không ai có thể nghe lảng cuộc nói chuyện này.

"Như vậy đi, Bối Căn các hạ," Trần Sâm nhìn Bối Căn, "Ngươi có thể đem ý tứ câu chuyện nói tỉ mỉ, giải thích một chút được không?"

"Ahh..."

Bối Căn phảng phất lơ đãng gật đầu, thế nhưng cũng không có chính diện trả lời, mà là đột nhiên nói: "Như vậy đi, Á Lịch Khắc Tư thiếu gia, nếu như ta nói sai, ngươi là người của Norah đế quốc sẽ biết và chỉ cho thấy điều sai nha, hắn là có thể cho vấn đề rõ ràng nhất mà thôi."

Trần Sâm cười cười, gật đầu.

Bối Căn hỏi tiếp: "Như vậy, ngươi đối với thế giới này rốt cuộc lý giải thế nào?"

Vấn đề này cùng với vấn đề trước kia không sai biệt lắm, thế nhưng Trần Sâm lại nghe ra bên trong có khác biệt, hắn ngẩng đầu nhân nhạ nói: "Hắn là đã lý giải, nhưng trên cơ bản chỉ là lý giải mà thôi."

"Hắn là đã lý giải rồi sao?" Bối Căn trên mặt hiện lên một loại tiểu ý thần bí, "Như vậy, không nên lý giải nữa? Tỷ như nói đại lục vì sao lại huyền phù tại không trung, tỷ như nói vì sao chỉ có một vạn ba nghìn tám trăm bốn mươi đạo thư, lại tỷ như nói, thế giới này là hắc ám?"

Nói đến đây, Bối Căn nhẹ tay về giữa không trung một vòng tròn, chỉ thấy theo động tác ngón tay gả, trong không khí nguyên bản trống không, lại chậm rãi nứt ra một đạo lỗ hổng, cái loại cảm giác này, thật giống như là một vết sẹo trong không khí vậy.

Đợi cho cái lỗ hổng kia lớn dần gần nửa thước, Bối Căn mới thu tay lại, mặt khác một tay chậm rãi đưa tới chính giữa cái vết sẹo kia.

Chỉ thấy, tay gã như bị tan biến trong hư không, khi ẩn khi hiện, một lúc sau tay gã lại hiện ra hoàn chỉnh trước mặt Trần Sâm, trên tay đã xuất hiện ra một ngân sắc tạp phiền, cái khe giữa không trung cũng dần dần tiêu thất.

Bối Căn đem tạp phiền trên tay mở ra, sau đó nhẹ nhàng đặt trước mặt Trần Sâm, trên mặt gã mang theo một cỗ tiểu ý thần bí, vừa cười vừa nói: "Nếu như, ngươi muốn lý giải trong thế giới này còn có thể giới kia, như vậy, xin mời tiếp nhận thiệp mời này?"

Trần Sâm chỉ do dự chốc lát, tay hần run run chậm rãi đem thiệp mời trên bàn cầm lên, trong nháy mắt này, hần đột nhiên nghĩ hần đã phản bội thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đồng Ý.

Tập phiến rất nhẹ, không biết làm bằng chất liệu gì, hơn nữa, trong tập phiến lại không có vật gì cả, cũng không có viết bất luận cái gì.

Điều này thật bất ngờ, có cảm giác chẳng biết tại sao là vậy, lúc đầu Trần Sâm tưởng là trên đó có cái gì đó trọng yếu, thế nhưng lại ra ngoài dự liệu, làm hần có chút lầy lăm kinh hãi.

Bối Căn mỉm cười gật đầu, ra dấu một động tác, nói: "Người sao không nhìn mặt sau?"

Trần Sâm nghi hoặc liếc mắt nhìn Bối Căn, rồi đem tập phiến lật ra phía sau, trên mặt sau tập phiến có một bức tranh với hình ảnh phức tạp trên đó, nhiều đường cong màu đen, mới nhìn sơ qua Trần Sâm đã nhận ra đây là một bản địa đồ, bản đồ của Hải vân đại lục. Bởi vì đã từng học qua lịch sử với Mật-lê-na lão sư, cho nên Trần Sâm đối với bản đồ này có chút quen thuộc, chỉ là nghĩ không ra ai mà có thể đem địa đồ lớn và tinh tế như vậy vẽ trên mặt tập phiến này.

Hơn nữa, không chỉ có như vậy, tập phiến mặt trên ngoại trừ địa đồ ở ngoài còn có một ít đường cong, những ... này đường cong có thể người trên thế giới này là không rõ ràng lắm, thế nhưng Trần Sâm lại nhận biết, đây là kinh vĩ tuyến! Tuy rằng không biết rốt cuộc là ai làm ra cái đồ vật này, thế nhưng đây là kinh vĩ tuyến điểm này cũng tuyệt đối không có sai.

Những vĩ tuyến, kinh tuyến này tuy không có bố cục rõ ràng như là của kiếp trước, thế nhưng ở thế giới này những kinh vĩ tuyến trên tập phiến này, cũng đã chia ra làm năm phần, phần chia hải vân đại lục ra làm năm không vực rõ ràng.

Mà ở trung tâm của Hải vân đại lục là không vực xã hội không tưởng theo truyền thuyết, trên mặt tập phiến có một tiêu chí nhỏ nhỏ hình chữ thập, và ở cuối bên trái của tập phiến có một cái lỗ nhỏ.

Trần Sâm nghiên cứu tỉ mỉ trong một lúc, chỉ thấy có sợi ngân sắc ẩn hiện trên tập phiến, chứ không có phát hiện cái gì khác thần kỳ trên địa đồ, hần không khỏi nhủ mảy, đem tập phiến đã mở ra vứt trên bàn, nói: "Mở ra bên trong chẳng có gì cả, sao gọi là thiệp mời của cái thế giới kia chứ?"

Bối Căn nở nụ cười một chút, hiển nhiên hần đối với cái nghi vấn này của Trần Sâm cũng không ngại, lúc này đây, chỉ thấy hần lục lọi tại trên người trong chốc lát, sau đó mới lấy hé ra tập phiến khác giống vậy, tại đầu ngón tay vòng vo vài vòng, mới nói: "Người có biết không? Trên thế giới này có không biết bao nhiêu người vì tranh đoạt nó mà đầu rơi máu chảy a."

Nói đến đây, hần nữa như vô ý nữa như cố ý lấy tập phiến mở ra rồi đem chuyển tới trước mặt Trần Sâm, thấy trên mặt tập phiến có một đạo thái hồng (bảy sắc cầu vòng) nhợt nhạt, thế nhưng đạo thái hồng này dị thường quý bí, mới nhìn thì thấy một điểm nhỏ nhỏ, thế nhưng lại phóng phát chiếm cứ toàn bộ hình ảnh trên tập phiến.

Bối Căn chỉ vào tập phiến đang mở trong tay nói: "Đây mới chính là tập phiến, gọi là Tiết Chế, người có biết nó đại biểu cho cái gì không hả?"

Nói đến đây hần dừng một chút, dường như cũng không chờ Trần Sâm trả lời, mà là nói tiếp: "Vì nó là thái hồng cầu vòng bảy sắc, mọi người trước đây cho rằng nó là cầu nối liên giữa đất và trời, nó cũng đại diện cho đẳng thần linh cao cả, mà con người thường cung kính cầu khẩn, hạnh phúc, bi ai, oán hận ..., cầu nhận được lời chúc phúc từ thần linh, đồng thời nó cũng đem ý chỉ của thần truyền lại, được cho rằng nó cũng là những thần âm mà thần đích truyền (truyền thừa) cho con người. Loại này truyền thừa được gọi là Tiết Chế."

"Ồ trong tay ta chính là loại tập phiến Tiết Chế này, nhưng là đại biểu cho một phương thế lực, hay nói cho đúng là, chỉ có ta mới có tư cách gửi đi những lời mời này, cũng chỉ có ta là duy nhất có thể đến thế giới loài người, xem rõ tài năng những ai có thể gửi thiệp mời, nói như vậy người cũng có thể hiểu là người rất vinh hạnh được nhận đó chứ?"

Trần Sâm ngăn người, lúc này hần mới thật bắt đầu minh bạch ra ý tứ của người thế giới đó, nếu như hần không có lý giải khác mà nói, người thế giới đó hần là thế giới hắc ám, hay cách khác mà nói, nếu như nói kiếp trước nước Mỹ là thế giới ngoài sáng, như vậy mafia là thế giới hắc ám.

Nói trắng ra là, phỏng chừng cái thế giới này là thế giới ngầm, là xã hội đen mà thôi, nói cách khác, những thần thần bí bí cổ cổ quái quái gì đó, cũng là lão đại hắc bang mời người gia nhập bang hội mà thôi.

Nghĩ tới đây Trần Sâm đứng lên không khỏi có điểm dở khóc dở cười, tuy rằng nói là, mặc dù không phải đơn giản như suy nghĩ của hần về cái thế giới

ngầm này, thế nhưng, Bối tử đã biết hẳn là đế quốc quý tộc rồi mà? Nói như thế nào đi nữa, hẳn cũng không phải là thành phần như bọn họ, thế nhưng bây giờ bọn họ lại mời hẳn tham gia, không biết là rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Trần Sâm chỉ có cười khỏ, hẳn vuốt mũi nói: "Ngươi đừng nói với ta, ngươi ở chỗ này mờ cái đầu thú trắng nguyên nhân chính là vì chờ ta đến phát thiệp mời nha?"

Bối Căn lắc đầu, nói: "Đương nhiên là không phải, chuyện của ngươi chỉ là thuận lợi mà thôi, về phần chúng ta mục đích rốt cuộc là cái gì, bây giờ không có khả năng nói cho ngươi biết, bất quá nếu có một ngày ngươi thành người của chúng ta, như vậy khẳng định là ngươi có thể biết tất cả."

"Như vậy bây giờ, ngươi, nguyện ý tiếp thu trương tập phiến này?" Bối Căn chăm chú nhìn Trần Sâm, nhãn thần trân trọng không gì sánh được.

Ah...? Thế giới ngầm?

Tuy rằng đúng là cũng không phải quá thích cái danh hào này, bất quá thoát nhìn tựa hồ có cái gì đó kích thích, then chốt là bọn hắn tựa hồ với mình có thể cùng thần thánh giáo đình có chung mục đích, nếu như đúng khả năng mà nói, đối với hành động kế tiếp tại đế đô hẳn là sẽ có bang trợ tốt, dù sao dựa theo dự đoán mà nói, lần này cần tìm ra sự kiện sát nhân tại đế đô là rất khó, chỉ sợ là tám phần mười là cùng thần thánh giáo đình phát khởi xung đột.

Nghĩ tới điểm này, Trần Sâm gật đầu, nhẹ nhàng đem trương tập phiến cầm lên, ở trong tay đùa bỡn rồi đứng lên.

Bối Căn trong mắt hiện lên nét mỉm cười, hẳn nhẹ nhàng nói: "Như vậy ta hiện tại có thể gọi Á Lịch Khắc Tư thiếu gia ngươi đã tiếp nhận lời mời của chúng ta rồi chứ?"

Trần Sâm vòng vo chuyển động tập phiến trên tay, nhàn nhạt nói: "Nhớ kỹ, ta là Trần Sâm, không gọi Á Lịch Khắc Tư."

"Trần Sâm hả? Đúng là cái tên rất hay, " Bối Căn khinh khê cười nói, "Hy vọng có một ngày, có thể nhìn thấy trên mặt tập phiến của ngươi có một bức tranh, còn là cái gì thì chúng ta đang chờ đợi, bất quá, làm một người giới thiệu, ta nghĩ ta sẽ cho ngươi một lời khuyên, trương tập phiến này nhất định không nên để cho người khác trông thấy, dù sao trên thế giới này vẫn có rất nhiều người thấy trương tập phiến này, là sẽ điên cuồng lên rồi. . . Về phần, tam dạng lễ vật trên mặt bàn cũng mời nhận lấy cho, dù sao ta cũng không hy vọng nhìn thấy ngươi, tại đế quốc Nặc Lạp, biến thành vật dư thừa, hy sinh vô ích trong trò chơi buồn chán này."

Dư thừa ... vật hi sinh a? Trần Sâm sờ sờ mũi, trong lòng nở nụ cười khỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cao Cấp Ma Đạo Thư.

Dưới ánh trăng, trên mặt bàn tam kiện lễ vật không ngừng lóe ra quang mang, dưới ánh mắt nhìn của Bối Căn, Trần Sâm biết là không thể cự tuyệt, huống chi là bản thân hẳn cũng không có ý cự tuyệt, bởi vì mấy thứ này cho dù có tiền cũng chưa chắc là có thể mua được, bây giờ bọn hắn đưa mấy thứ này đến trước mắt, lại khỏi mất tiền mua, nếu mà không nhận lấy, bớt giỡn đi, có phải kẻ ngu không đó.

Chậm rãi vươn tay ra, trước tiên lấy bản ma đạo thư đem cầm trong tay, nắm trong lòng tay trái mở ra, trong nháy mắt bản ma đạo thư hóa thành hình dạng một giọt nước dung nhập vào trong cánh tay trái của Trần Sâm.

Trần Sâm cảm thấy ý thức không gian tựa hồ bị cái gì đó trùng kích mãnh liệt mở rộng ra vài lần, tụ tập tại vùng phụ cận của Vô tự Thiên thư, ma lực chậm rãi chảy xuôi tới chung quanh "Phong vương kết giới", Trần Sâm cảm nhận được ma lực của hắn đã cường đại dị thường so với lúc đầu.

Chắc chắn là quyền ma đạo thư này cao cấp hơn "Băng tiễn" nhiều, trong lòng Trần Sâm thở dài một tiếng, có bản ma đạo thư này sợ rằng thực lực của mình lại đại tiến a? Chỉ tiếc là sáu năm trước hẳn không có nó... Nếu mà có sáu năm trau dồi miệt mài với nó, có lẽ thực lực là không thể tưởng tượng được a...

Âm thầm tiếc nói một chút, Trần Sâm bình tĩnh đem cái trừ vật giới chỉ mang trên ngón tay, tiếp đó lại cầm lấy chuỗi ma khí Thất dạ đem cất vào trừ vật giới chỉ.

Chỉ thấy trên mặt giới chỉ, truyền đến một trận ba động yếu ớt, Thất dạ trước mắt đột nhiên biến mất trong giới chỉ.

Cái này thật đúng là thích thú a, sau này không còn phải sợ khi mang nhiều vật tùy thân, Trần Sâm tư lự trong chốc lát sau đó lấy trương tập phiến cất vào giới chỉ.

Bối Căn một mực yên lặng đứng nhìn những động tác của Trần Sâm, mãi cho đến khi thấy Trần Sâm đem trưng tạc phiến thu vào gói chỉ, hắn mới cúi đầu nói: "Trần Sâm, người đối với... những lễ vật này thỏa mãn chứ hả?"

Trần Sâm cười nói: "Đương nhiên thỏa mãn, bất quá, những... lễ vật này là quá quý trọng a."

"Quý trọng?" Bối Căn trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ dị, tiếp đó hắn cúi đầu nói, "Trưng tạc phiến này còn giá trị hơn thế nữa, mấy thứ này không đáng một đồng a, không thể so sánh a, chúng nó càng không có nhiều giá trị so với trưng tạc phiến kia, cuối cùng đêm nay ta có một điều này nói với người."

Trần Sâm gật đầu, nói: "Bối Căn các hạ mời nói a, nếu như ta đoán không sai, hẳn là cùng với thế cục của đế đô hiện tại có liên quan?"

Bối Căn mỉm cười: "Chính người rõ ràng là tốt rồi, hiện tại thế cục đế đô, căn bản là cục diện đáng buồn, mặc dù trong mắt ta có thể chỉ là một khởi đầu trò chơi nhỏ, thế nhưng đối với người ta mà nói, là không khác gì mưa rền gió dữ, ta biết nếu như khuyên người không nên tham gia vào đó khẳng định là vô dụng, cho nên ta chỉ có thể cho người một lời khuyên, đó chính là vô luận lúc nào, cũng không nên đem Á Lịch Khắc Tư cái thân phận này lộ liễu ra, bởi vì... đối với người một điểm chỗ tốt cũng không có. Hơn nữa, nếu như phát hiện sự tình bất khả như ý muốn, cũng không được miễn cưỡng, dù người có một chút thực lực, thế nhưng hiện tại người vô pháp chống lại."

Trần Sâm thờ dãi một hơi, hắn sớm cũng đã bắt đầu nhận thấy được chuyện ở đế đô bên trong dấp dấp rất nhiều gì đó, thế nhưng hiện tại nghe Bối Căn nói, tựa hồ căn bản là không có biện pháp đối phó với tình huống này.

Tuy rằng đối với suy nghĩ này của Bối Căn, trong lòng Trần Sâm có vài phần hoài nghi, thế nhưng hắn cũng rõ ràng, nếu như đúng như những gì người này nói đều là sự thật, như vậy hiện tại hắn cũng không cần phải...

Còn lừa gạt hắn thì... bởi vì hiện nay Trần Sâm rất mong muốn, nghe một chút sự tình về chuyện xảy ra ở đế đô, nhưng chỉ sợ dù là một chút... cũng không có a? Không biết là khi biết hắn có loại tâm tính này, có thể lợi dụng hắn không?

Trần Sâm ở trong lòng cười khổ một chút, ngẩng đầu nhìn trước mắt tinh không rộng lớn không gì sánh được, còn có tinh không phía dưới là đế đô phồn hoa không gì sánh bằng, thế nhưng lại biết đây chỉ là loại phồn hoa giả tạo, đã sớm bị sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Trần Sâm hơi gật đầu, nói: "Các hạ, cảm tạ người nhắc nhở, ta nhất định sẽ nhớ kỹ lời nói của người... Bất quá, ta còn có một nghi vấn, ngay từ đầu người có ý làm nhiều như vậy chỉ là an bài đem ta dẫn tới đây, còn lấy mấy thứ này đưa đến trước mặt ta, vậy đến tột cùng là vì sao? Ta tự hỏi một người như ta vậy, cũng không có đáng giá người nỗ lực lớn như vậy tiền bạc lời kéo, thế nhưng, các hạ người nhưng đối với ta như vậy coi trọng, điểm này thật sự là làm cho ta không rõ, ta Á Lịch Khắc Tư, rốt cuộc có chỗ nào đáng giá mà người ưu ái như vậy chứ?"

"Á Lịch Khắc Tư," Bối Căn nhẹ nhàng cười, "Bất luận khi nào ta đều không xem nhẹ bất kỳ ai, bao quát chính người, ta nếu tuyển trạch người, như vậy người nhất định sẽ có giá trị của người, dù là bây giờ chưa có, ta nghĩ tương lai nhất định cũng sẽ có, điểm này, ta nghĩ chính người so với ta càng thêm rõ ràng hơn?"

Trần Sâm sững sờ, ngẩng đầu nhìn Bối Căn ánh mắt sững sờ, còn có nụ cười bí hiểm trên mặt gã, trong lòng kinh nghi bất định, lẽ nào, cái gã Bối Căn thực sự có thể nhìn ra bản thân Trần Sâm là ai?

Bất quá điểm này là tuyệt đối không hề có khả năng, trước mặt người này coi như là khá thông minh, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng đoán ra bản thân Trần Sâm rốt cuộc là ai có thể làm xảy ra chuyện tình gì.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Sâm đem tâm tình lắng dịu xuống, bất quá cái trọng tâm câu chuyện này dưới tình huống như vậy cũng không thích hợp thảo luận ra dài dòng, lập tức Trần Sâm lại chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, cùng Bối Căn nói đến một ít chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt.

Cái này Bối Căn, tựa hồ cũng đã sớm liệu đến Trần Sâm sẽ như vậy, hắn tuyệt không chú ý, cùng Trần Sâm tán gẫu, từ đại lục thông sử đến đế đô huy hoàng, sau đó lại đến thơ ca nghệ thuật, hầu như bất cứ chuyện tình gì trên đại lục này, tựa hồ hắn đều biết một chút..

Về phương diện này, Trần Sâm đối với hắn có điểm âm thầm tâm phục, phải biết rằng Trần Sâm có thái độ làm người hai lần (lưỡng thế: 2 thế giới), học thức với kinh nghiệm căn bản là điều không phải người thường có thể bằng được, huống chi đã biết Bối Căn (hắn) thời kì niên thiếu có mấy người lão sư không một người nào không là ngưu nhân..., việc giáo dục gì đó tự nhiên cũng không kém chút nào rồi.

Thế nhưng mỗi khi đem một ít kiến thức cùng với thời gian sự kiện về những nơi hẻo lánh trên đại lục này hỏi tới, nhưng cái gã Bối Căn này cũng có thể trả lời như thường, điểm này làm Trần Sâm thực là bội phục a.

Hai người cứ như vậy người hỏi ta đáp, bất tri bất giác hơn phân nửa đêm trôi qua, trong đó đối thoại như thường không cần tế biểu, thế nhưng khi đang nói, mỗi lần Trần Sâm nói bóng nói gió một ít về chuyện tình đế đô, nhưng Bối Căn luôn luôn có ý định như vô ý tách ra, tựa hồ không muốn liên quan đến bên trong trường phong ba của đế đô, nhưng thật ra điểm này lại làm Trần Sâm phiền muộn không ít.

Phải biết rằng hắn hiện tại mặc dù có Đan Ni Nhĩ Tư kỵ sĩ hỗ trợ, thế nhưng dù sao chỉ có thể rút cuộc một mình chiến đấu hăng hái thôi, nếu như cái tổ chức này có thể đem thánh điện kỵ sĩ đoàn biến thành người chết kỵ sĩ đoàn, tên này mà nguyên ý bang trợ như gã nói, thì khi hắn quay về đế đô muốn làm chuyện gì thì có hơn phân nửa là thành công rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Kinh Tập.(Kinh Sợ Đánh Lén)

Bất quá loại này suy nghĩ của Trần Sâm chỉ là giữ ở trong lòng, cũng không có biểu lộ ra.

Bởi vì càng nói chuyện với nhau hẳn càng phát hiện, cái gã Bối Căn này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, hẳn ẩn giấu ở đằng sau cái chiêu bài tiểu thương nhân giả hiệu này phía sau thân phận chỉ sợ là kinh người a.

Bắt đầu mà nói đối với tên gia hỏa như vậy mặc kệ là từ cái gì ý nghĩa, đều hẳn là tận lực kết giao, chỉ có như vậy ở tương lai sẽ cần đến, mới sẽ không rơi vào tràng diện bị động, dù sao có chút mầm mống là phải biết nắm giữ, ngày nào đó mà được nở hoa kết quả rồi cuộc có thể có lợi, tuy là không ai có thể biết trước điều gì.

Tận lực an bài cuộc gặp gỡ lần này, tình huống kết thúc khách và chủ hai người đều được thoả mãn, từ sân thượng khi Trần Sâm đi xuống, Bối Căn trên mặt tràn đầy tiêu ý, hẳn vừa đi vừa nói chuyện: "Trần Sâm các hạ, vô luận lúc nào người đều phải nhớ kỹ, tại đây ở đầu thú tràng này người vẫn có một bằng hữu."

Trần Sâm gật đầu, hẳn không phải nghe không hiểu ý tứ bên trong lời này, mà là có chút khó chịu, hai người cùng ngầm biết thì tốt rồi, tịnh không cần phải ... nói ra.

Thăng đến khi đưa Trần Sâm ra đến đại môn yến hội sảnh, Bối Căn mới thở dài một hơi vỗ vỗ tay.

Rất nhanh có một bóng người từ một góc phòng tối đi ra, hẳn hơi cúi đầu, trên mặt thần sắc cung kính không gì sánh được, nếu như Trần Sâm bây giờ thấy hẳn, nhất định có thể nhận ra, hẳn là bồi bàn thủ lĩnh.

"Đại nhân, " bồi bàn thủ lĩnh cung kính ở phía sau Bối Căn, "Thuộc hạ không rõ người vì sao muốn đem tạp phiên cho hẳn, dù sao, cái gã Trần Sâm này, chỉ là một người còn chưa có nhập vào hàng ngũ ma pháp sư mà."

"Không vào hàng ngũ là sao?" Bối Căn hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi: "Coi như là hiện tại Norah đế quốc tới nổi danh là Mang Duy pháp sư, có ai bằng tuổi hẳn có thể đạt đến trình độ này? Hơn nữa, hẳn thất tung như vậy rồi cuộc là đi làm gì, người khác không biết, lẽ nào người vẫn còn nhìn không ra tới sao? Norah đế quốc tuy rằng không có nhân tài gì, thế nhưng hẳn có ba lão sư đều có thể được cho là nhân vật đứng đầu tây bộ Hải vân đại lục, chỉ là học trò của một trong ba người đó thôi, là xứng đáng nằm trong hàng ngũ ma pháp sư rồi đó, biết không hả?"

...

Trần Sâm đi qua hành lang đi vào phòng khách đầu thú tràng, bởi vì đã quan hệ quá nửa đêm rồi, những quý tộc ban ngày đã không còn ở lại đây nữa, bây giờ trống không, loại cảm giác này làm cho Trần Sâm thấy có vài phần cô đơn.

Trần Sâm thở dài một hơi, chậm rãi đi tới phụ cận thang lầu tròn ốc, đi tới tầng năm hẳn mới đứng lại, hơi phát phát tay, trước đây bị hẳn hạ cấm chế bày tường bằng bây giờ hẳn huy động hạ dần dần tiêu thất, cho đến khi ma pháp nguyên tố trong không khí tiêu tán, Trần Sâm mới bước nhanh đi tới cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng.

Thanh âm quanh quẩn tại hành lang bên trong, thế nhưng cũng không có người đến mở cửa, Trần Sâm vừa cảm ứng một chút, phát hiện trong gian phòng ma pháp trận bày bố, cũng không có bị bất luận cái gì phá hư hẳn mới yên tâm, dù sao trong phòng, với hiện nay mà nói chính là không có khả năng có ấy có việc gì.

Lại gõ vài cái lên cửa, vẫn như cũ không ai ra mở cửa, Trần Sâm suy nghĩ một chút đột nhiên cười khổ rộ lên, hiện tại đã là nửa đêm, người bình thường bây giờ đều đã là ngủ ngon giấc?

Nghĩ tới đây, Trần Sâm không hề gõ cửa nữa, loại cửa này tự nhiên là ngăn không được một ma pháp sư, trên tay hẳn lại dùng một ít lực đem cánh cửa nhanh chóng đẩy ra, chỉ thấy, trong phòng vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, giường chiếu ngăn nắp sạch sẽ.

Còn phần Annie tiểu thư thì là tựa ở bên giường, đã ngủ thiếp đi.

Cái nữ nhân này, mệt nhọc quá mà ngủ lịm đi a.

Trần Sâm ở trong lòng cười khổ một chút, đang muốn đi qua đem nàng nhanh chóng ôm lấy vào lòng (nhát như thỏ... ND), thế nhưng vừa nhìn đến tư thái là lột của nàng rất có hứng thú, hẳn không khỏi do dự một chút, cuối cùng hẳn vùng tay lên, từ đầu ngón tay thò ra một cổ gió xoáy.

Ngon gió này cũng không lớn, thế nhưng vừa lúc đem thân thể Annie nhanh chóng nâng lên, sau đó đưa tới trên giường, rồi lại chậm rãi đem Annie

thả xuống phía dưới.

Đợi cho trận gió dần dần lắng yên lại, Trần Sâm mới đi qua kéo chắn đắp cho Annie, sau đó nhẹ nhàng huy vùng tay lên đem ma pháp đăng trong phòng tắt hết, còn chính hắn thì chậm rãi đi tới cửa, đẩy cửa ra đi tới bên ngoài trên sân thượng.

Ngày hôm nay lần gặp buổi tối này cùng Bối Căn, từ biểu hiện ra mà nói, Trần Sâm chỉ là chiếm được ít nhất vài thứ còn có nhận một thiệp mời, thế nhưng trên thực tế, hắn đã nhận được càng nhiều.

Ví dụ như nói, nguyên có làm sao mà đấu thú trảng của Thần Tây gia tộc, ở ba năm trước đây lại chuyển qua tay một tiểu thương nhân? Không có khả năng để giải thích, Thần tây gia tộc bây giờ và Thần tây gia tộc trước kia có gì khác? Còn lời nói của Lịch Khắc và Annie tiểu thư là rất mâu thuẫn, tựa hồ cũng có thể từ lần gặp gỡ này mà tìm được đáp án bên trong.

Sau đó là Annie, tiểu thư này vì sao gặp ở chỗ này, Trần Sâm hiện tại đã có thể khẳng định tuyệt đối điều không phải là ngẫu nhiên, cái gã Bối Căn kia tuyệt đối sẽ không phạm vào sai lầm lệch lạc này, như vậy hắn đem then chốt của chuyện bên trong thay đổi, làm như vậy, hắn có mục đích gì đây? Làm sao gã biết rõ sự tình xảy ra tại đế đô? Nếu nói cho đúng ra, chỉ đơn thuần là bảo hộ cho Annie tiểu thư hay sao?

Hoặc là... sự kiện của đế đô này chứa nhiều manh mối trong đó.

Nếu như là như vậy mà nói, sợ rằng trước đây những gì người ta phân tích cũng rất có khả năng biến thành hiện thực, lẽ nào câu chuyện mà Annie kể là thực, thế nhưng nếu là thật thì sao ở ba năm trước đây thần thánh giáo đình lại tha cho nàng một mạng?

Có nhiều ý nghĩ trong đầu mà không có đáp án, chỉ có loáng thoáng lộ ra một ít chuyện tình, làm cho trong lòng Trần Sâm phát lạnh...

Suy nghĩ một lát, Trần Sâm đột nhiên nghe được từ xa xa mơ hồ truyền đến một thanh âm xé gió, sáu năm sinh hoạt tại Lục quang sâm lâm của Trần Sâm cũng không phải ổng phí, dưới tình huống như vậy, hắn lập tức nghe được đây là tiếng xé gió của cung tiễn, hơn nữa từ thanh âm nghe được, lực đạo tuyệt đối sẽ không dưới bằng tiễn do mình bắn ra.

Trần Sâm không dám sơ sẩy khinh địch, hắn dừng mảnh lấy ma khí Thất dạ từ trong giới chỉ vùng ra, một chi băng tiễn hướng về cái phương hướng kia bắn tới, chỉ nghe “Ca _____” một tiếng, hai mũi tên đụng nhau tại không trung.

Thế đánh lên của mũi tên này thật là uy lực, trên sức tưởng tượng của Trần Sâm, tuy là tên này khi đến nơi này đã yếu đi vài phần, thế nhưng lại có thể trong nháy mắt đem băng tiễn của Trần Sâm bắn ra hóa thành tro bụi, rồi tiếp tục bắn tới Trần Sâm.

Trần Sâm nhân thần một trận co rút lại, trong tay Thất dạ ra khỏi vỏ, nhanh như thiểm điện hướng về phương hướng kia bổ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Kinh Tập (2).(Kinh Sợ Đánh Lén)

Mũi tên bay nhanh tới bị ma khí Thất dạ chém trúng, phát sinh “Đinh _____” một tiếng vang nhỏ, rớt xuống đất, Trần Sâm nhanh chóng huy vũ ma khí Thất dạ, đem rất nhiều băng tiễn kết tụ ở mũi kiếm, phát ra kiếm phong quay tròn trên mũi kiếm, rồi hướng về phía phát ra ám tiễn phóng tới, tiếp đó hắn cũng huy động tay trái phát ra ma lực phong thuộc tính, ràng rụa vây phủ trên không.

Loại ma pháp này không có thuộc tính công kích, nhưng nó làm cho tăng gia tốc lên một cách rất hiệu quả, do đó khi băng tiễn phát ra, trong nháy mắt tốc độ tăng lên lên rất nhiều lần, với mắt thường thì không thể nào phát hiện ra băng tiễn công kích, chỉ thấy một loạt hình ảnh mờ nhạt kéo đi một cách nhanh chóng mà thôi.

Một tiễn này của Trần Sâm uy lực thật kinh người, nếu mà băng tiễn trúng mục tiêu sợ rằng không chết cũng bị thương nặng, ngay cả Trần Sâm cũng không thể tưởng tượng mình có thể phát ra một tiễn hoàn mỹ như vậy, thế nhưng một tiễn bắn tới mãnh liệt như vậy trong bóng tối tiêu thất vô thanh vô tức, giống như chưa có gì xảy ra.

Trần Sâm nhíu nhíu mày, gơ tay trái lên đánh ra một hướng chỉ, chỉ thấy thanh âm truyền đi ra, đột nhiên xuất hiện một con hỏa long rất nhanh hướng về phương hướng cung tiễn bắn tới, hỏa long này tuy rằng chỉ là sách giả (ngụy thư) biến thành, nên không có quá lớn uy lực, thế nhưng vào buổi tối dùng để chiếu sáng cũng là hay nhất rồi.

Chỉ thấy hỏa long cương mãnh bay đến cái địa phương kia, một cái bóng hắc sắc dừng mảnh từ trong bóng tối nhanh chóng chạy trốn, trường kiếm trong tay mãnh liệt hoa lên ngăn chặn hỏa long ở trên người.

Một kiếm phổ thông như vậy, dĩ nhiên là xoay quanh hỏa long bay lượn đem chém thành hai nửa, người kia tựa hồ ý thức được Trần Sâm đã chú ý tới hắn, nên cố gắng đột phá dừng mãnh hướng về phương bắc chạy đi.

Chỉ thấy dưới tình quang nhàn nhạt, hắc y nhân thân ảnh mạnh mẽ như là một con báo, phóng lên nóc nhà hướng về phía đông mà chạy trốn, nhìn thấy chỉ trong chớp lát có thể biến mất trong bóng tối.

Trần sâm "Hừ" một tiếng, tay trái hơi giơ lên, lúc này đây, một quyền hư hóa ma đạo thư xuất hiện ở trong tay trái hắn, chỉ thấy tay phải hắn tại trên ma đạo thư hư điểm vài cái, chung quanh hắn không khí dần dần trở nên hàn lãnh, thật giống như một tiểu khu vực của đế đô, theo động tác của Trần Sâm như là đã biến thành băng thiên tuyết địa, rốt cục, có một cái cánh tay bằng băng tiễn xuất hiện ở giữa không trung.

Trần Sâm mãnh liệt vùng tay, chỉ bằng tiễn này tại giữa không trung xoay xoay chốc lát, sau đó mới "Bá ——" một tiếng hướng về thân ảnh của hắc y nhân đang dần tiêu thất bắn tới.

Một tiễn này, tựa hồ đã là siêu việt vũ kỹ cùng với ma pháp cực hạn, băng tiễn giữa không trung xẹt qua, quỹ đạo hình thành một đạo quang mang kỳ dị, giống như là Lưu Tinh, hướng về cái bóng đen kia bắn tới.

Hắc y nhân lúc này cũng biết không có biện pháp tránh được một tiễn cực nhanh này, chỉ thấy hắn dừng mãnh quay người lại, trường kiếm trong tay cao cao giơ lên, sau đó là hướng về băng tiễn bổ tới, khó khăn lắm hắn mới tránh được vào mũi tên trên.

Thừa dịp này, Trần Sâm đầu tiên là vùng tay, tại đầu thủ tràng tầng năm bày ra một kết giới đóng băng, sau đó hắn mới nắm vào lan can sân thượng, thân thể mãnh liệt rung động, lại hướng về phương hướng hắc y nhân chạy trốn phóng qua.

Lại nói, hắc y nhân tuy rằng một kiếm chém được mũi tên trên, thế nhưng băng tiễn này cũng là Trần Sâm dùng đến ma đạo thư triệu ra, mặc kệ là uy lực hay là ma lực, đều đã đạt được cực hạn ma đạo thư 《băng tiễn》, nếu như muốn nói một cách khác, đó chính là trước hết Trần Sâm thích sử dụng cái loại băng tiễn vũ này, tối đa là dùng đối phó với người bình thường, thậm chí có nhiều lúc còn bị Trần Sâm đem ra dùng là trò đùa hù dọa, thế nhưng một tiễn này, cũng bao hàm uy lực tuyệt đối, lúc ở lục quang sâm lâm lần đầu tiên thí nghiệm băng tiễn này, đã đem một gốc cây thiên niên cổ thụ nhanh chóng nổ tan thành bột phấn.

Hơn nữa, vì ma pháp nguyên tố rất thưa thớt ở lục quang sâm lâm, bây giờ với ma pháp nguyên tố rất dư thừa ở đế đô, có thể nghĩ là một tiễn này uy lực như thế nào.

Thế nhưng hắc y nhân cũng không phải là kẻ yếu hèn, thấy hắn vùng mạnh trường kiếm phát ra kiếm phong, đẩy băng tiễn chệch sang một bên, muốn mượn một lỗ hổng để thoát khỏi băng tiễn.

Thế nhưng hắn đầu tưởng tượng đến, một tiễn này tác dụng cũng không phải ở chỗ tốc độ với lực lượng, mà là ở chỗ ma lực của bản thân nó.

Thật giống như là khi đâm vào khí cầu đầy hơi, trường kiếm trong tay hắc y nhân đâm mạnh vào băng tiễn, một tiếng nổ bạo liệt phát ra như tiếng sấm.

Chỉ nghe "Ầm ầm ——" một tiếng, băng tiễn nội bộ bị cao độ áp súc ma lực nguyên tố tứ tán bay vút, nơi hắc y nhân đang đứng tựa hồ biến thành một mảnh băng thiên tuyết địa, tại đây bên trong, đang bay tán loạn là những khối băng nhỏ trong không khí, e rằng nếu mà đụng vào thì có thể xuyên thủng thân xác a.

Thế nhưng thanh trường kiếm trong tay hắc y nhân mãnh liệt rung chuyển, ngạnh kháng cùng băng tuyết thiên địa, thân thể hắn giống như là những sợi tơ băng tuyết, tùy thời tùy lúc đều có thể bị cắt thành nghìn vạn đoạn.

Lúc này, Trần Sâm đã từ đầu thủ tràng bay vọt tới cái địa phương này, hắn đứng ở đỉnh một tòa nhà cao tầng, nhẹ nhàng vùng tay lên, một cỗ nhu phong quay xung quanh hắn.

Đây là phong hệ ma pháp, Trần Sâm tuy rằng mới có được nó 《phong vương kết giới》 vẫn không có cách nào thành thuộc lão luyện sử dụng bản ma đạo thư này, thế nhưng loại ma đạo thư này là một loại có tính chất rất kỳ quái đặc biệt, đó chính là chỉ cần dung nhập vào bên trong trên tay ma pháp khác ngân, như vậy ma lực trong sách ma pháp sẽ tự nhiên mà sử dụng được, đương nhiên, sử dụng phương pháp bất đồng, uy lực tự nhiên cũng là bất đồng.

Nếu như phải truy cầu uy lực lớn nhất, thì đương nhiên là phải triệu hồi ra ma đạo thư sau đó niệm chú ngữ, thứ nữa, còn lại là phải triệu hồi ra ma đạo thư, thế nhưng trong thực chiến phương pháp tối hữu dụng chính là chỉ cần động một chút ý niệm là có thể sử dụng ma đạo thư ngay.

Đương nhiên, Trần Sâm cũng không phải không có đến cái cảnh giới kia, hắn hiện tại hoàn toàn dựa vào ý niệm là khu động ma pháp, uy lực là rất nhỏ, chỉ làm một vài động tác, thì có thể sử dụng ma pháp uy lực, không có triệu hồi ra ma đạo thư dưới tình huống lớn nhất mạnh nhất.

Ngay lúc này, chung quanh Trần Sâm tạo thành một vòng phòng hộ nhỏ, một luồng gió vờn quanh thân hắn từ trên xuống dưới, giống như là đang đứng giữa không trung vậy, từng bước từng bước chậm rãi đi về phía trung tâm băng tuyết thiên địa đang vây khốn hắc y nhân.

Ma khí Thất dạ trong tay hắn mũi kiếm thường thường cử lên, từ xa chỉ vào hắc y nhân, nói: "Thế nào, tới rồi, đến bây giờ mà còn không muốn lộ ra chân diện mục sao?"

Vốn dĩ, hắc y nhân bây giờ toàn thân đều dùng miếng vải đen bao lên, có điểm như là Trần Sâm kiếp trước, xem phim hoạt hình giống như Ninja vậy, thế nhưng loại tạo hình này Trần Sâm từ trước đến nay là rất ghét, đương nhiên nói đi còn nói lại, kiếp trước ngoại trừ là điên, sợ rằng không ai sẽ thích tiểu bồng tử cùng tiểu quý tử cả (ghét thằng Nhật lùn... đây mà ND).

Gã hắc y nhân tựa hồ nở nụ cười một chút, kiếm trong tay hắn cũng chậm rãi cử lên, sau đó mãnh liệt hướng về Trần Sâm ném tới, mà cả người, thoáng cái là tiêu thất trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Kinh Tập (3).(Kinh Sợ Đánh Lén)

Hắn tung trường kiếm lên, vào buổi tối trông giống như là một dãy ngân quang, cắt ngang trời cao, xuyên qua băng thiên tuyết địa, nhắm ngay hướng Trần Sâm chém tới.

Thanh âm sấm sét như phá không mà lao tới, xé rách khí lưu tựa hồ tùy thời có thể đem đối thủ chia năm xẻ bảy ra.

Trần Sâm biết hắc y nhân có lực cánh tay kinh người, từ việc hắn tung tên lúc trước là có thể thấy được, mà bây giờ để thoát thân, hắn liều mạng tung ra kiếm này, thì uy lực của nó há phải tầm thường.

Nếu như là bình thường thì Trần sâm có thể dễ dàng tránh né kiếm này được, thế nhưng hắn đang phiêu phù trên không trung, không chỗ mượn lực, phong hệ ma pháp tuy là dùng tốt, nhưng cũng không thể lúc này có biện pháp né tránh một kích này được.

Hơn nữa, trường kiếm này đang gào thét, mãnh liệt càng ngày càng tiến sát gần trước mặt Trần Sâm.

Trần Sâm không kịp suy nghĩ nhiều hơn, trong tay ma khí Thất dạ mãnh liệt hướng về thể cuộn trào tới mãnh liệt của trường kiếm bổ tới.

Chỉ nghe "Oanh ——" một tiếng, trường kiếm bay vút tới chạm vào nhau trong nháy mắt nứt ra thành mảnh nhỏ, kiếm tầm thường tự nhiên là đánh không lại ma khí, kiếm kia tuy rằng tiêu thất, lực đạo trên thân kiếm thành ra vô dụng bởi vậy mà cũng biến mất theo.

Sức phản chấn thật lớn, mang Trần Sâm đang phiêu phù giữa không trung trời dạt lại phía sau, đụng vào tường phát ra một tiếng nổ thật lớn, tạo thành một lỗ hổng lớn như một cái động.

Sau một lúc lâu, mới nghe được một trận âm thanh thừa thốt, Trần Sâm chậm rãi từ một đồng đá vụn bên trong đi ra, hắn vỗ vỗ y phục, lạnh lùng "Hừ ——" một tiếng.

Nguyên lai, Trần Sâm bị xô lui lại đụng vào là một giáo đường của Thần thánh giáo đình, nó là một trong những kiến trúc của thần thánh giáo đình ở đây. . . Một thương khổ cực kỳ phổ thông.

Nếu chỉ là như vậy thì không có gì đáng nói, nhưng mà ở đây, cái thương khổ này bên trong còn có hai người đang sinh sống.

Hai người này, một người mặc bạch y chính là giáo sĩ phổ thông, còn người kia, là một nữ tu sĩ thoát nhìn khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi.

Là hai giáo sĩ của giáo đình một nam một nữ, đang nhìn Trần Sâm kinh hoàng sợ hãi, hiển nhiên bọn họ tuyệt đối không nghĩ ra cái gã thiếu niên trước mắt này làm thế nào lại xuất hiện ở đây.

Thế nhưng Trần sâm nhìn thấy bọn họ cũng nhú nhú chân mày, đơn giản với hắn thì hai người này bây giờ lại làm ra vẻ đạo mạo, đối với tình huống bây giờ thì nhìn có vẻ buồn cười lắm.

Bởi vì, cái nữ tu sĩ kia trường bào đã bị kéo xóc lên, lộ ra hơn phân nửa xuân phong. . . rũ xuống, mà cái 'gậy thần' của gã kia cũng đang ở trạng thái hưng phấn, hiển nhiên, cả hai người giáo sĩ này cũng đã tới địa phương vắng vẻ này để tình tự yêu đương.

Thế mà Trần Sâm đột nhiên xuất hiện phá rối quá nhiều chuyện tốt của bọn họ, còn đối với bọn họ thì chắc là bị ám ảnh như bóng ma, vì chuyện này không thể để lộ ra ngoài a.

Trần Sâm lạnh lẽo nhìn bọn họ vài lần, trầm giọng nói: "Các ngươi hai người cầu nam nữ nhớ kỹ cho ta, đêm nay coi như ta không có xuất hiện ở chỗ này, các ngươi cũng không có xuất hiện ở chỗ này, hay nói cách khác nếu để lộ ra chuyện này, có cái hậu quả gì chính các ngươi cũng có thể rõ ràng?"

Hai người nhìn Trần Sâm với ánh mắt băng lãnh, lại nghĩ tới hình phạt sẽ bị do yêu đương vụng trộm giữa giáo sĩ cùng nữ tu sĩ, hai người cơ trí thông minh đều rung mình một cái, thật là tội tày đình mà.

Trần Sâm lại cười nhạt một tiếng, thân ảnh như quỷ mỵ tại chỗ chợt lóe, nhất thời thân hình tiêu thất trong không khí.

Đề lại trong thương khó bị phá hủy chỉ còn lại hai người giáo sĩ

Nữ tu sĩ lặng yên trong chốc lát, mới e thẹn nói: "Tình lang, chúng ta. . . Chúng ta. . . vẫn tiếp tục chứ?"

Giáo sĩ trên mặt hồng quang chột lóe, đang muốn gật đầu, thế nhưng hần lại đột nhiên roi lệ đầy mặt: "Bạn yêu, vừa rồi ta bị dọa tới khiếp rồi. . . Sợ rằng. . . Sau đó ta cũng.."

...

Thân hình Trần Sâm lần thứ hai xuất hiện trên đỉnh nhà lầu, hần chăm chú nhìn những mảnh nhỏ của thanh kiếm bị vỡ rơi là tả trên mặt đất, lại nhìn một mảnh phong tuyết trên nóc nhà, một lúc lâu sau hần phát phát tay, đem băng tuyết thiên địa trong nháy mắt thu về, chỉ là mái nhà bị mấy cái lỗ hồng lớn, và một số phòng ốc hư hao nặng từ nay khó mà xử dụng.

Trần Sâm từ nóc nhà này nhảy tới phía có một đạo lỗ hồng nước nẻ, đột nhiên cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: "Tính sai, thì ra hắc y nhân kia đã tính đường lui trước, nên hần không có xuống mặt đất chỉ ở trên nóc nhà tẩu thoát, nếu như trên mặt đất thì chỉ sợ là hần không có cơ hội đào tẩu a"

Nghĩ tới đây, Trần Sâm lại đứng lên nhìn xung quanh, hiển nhiên, hai người vừa tranh đấu đã kinh động cư dân phụ cận, bất quá ở chỗ này là phía bắc đế đô đã thuộc về thế lực phạm vi thần thánh giáo đình, từ trước đến nay đế đô phòng thủ thành phố quân dù hành động nhanh chóng nhưng thật ra cũng còn chưa tới đây, thế nhưng dưới loại tình huống này, muốn tiếp tục tìm tòi người vừa đánh lên mình, hiển nhiên đã là không có khả năng rồi.

Chẳng qua cũng kỳ quái, lúc hần đi tới đế đô hành vi tuy rằng hơi phách lối một chút, thế nhưng hần là cũng không đến mức sẽ có người muốn lấy mạng hần mới đúng, thế nhưng hiện tại thoát nhìn, người kia muốn lấy mạng hần, thân phận có thể không thấp, bởi vì hắc y nhân đánh lên không chỉ là một võ sĩ, mà là nhất lưu võ sĩ, hiển nhiên cũng không phải một người tài nghệ thấp có thể làm được việc này.

Trên nóc nhà lo lắng trong chốc lát, Trần Sâm nghĩ không ra nguyên do, đang muốn ly khai, thế nhưng lúc này hần lại đột nhiên mơ hồ nghe được một trận tiếng khóc.

Trần Sâm sững sờ, tiếng khóc này là từ bên trong phòng ốc dưới chân hần truyền đến, đó chính là. . . .

Nghĩ tới đây, hần bắt chập cái khác, "Bá ——" một chút rồi chui vào trong cái khe của nóc nhà.

Đây hần là một căn nhà của tín đồ thần thánh giáo đình, trong nhà bày biện trang nghiêm không khí rất là thiên liêng, thế nhưng giờ này đây, một màn trước mắt loại này quý dị thần thánh không gì sánh được ...

Chỉ thấy, tại trên giường rộng thùng thình giữa nhà, có hai cỗ thi thể nằm cuộn mình, cả hai cái xác này đã khô héo cực độ, dù vậy vẫn còn nhìn ra được, trước khi chết đã thấy cái gì đó cực kỳ kinh hãi...

Mà ở bên hai cái xác này là một tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi, cô bé hiển nhiên là nghe thấy âm thanh quái lạ nên mới từ phòng khác vội vã chạy tới, lại thấy cái cảnh này, nên chỉ có khóc òa lên chứ không biết phải làm sao.

Cô bé tựa hồ vừa khóc vừa hô cái gì, tuy rằng thanh âm có điểm mơ hồ, thế nhưng Trần Sâm cũng nghe ra, cô bé hiển nhiên là hô "Ba ba" cùng "Mụ mụ" ...

Trần Sâm ngây cả người, sau đó hần rất nhanh đi tới bên giường, đưa tay lại trên mặt dẹt sờ sờ, mặt trên vẫn còn lưu lại độ ấm của thân thể, điều này nói lên rằng hai người trước mắt đây tuyệt đối mới chết khoảng mười phút (chắc là 10 phút), điều đó có nghĩa là...

Đột nhiên, trong nháy mắt nhớ lại chuyện tình mà Lịch Khắc kể: những người này mặc kệ thị quý tộc hay là bình dân, bọn họ khi chết đều là có một đặc điểm giống nhau, máu toàn thân, tựa hồ đều bị vật gì hút khô rồi... Ah... lúc đã chết, lại biến thành một cỗ thây khô...

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Làm Người Tốt... Thật Khó!

chưa update

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Ăn Cái Gì Bỏ Cái Nấy.

Cái gã Bối Căn này, đã cho rằng hán suốt đêm phượng đào loan diễn với Annie tiểu thư chắc? Cho nên đem cái này đại bỏ bảo gã ăn... v...v...

Trần Sâm một trận cười khò đã nghĩ muốn cự tuyệt, thế nhưng loại chuyện này dù sao cũng là càng nói càng tồi a, căn bản là không có giải thích được, lập tức hán chỉ có hơi nghiêng thân mình để bồi bàn đem vào phòng.

Cái gã bồi bàn này thật ra cực kỳ hiểu chuyện, con mắt hán nhìn chăm chăm vào mặt đất, giả bộ như cái gì cũng không thấy, đi thẳng đến cái bàn trong phòng để khay thức ăn xuống, sau đó lấy những thức ăn Annie tối hôm qua ăn dư thu thập lại, rồi mới bước nhanh lui ra ngoài.

Trần Sâm lắc đầu, nhìn thấy món này hán muốn nôn vô cùng, hán phát hiện bản thân một chút hứng thú cũng không có, nhưng thật ra oản thanh chúc này thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Hán đi tới bên giường đưa tay vỗ vỗ trên mặt Annie, nói: "Uy uy, tiểu thư, người cũng nên thức dậy rồi đó."

Annie bị hán vỗ vài cái, hiển nhiên còn có điểm mơ mơ màng màng, bất quá nàng cũng vừa mở mắt nhìn Trần Sâm là "A ——" một tiếng thét chói tai, sau đó mãnh liệt ôm cả chân lui tới góc giường, dùng giọng nói như khóc: "Người. . . Người người người người. . . Người rốt cuộc làm chuyện gì. . . Người người người... là sắc ma, đồ hồn dân... Ta ta ta ta. . . Ta. . . Ô ô ô ô. . ."

Trong lúc này, Trần Sâm dở khóc dở cười, hán vuốt mũi nói: "Tiểu thư, nếu như ta không có nhớ lầm, đêm qua dường như có người khóc hô sẽ hiến thân cho ta, thế nào vừa đến sáng sớm lại biến thành cái dạng này, người như vậy là không được, không giữ lời a."

Annie nghe được Trần Sâm nói như vậy, nàng suy nghĩ một chút trong đầu tựa hồ mới thanh tỉnh lại, bất quá nguyên nhân có thể là bởi vì nàng nghĩ lầm Trần Sâm đã làm chuyện gì đó, cư nhiên nắc cở đỏ mặt, thấp giọng nói: "Người. . . Người nếu muốn người ta, thì đối với ta phải có trách nhiệm..."

Trần Sâm cười khò lắc đầu, nói: "Tiểu thư, lần sau muốn nói gì thì phải biết rõ ràng sự tình rồi mới nói nha? Ta ngày hôm nay còn có chuyện muốn làm, người đó, phải ở trong phòng chờ ta trở lại, ta nghĩ, người muốn ta điều tra chuyện của người, hy vọng sẽ nhanh có kết quả."

Nói đến đây, nhần thần Trần Sâm trở nên chăm chú không gì sánh được.

Sắc mặt Annie cũng trong nháy mắt âm đạm xuống, nàng cắn môi không có chút máu, cúi đầu nói: "Ta chờ người trở về!"

Trần Sâm gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài, sau đó nhin không được thờ dài một hơi, đây không phải hán đa sầu đa cảm, mà là hán phát hiện càng gần tiếp cận chân tướng, cái kia sự tình cũng chỉ sợ đối với Annie càng bất lợi, chỉ sợ đến lúc đó đáp án vạch trần, Annie tiểu thư cũng không biết có hay không có thể chịu đựng được.

Lắc đầu, Trần Sâm theo thang lầu xoay tròn đi xuống phía dưới, bởi vì là sáng sớm, thị nữ trang phục quý tộc này cũng không có đứng ở hành lang, nhưng có một ít nữ phó trang phục thị nữ đang quét tước vệ sinh chung quanh.

Trần Sâm tiện tay bắt chuyện một vài người, hán hỏi: "Các người có biết ở đầu thú tràng, hán là đi nơi nào ăn bữa sáng?"

Nữ phó trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, bất quá nàng gật đầu nói: "Bữa sáng dùng tại lầu hai, nơi nào nói hán là đã có người phục vụ mang tới."

Trần Sâm mỉm cười hướng về nữ phó gật đầu, sau đó bước nhanh hướng về lầu hai đi xuống phía dưới.

Đầu thú tràng lầu hai, hán là không phải nhà hàng, trái lại nơi đây giống như là quán cà phê ở kiếp trước, khi Trần Sâm tới nơi, hán đã phát hiện mấy người quý tộc ngồi tụ tập chuyện trò vui vẻ, còn có mấy thiếu nữ quý tộc cầm trong tay cây quạt rất cuộc không biết dùng làm gì, thỉnh thoảng cười cười, lại nhẹ nhàng mở quạt ra gấp lại.

Đạo đức giả! Dối trá không gì sánh được!

Đây là cảm giác duy nhất của Trần Sâm, tới bây giờ hán mới thấy cảm kích cha mẹ cả đời, Bối Nhĩ công tước đại nhân phụ thân tuy rằng cường thế, thế nhưng cũng không có đem nhi tử bồi dưỡng thành một kẻ quý tộc xảo trá, trái lại để hán tùy theo năng khiếu mà học hỏi, điểm này chỉ sợ là rất nhiều người đều không có biện pháp làm được, đừng nói là thế giới này, ngay cả kiếp trước, khoa học văn minh phát đạt, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu cha mẹ có thể làm được điểm này a?

Trần Sâm tìm một chỗ ngồi xuống, trong một góc phòng khách gã bồi bàn đã sớm thấy được hán, đợi cho hán ngồi xuống, có một người bước nhanh đi tới bên người hán, cung kính cúi thân mình xuống, cung kính nói: "Ma pháp sư đại nhân, xin hỏi ngài có cần gì không? chẳng lẽ là bữa sáng ngày hôm nay không làm ngài thoả mãn?"

Bữa sáng? Nhớ tới cái món ăn cái gì bỏ cái này, Trần Sâm cười khổ một chút, nói: "Cũng không phải, chỉ là ta đơn thuần không muốn ăn cái kia mà thôi, người mang cho ta một thứ khác tới đây đi."

Cái gà bồi bàn kia gật đầu, không dám hỏi nhiều, chỉ có thể cúi người chậm rãi thối lui, sau đó không lâu chỉ chốc lát đã đưa lên một chén trà sữa còn có một ít bánh điểm tâm.

Bồi bàn trên mặt mang vẻ áy náy, nói: "Ma pháp sư đại nhân thật sự là xin lỗi, sáng sớm cũng chỉ có mấy thứ này, mong ngài ừm khuất dùng tạm."

Trần Sâm nhìn một chút bánh điểm tâm tinh mỹ trên bàn, lại nhìn ra ngoài cửa sổ xa xa này, người lao động bình dân khổ cực đã bắt đầu một ngày mới, nhìn không được lác đác, rốt cuộc nếu như hiện tại hắn dùng bữa sáng này như là bị ừm khuất, ở đó cũng không biết có bao nhiêu người nguyện ý chịu loại ừm khuất này a.

Bồi bàn thấy Trần Sâm có thần sắc cổ quái, trong lòng sợ hãi, thế nhưng cũng không dám hỏi cái gì, chỉ có thể lẳng lặng đứng thẳng một bên.

Trần Sâm qua một lúc lâu, mới thở dài một hơi, hỏi: "Được rồi, ngày hôm nay có người tới tìm ta không?"

Bồi bàn suy nghĩ một hồi, nói: "Có, người cùng đi theo ngài, sáng sớm ngày hôm nay cũng đã đến tìm ngài, lúc này hắn đang ở phòng khách lầu một đội, bây giờ có nên gọi hắn lên đây không?"

Người đi theo ta? Hắn là Đan Ni Nhĩ Tư tên kia a.

Trần Sâm gật đầu, ý bảo bồi bàn xuống kêu hắn lên.

Cái gà bồi bàn này cũng không dám dừng lại, mà là bước nhanh hướng về lầu một đi xuống phía dưới, sau một lúc lâu, chỉ nghe thang lầu truyền một trận tiếng bước chân, Trần Sâm liếc mắt nhìn qua, nhìn không được thiếu chút nữa là bật cười.

Chỉ thấy một người, có vừa... vừa tóc màu đen, hai mắt trao trảo, hơn nữa râu quai nón trên mặt rậm rạp, cho nên cũng đã che khuất hơn phân nửa khuôn mặt hắn, thế nhưng trên người hắn lúc này vẫn muốn đòi ăn mặc một mảnh cũ nát bị giáp, lộ ra bên trong một cơ thể rắn chắc.

Cũng may da thịt hắn ngăm đen chiếu sáng, nên trang phục thấy cũng không xấu xí lắm, thế nhưng làm Trần Sâm nghĩ khôi hài cũng đúng, lúc này, phía sau cơ thể trên lưng hắn một cây. Ân... lang nha bông! Hơn nữa so với người của hắn còn lớn hơn vài phần... ái dazzz! lang nha bông!

Như vậy, cũng được đi! Hiện tại thoát nhìn hắn như gốc hồ hồ, một anh chàng lỗ mãng. Cái anh tuấn đẹp trai danh mãn để đồ để quốc đệ nhất võ giả Đan Ni Nhĩ Tư đâu rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không Có Khả Năng

Đan Ni Nhĩ Tư chậm rãi đi tới bên người Trần Sâm, cúi chào theo đúng lễ nghi của một thuộc hạ đối với chủ nhân, sau đó mới ngồi xuống đối diện với Trần Sâm.

Trên khóe miệng Trần Sâm toát lên một tia tiểu ý, khuấy cái thìa trong tách trà sữa mấy cái, mới thấp giọng nói: "Đan Ni Nhĩ Tư, trên thế giới này không có một người thuộc hạ nào kiêu ngạo như ngươi a, dám ngồi nghênh ngang trước mặt chủ nhân là một ma pháp sư như ngươi cả a?"

Đan Ni Nhĩ Tư hơi cúi đầu, chịu đựng cười nói: "Điều này không phải nói ngươi là một ma pháp sư tao nhã sao chứ? Suốt ngày cau có kỳ dị, làm cho người ta thấy mà chán ghét, có mấy người mà hoan nghênh hả, dù thực lực là cường đại, nhưng đối với người khác chỉ có sợ hãi thôi, chứ không làm cho người ta kính nể đâu."

Trần Sâm nhàn nhạt cười, cũng không có trả lời, trái lại hỏi: "Vậy ngươi hiện tại sắm vai gì đó? Cuồng chiến sĩ hả?"

Kỳ thực Trần Sâm hỏi như vậy cũng không phải không có căn cứ, tại hải vân đại lục, có hai chức nghiệp đại diện cho thế lực cường giả, đó là ma pháp sư và võ giả, thế nhưng đi sâu vào thì có điểm khác nhau.

Nếu như phân chia rạch ròi thì ma pháp sư chia ra làm hai: chân chính ma pháp sư và được tề sư (nhà bào chế thuốc), còn võ giả thì chia ra càng nhiều hơn: kiếm sĩ, kỹ sĩ, thương binh, cung tiễn thủ, ám sát giả và cuồng chiến sĩ.

Cũng đúng như tên gọi của nó, kiếm sĩ chỉ những võ giả sử dụng kiếm cực kỳ cao siêu, kỹ sĩ đại diện cho hầu hết những kỹ binh, bao quát cả Thành điện

ky sĩ đoàn cùng với quân đội của đế quốc, thương binh (người dùng thương...) và cung tiễn thủ chỉ những người sử dụng vũ khí dài, những võ giả tấn công từ xa, ám sát giả là những người dạ hành hay sử dụng những kỹ chiêu quái lạ để lấy tính mạng đối phương, cuối cùng là cuồng chiến sĩ không có biểu thị là tài nghệ gì cả, chỉ ý vào sức mạnh thiện phú để uy hiếp tấn công đối phương thu chiến thắng.

Dù là một trong những chức nghiệp kể trên, nhưng cuồng chiến sĩ cũng khiến cho người ta coi thường, bởi vì ngoại trừ một thân cây mạnh ra, cơ bản là không có cái tài nghệ gì khác cả.

Cho nên, Trần Sâm nhìn thấy Đan Ni Nhĩ Tư hóa trang giống như là một cuồng chiến sĩ, thì nói giỡn với lão, nhưng đối với Đan Ni Nhĩ Tư mà nói thì đó là một châm chọc, đã kích lớn.

Đan Ni Nhĩ Tư hừ một tiếng, cười khỏ nói: "Người... đã gặp qua một chức nghiệp khác dùng lang nha bổng chưa hả? Không lẽ chỉ có cuồng chiến sĩ mới sử dụng lang nha bổng sao?"

Trần Sâm gật đầu, lại nhìn từ trên xuống dưới quan sát Đan Ni Nhĩ Tư vài lần, mới nói: "Đúng thế, ta không có nghe nói qua cái chức nghiệp khác dùng lang nha bổng, ta chỉ cho rằng, đế quốc đệ nhất võ giả, nói như thế nào cũng không phải tầm thường để lộ ra, đối với người mà nói, phá vỡ cái truyền thống này nhất định là có ý định gì đây hả?"

"Phá vỡ truyền thống là sao hả?" Đan Ni Nhĩ Tư nhẹ nhàng lắc đầu, không tự chủ được đem cái trọng tâm câu chuyện này chuyển hướng, hỏi: "Thật ra người, đêm qua ở chỗ này có hài lòng không? Sáng sớm ngày hôm nay bên trong phố lớn ngõ nhỏ đều đồn đãi, ở đế quốc Norah chúng ta, có ma pháp sư tuổi còn trẻ mới vừa tới đế đô ở trong đấu thú tràng phải lòng một nữ nhi quý tộc nghèo túng a, bây giờ nhà nhà đều nói thế, nữ nhân kia vận khí thật là tốt a, cư nhiên gặp loại chuyện này. Các cô nương bình dân ở Đế đô nghe nói ma pháp sư này tuổi còn trẻ không chỉ cường đại hơn nữa còn hảo sắc, ngày hôm nay có người nói rằng có rất nhiều nàng trang điểm xinh đẹp trang phục đặc tiền, chuẩn bị tới nơi này hảo hảo biểu hiện một phen, nói không chừng sáng sớm ngày mai có thể từ chim sẻ bay lên biến thành phượng hoàng."

Trần Sâm cười khỏ một chút, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy có nhiều thiếu nữ ở chung quanh đấu thú tràng, chỉ là đấu thú tràng dù sao cũng là nơi quý tộc thường lui tới, phương cách phòng vệ làm vô cùng tốt, người bình dân đâu có cơ hội có thể tiếp cận?

"Thế nào?" Đan Ni Nhĩ Tư chỉ chỉ bên ngoài, "Có muốn đi ra bên ngoài một vòng không, ta bảo đảm người lập tức có thể đất mỹ nhân trở về."

Nữ nhân... Mỹ nhân...

Trong lòng Trần Sâm thờ dãi một hồi, trên phòng có một người đã khó đối phó rồi..., huống chi, ngày hôm nay cũng đâu có thời gian đi tìm mỹ nhân chứ.

Nghĩ tới đây, Trần Sâm phát phát tay, ý bảo bồi bàn đem cho Đan Ni Nhĩ Tư một phần điểm tâm, rồi nói: "Quên đi, không nói cái này nữa, đêm qua người đi đâu lâu như vậy, đi làm gì đó, với tính cách của người mà nói, thế nào lại khó làm như vậy a?"

Đan Ni Nhĩ Tư nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nhìn một chút chung quanh, nói: "Nói ở chỗ này sao?"

Trần Sâm xoay người nhìn thoáng qua, chỉ thấy khi Đan Ni Nhĩ Tư xuất hiện đã khiến cho những quý tộc này chú ý, bây giờ đã có mấy người len lén nhìn qua, trời ạ! Có thể là mình bạch thân phận của Trần Sâm, trong đó có một người đáng đáp phu nhân trét đầy son phấn trên mặt, đang len lén dùng mị nhãn nhìn qua.

Trần Sâm vô ý thức nghe lạnh trong lòng, trong nháy mắt muốn ly khai khỏi chỗ này, nhưng ở đế đô bây giờ biết đi đâu đây, trên phòng thì có Annie tiểu thư, không thể là chỗ nói chuyện riêng được.

Chỉ lo lắng trong chốc lát, hần không cần để ý tới sự kinh ngạc của đám quý tộc này, nhẹ nhàng vung tay lên, tức thì chung quanh hai người bày ra một cái phong hệ cách âm kết giới.

Thấy động tác của Trần Sâm, Đan Ni Nhĩ Tư con mắt tinh quang chợt lóe, có điểm vô cùng kinh ngạc nói: "Xem ra, đêm qua tại đây đấu thú tràng người thu hoạch thực sự không nhỏ a."

"Đâu chỉ là không nhỏ, " Trần Sâm cười cười, lộ ra trên tay một trứ vật nhẫn (giới chỉ), "Lão bản tặng ta một chút lễ vật, ma pháp sư làm ra một chút biểu hiện là có thể nhận được không ít chỗ tốt a."

Đan Ni Nhĩ Tư cười cười, nói: "Cũng là bao quát cả người nữ nhân kia trong phòng người sao?"

"Nữ nhân sao?" Trần Sâm ý vị thâm trường (sâu xa) cười, nhàn nhạt nói, "Đan Ni Nhĩ Tư lão sư, ta nói mặc kệ bất luận là kẻ nào, rốt cuộc nhất định chỉ sợ cũng đoán không ra nữ nhân kia trong phòng ta là ai đâu?"

Đan Ni Nhĩ Tư bĩu môi, nói: "Chỉ cần không phải Marina (Mã-lê-na) công chúa điện hạ, ta tuyệt đối sẽ không nghĩ có gì kỳ quái."

"Phải?" Trần Sâm ác ý nở nụ cười, sau đó dùng thanh âm trầm thấp nói: "Cái người nữ kia có tên tự, là Annie, Annie. Thân tây."

Đan Ni Nhĩ Tư chấn động, vừa bung lên ly trà sữa lại bị đổ hơn phân nửa, hần ngơ ngác nhìn Trần Sâm, một chữ cũng không tin, nói: "Không có khả năng!"

Chương 52: Phụ Thân Cường Thế.

Trần Sâm nhìn Đan Ni Nhĩ Tư, sờ sờ mũi, nói: "Ta cũng mong muốn là không có khả năng này, thế nhưng hết lần này tới lần khác, tất cả đều là đúng như vậy. Thế nào, trước hết bây giờ ngươi là phải nghe ta nói một chút cho rõ, cũng là người trước tiên mà ta nói."

Đan Ni Nhĩ Tư nhẹ nhàng đem chén trà thả xuống phía dưới, thờ dài nói: "Cũng là người lý giải a."

Từ lúc Trần Sâm cùng Đan Ni Nhĩ Tư xa nhau gặp phải rất nhiều chuyện rất trọng yếu, cho nên thoáng suy nghĩ một chút, Trần Sâm đem chuyện đêm qua xảy ra như thế nào đều nói cho Đan Ni Nhĩ Tư biết, không quá khác với lời Bối Căn nói với hắn, trong đó có ít bộ phận là giấu diếm bớt.

Dù sao, một thiếu gia nhà quý tộc, đột nhiên tiếp nhận lời lão đại thỉnh cầu nhập bang, đừng nói là phụ mẫu, rốt cuộc chỉ sợ mấy người lão sư đối hắn kỳ vọng rất cao, một chút cũng không thể nào tiếp thu a.

"Nói cách khác, bây giờ không biết là Annie tiểu thư trong phòng có chuyện, hay chính là Thân tây gia có chuyện cũng không biết, " Đan Ni Nhĩ Tư trong giọng nói tràn ngập nghi hoặc, "Còn có, đêm qua đột nhiên có người kia đánh lên người, hấp thụ tinh thần ba động của nhân loại, chuyện này là như thế nào đây đúng không?"

Trần Sâm gật đầu, nói: "Đúng là như vậy, ngươi cũng biết ta thân phận hiện tại không thích hợp tùy tiện đi ra ngoài tra xét tình huống, nếu như ta đoán không sai, các đại gia tộc tại đế đô hẳn là mấy ngày nữa sẽ mời ta tới nhà, ta nghĩ thừa dịp này dò xét một chút nông sâu của đế đô, đặc biệt thần thánh giáo đình và hoàng thất đối với sự kiện này ở đế đô có thái độ gì."

"Còn nữa, " nói đến đây Trần Sâm biểu tình nghiêm túc không gì sánh được, "Tối hôm qua ta gặp phải người kia, hắn là rất nguy hiểm, nếu như đơn thuần là vũ kỹ chính ta rõ ràng biết, ta căn bản là không có khả năng là đối thủ của hắn, cho nên lão sư ngươi khi điều tra chuyện này nhất định phải chú ý, nếu như gặp phải cái người này, đánh được thì đánh, không địch lại thì trước tiên lui lại, chỉ cần tới đầu thú trắng, dựa vào chúng ta hai người còn có thể miễn cưỡng đối phó hắn."

"Ghe ghóm như thế này hả?" Khó có được, Đan Ni Nhĩ Tư đáng tuổi cười trên mặt biển mắt, hắn gõ vào bàn, nhẹ giọng nói: "Ngay cả ngươi cũng không cho rằng ta là đối thủ của hắn, như vậy thì ta phải thật cẩn thận mới được..."

Nói đến đây, Đan Ni Nhĩ Tư giọng nói vừa chuyển, nói: "Bất quá cái này tạm thời không cần phải quan tâm, ta cũng không nhất định phải gặp đối thủ này, thật ra, đêm qua ta trở về phủ công tước một chuyện."

Trần Sâm thân thể hơi giật mình, qua một lúc lâu, hắn mới thờ dài một hơi nói: "Cha và mẹ của ta, bây giờ thế nào rồi?"

Đan Ni Nhĩ Tư thờ dài một hơi nói: "Không tốt. . . Thật không tốt. . . Sáu năm nay không gặp, công tước đại nhân đã già đi rất nhiều, đặc biệt từ sau lần sự kiện đó, đế đô liên tiếp phát sinh sự tình, thân là Quân vụ đại thần công tước đại nhân tự nhiên là sẽ phụ trách việc này, thế nhưng lâu như vậy, việc này cũng không có điều tra ra, tựa hồ như là mọi đầu mối đều bị người ta tiêu hủy, chuyện tình sáu năm qua giống như đúc lờ Lịch Khắc kể, thậm chí, bây giờ có rất nhiều người còn hoài nghi, một loạt sự kiện này đều là do công tước đại nhân chủ đạo, về phần mục đích. . . Không nói cũng được."

"Hiện nay, công tước đại nhân đối mặt khắp nơi, áp lực rất lớn, rất nhiều người đều muốn đem ngươi tìm trở về để biết rõ ràng chuyện tình khi xưa, thế nhưng về phía thần thánh giáo đình lại không lo lắng gì, cho nên cũng không có chi trì chuyện này, bây giờ có muốn hay không đem ngươi triệu hồi trở về cũng không có định luận gì, dù sao mặc kệ nói như thế nào, dựa theo phía quan phủ mà nói, ngươi bây giờ hẳn là đang ở xã hội không tương an đường, nếu như thần thánh giáo đình thực sự đáp ứng tra rõ chuyện này, sợ rằng công tước đại nhân phải gặp phiền phức lớn a."

Trần Sâm gật đầu, sờ sờ mũi, nói: "Nói như vậy, ta còn phải cảm tạ bọn thần côn giúp ta tạo ra mê cảnh, hay nói cách khác, chúng ta Bối Nhĩ gia đã có thể phiền phức."

"Phiền phức?" Đan Ni Nhĩ Tư đột nhiên cười nhạt một tiếng, "Đúng là có một chút phiền phức, thế nhưng khi thần thánh giáo đình thực sự đáp ứng chuyện này rồi làm sao đây, tuy rằng có ta ra cái chân tướng ngươi không có đi xã hội không tương đối với công tước đại nhân mà nói là một phiền toái không nhỏ, thế nhưng, lẽ nào Bối Nhĩ gia lại để cho bọn họ tự nhiên muốn làm gì thì làm sao chứ? Bối Nhĩ gia lúc này nắm trong tay quân đội hùng mạnh, bây giờ những ... này quý tộc lão gia đều còn rất ngoan ngoãn như bunn nhào, thật sự ai muốn nổi lên xung đột chứ. . . Nói làm bầm. . ."

Trần Sâm cười cười, loại trọng tâm câu chuyện này hắn cũng không muốn đi đàm luận, dù sao loại chuyện mưu phản này không thể tùy tiện nói lung tung được, hắn chỉ là nhìn mặt bàn trước mắt, thấp giọng hỏi: "Như vậy, về chuyện ta lần này về tới đế đô, ngươi có nói với bọn họ không?"

"Nói chứ, " Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu, "Hon nữa dĩ nhiên với năng lực của công tước đại nhân, việc làm đêm qua của ngươi ngài hiện tại sợ rằng đều đã thanh thanh sở sở (hiều rõ cả)."

Trần Sâm nói: "Như vậy, bọn họ có nói gì không đó?"

Đan Ni Nhĩ Tư suy nghĩ một chút, nói: "Công tước đại nhân tuy rằng không ngờ người nhanh như vậy trở về đế đô, bất quá, ngài đối với chuyện người che giấu thân phận này, là cực kỳ tán thưởng, dù sao thế cục hiện tại đế đô thiếu trong sáng, tại thời khắc then chốt này nếu như thân phận người Á lịch khắc tư thiếu gia an nhàn quay về đế đô mà nói, có thể là ảnh hưởng không thể đoán được, thế nhưng, người bây giờ thay đổi là thân phận ma pháp sư Trần Sâm, thì có thể hiện nay ở đế đô các thế lực lớn trông như cá gặp nước, nói không chừng những vấn đề phiền nhiễu vẫn làm phức tạp công tước đại nhân, là bởi vì người đến mà phá vỡ."

"Phải không đó?" Trần Sâm gật đầu, "Như vậy, cha của ta có nói cái chuyện gì riêng không?"

Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu nói: "Có nói, công tước đại nhân nói, mặc kệ gặp cái trạng huống gì, nếu như thực sự không có biện pháp giải quyết, tùy thời đều có thể quay về phủ công tước, đừng nói là tại Norah đế quốc, coi như là tại tây bộ Hải vân, thực sự còn có ai là đối thủ của công tước đại nhân, người có thể còn không biết, Norah đế quốc này hiện tại hầu hết cương thổ quốc gia, đều là ngày trước công tước đại nhân đánh chiếm được.."

Trần Sâm gật đầu, xem ra cái vẻ mặt lạnh lùng của cha hằng ngày, cũng không phải là một người không có tình cảm a, một nhân vật không thể xem thường, tuy rằng trước đây hắn vẫn nghĩ cha hắn là một người tuyệt đối không đơn giản như thế, bây giờ nghe được cương thổ của đế quốc là do cha mình đánh ra chiếm được, Trần Sâm hơi có chút kinh ngạc.

Dù sao, bây giờ tôn chỉ của thần thánh giáo đình là tận lực đem các đại đế quốc ở chung, hòa thuận, như vậy mới không gặp phải một quốc gia cường thế khiêu chiến thân quyền, nhưng tại đây dưới loại tình thế này, chính cha của mình có thể khai cương khoách thổ, thực sự là không đơn giản a. . . Vậy cũng khó trách, tại như vậy năm trước có thể an vị trên chức Quân vụ đại thần, vị trí này...

Bạn đang đọc truyện *Ma Pháp Cẩm Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thần Tây Gia Mời.

Thế nhưng, đây cũng không phải cái chuyện tốt gì, từ xưa đến nay công cao chấn chủ, không có người nào có kết cục tốt cả, tuy rằng bây giờ Y tư bối nhĩ điện hạ là một người hòa ái đế vương, thế nhưng, ai có thể thực sự biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào a...

Tâm thuật đế vương, thường nhân không có biện pháp suy đoán, cho nên có thể ngồi ở ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng kia, tuyệt đối sẽ không là kẻ ngu dốt.

Còn nói đến thế cục hiện nay, còn có thái độ mập mờ của hoàng thất, Trần Sâm thậm chí đã bắt đầu hoài nghi, bây giờ hoàng thất có đúng hay không đang tận lực chen ép Bối nhĩ gia.

Thờ dài một hơi, Trần Sâm ở trong lòng nở nụ cười khổ, biết đến càng nhiều tình tiết càng nghĩ không ra việc này, đầu mối trong lòng lại càng loạn, lúc bắt đầu chỉ là hoài nghi Thần tây gia, thế nhưng hiện tại hoàng thất cùng thần thánh giáo đình cũng đã bị đụng đến, dấu vết hiềm nghi không có...

Cho nên người xưa có một câu nói, đó là, ‘quốc’ là nước, rất thâm sâu a. . .

Suy nghĩ chốc lát, Trần Sâm lại hỏi: "Ah. . . Còn mẹ ta nói như thế nào?"

Đan Ni Nhĩ Tư nói: "Công tước phu nhân có ý là, lúc rảnh rồi nói người có thể trở về một lát, đương nhiên cũng không phải gọi người lên lút trở về, quay về với chính thân phận của người hiện tại (Trần Sâm!), danh khí ở đế đô đã bắt đầu truyền ra rồi, Bối nhĩ gia mời người tới nhà cũng là chuyện bình thường thôi."

Trần Sâm gật đầu, nói: "Đúng thế, nếu như mẹ của ta đã lo tới điểm này rồi, thì nhận thiệp mời xong hẳn là vài ngày mới đến, dù sao, danh môn vọng tộc bên trong đế đô, Bối nhĩ gia cũng là số một số hai a, nếu như nhanh như vậy mà xuất thủ (gọi thiệp mời. . .), cũng thật là có điểm mất mặt a..."

Đan Ni Nhĩ Tư mỉm cười, lão muốn nói cái gì, nhưng lại đột nhiên cảm miệng, chỉ chỉ phía sau Trần Sâm.

Trần Sâm nhìn lại, thấy một người bồi bàn cầm hé ra thiệp mời đồ thăm đứng ở phía sau, nhưng bởi vì có tình âm kết giới, hắn căn bản không có biện pháp khiến cho Trần Sâm chú ý, tuy rằng nói tình âm kết giới không có biện pháp ngăn cản người ta tiến nhập, thế nhưng, tại đây làm bồi bàn đầu phải là kẻ ngu dốt, nên biết rằng quý tộc hay cường giả nói chuyện cũng không có thể tùy tiện đứng nghe, hay nói cách khác, kết quả là thường thường bị chết như thế nào cũng không biết a.

Đưa mắt liếc thiệp mời, Trần Sâm nhú nhú mày, bất quá lo lắng cân nhắc chuyện tình, hắn cũng không ngại, chỉ là đánh một ra hương chi, thu hồi kết

gối, sau đó hỏi: "Có chuyện gì vậy? Không phải ta đã nói qua rồi sao, nếu như là thiệp mời của tiểu quý tộc thì ngươi có thể giúp ta từ chối mà."

Bồi bàn trên mặt hiện lên một tia bất an, bất quá hắn đem thiệp mời để xuống bắt đầu, nói: "Tôn kính ma pháp sư đại nhân, thiệp mời này đây, chúng ta là vô luận như thế nào cũng không dám từ chối."

Trần Sâm gật đầu, hắn tự nhiên sẽ không tính toán với bồi bàn, mà là với tay đem tấm thiệp nhận lấy tiện tay mở ra, nhìn vài lần trên mặt hắn lúc này hiện lên một tia kinh dị, rồi đem tấm thiệp vứt tới trước mặt Đan Ni Nhĩ Tư.

Đan Ni Nhĩ Tư nghi hoặc tiếp nhận tấm thiệp, nhanh chóng nhìn lướt qua, rồi lập tức trên mặt hắn cũng xuất hiện thần tình kinh ngạc.

Kỳ thực cũng không có thể trách bọn họ, mà là cái này thiệp mời, lạc khoản thật sự là quá mức kinh người, dưới cuối cùng thiệp mời viết —— Annie. Thân tây!

Trần Sâm với Đan Ni Nhĩ Tư nhìn nhau vài lần, trao đổi qua lại một chút nhãn thần, sau đó Trần Sâm mới gật đầu nói với bồi bàn: "Ngươi xuống phía dưới, thuận tiện mời người Thân tây gia lên đây."

Bồi bàn cung kính cúi xuống một chút, rất nhanh lui xuống.

Thấy hắn ly khai, Trần Sâm mới sờ sờ mũi, cười khổ nói: "Lần này có trò chơi mới a, chẳng lẽ là song thành ký?"

* song thành ký: ý nói giống vụ án song bao.

Đan Ni Nhĩ Tư không phải xuyên việt, tự nhiên không biết song thành ký ý tứ gì, lập tức hỏi: "Cái gì là song thành ký?"

Trần Sâm đột nhiên cũng không biết hắn là giải thích thế nào, chỉ có thể lắc đầu, nói: "Không có gì, ta chỉ muốn nói, có hai người Annie tiểu thư, rốt cuộc có một người là thật."

Ở trong phòng Trần Sâm có một Annie tiểu thư, tự nhiên là không có khả năng phái người đưa tới thiệp mời, như vậy bây giờ cái Annie tiểu thư này...

Trần Sâm cùng Đan Ni Nhĩ Tư hai người đều minh bạch điểm này, cho nên bọn họ mới không rõ ràng, rốt cuộc người nào Annie tiểu thư mới là thật.

Chỉ chớp lát, Trần Sâm cười khổ một tiếng, nói: "Quên đi, chuyện này làm ta đau đầu quá, lão sư ngươi đi điều tra một chút về hắc y nhân đánh lên ta tới hôm qua, ta nghĩ cái gã này tuyệt không phải thấp so với ta bây giờ. Về phần Thân tây gia, ta đoán không sai thì hắn là người quen của chúng ta, hình dạng ngươi như vậy cho người ta thấy dù sao cũng không thích hợp, thật ủy khuất cho ngươi ly khai a."

Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu, nói: "Ngươi phải thật cẩn thận, hãy nhớ kỹ, trước khi ngươi còn chưa có quay về phủ công tước, mạng này của ngươi, vẫn như cũ do chính ta quản lý ..."

Trần Sâm sờ sờ mũi, gật đầu, lúc này thang lầu bên kia đã truyền đến tiếng bước chân, Đan Ni Nhĩ Tư rất nhanh đứng lên, vác lang nha bổng hướng về hướng khác của nhà hàng rời đi, cho đến người kia đi tới trước mặt Trần Sâm, hắn mới quay người lại, từ thang lầu đi xuống phía dưới.

Người quả nhiên như trong dự liệu Trần Sâm, đều quen Trần Sâm cùng Đan Ni Nhĩ Tư lão người quen, Thân tây gia thân binh đội trưởng Lịch Khắc.

Thấy hắn bước nhanh đi tới trước mặt Trần Sâm, khom người, nói: "Thân ái Trần Sâm các hạ, ta nhận mệnh lệnh của chủ nhân ta, tới mời ngươi buổi trưa ngày hôm nay đến bá tước phủ dùng cơm trưa."

Trần Sâm nở nụ cười một chút, nói: "Lịch Khắc ngươi thế nào như vậy chứ? Chúng ta hai người là quan hệ gì nào, ngươi nhanh nhanh lên ngồi xuống một chút a."

Lịch Khắc nói lời cảm tạ một tiếng, sau đó ngồi ngay chỗ Đan Ni Nhĩ Tư vừa ngồi, trong nháy mắt, hắn đưa mắt nhìn tới mặt trên cái chén trước mắt, trong mắt hắn hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính nói: "Trần Sâm các hạ, ta. . . Sẽ không quấy rối ngươi cùng người khác ước hội a."

"Sẽ không," Trần Sâm lắc đầu, "Ta nghĩ ngươi cũng nghe nói, đêm qua ta ở đầu thú tràng của Bối Căn lão bản phải lòng một người nữ nhi quý tộc nghèo túng, vừa rồi nàng ăn bữa sáng ở đây, là như vậy, nghe nói ngươi đến rồi, ta để nàng về phòng trước."

Nói xong, Trần Sâm gắt gao nhìn chăm chăm Lịch Khắc, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra một chút gì đó.

Thế nhưng Lịch Khắc này sắc mặt thần sắc bất biến, trái lại lộ ra một dáng tươi cười mập mờ, nói: "Nghĩ không ra Trần Sâm các hạ ngươi thích cảm giác này, biết bao nhiêu tiểu thư quý tộc tôn quý bằng lòng quỳ dưới chân, nếu như nói tiểu thư nhà ta chẳng hạn có không biết bao nhiêu người mơ ước thành tinh nhân trong mộng a..."

Nói đến đây, trên mặt Lịch Khắc lộ ra chỉ cần là nam nhân là có thể hiểu được dáng tươi cười này của gã.

Trần Sâm phụ họa vài tiếng, nhưng trong lòng lại cười khổ, tiểu thư nhà ngươi? Hiện tại không phải ở trong phòng ta sao chứ?

